ROCKPOINT

מגזין רוק בעברית

גליון מס' 4, אוגוסט 2008
לחלוקה בלבד - לא למכירה

ATROCITY

ROB HALFORD

היהודים

SABATON

ARCH ENEMY

MACHINE HEAD

SALEM

פרטים בעמוד 24

ספיישל מטאל ישראלי!

עוד במגזין:

Distorted • Porcupine Tree • Nifelheim • Amaxez • People • Warrel Dane • Kreator

רובי פורל על המטאל בשנות התשעים • משערי ירושלים... לשערי הגהינום...

DRACONIAN

TURNING SEASON WITHIN

TRAGIC AND BEAUTIFUL SWEDISH GOTHIC DOOM METAL FULL OF LONGING AND DRAMA.

OUT NOW!

ALSO AVAILABLE:

DRACONIAN
THE BURNING HALO

DRACONIAN
ARCANE RAIN FELL

DRACONIAN
WHERE LOVERS MOURN

EDENBRIDGE - MyEarthDream

Sonorous, Epic ...

OUT NOW!

TYR - LAND

HEROIC VIKING METAL!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DELUXE DIGIPACK INCLUDING A 50-MINUTE LIVE BONUS DVD (WACKEN 2007)!

RELEASE DATE: 02.06.2008

HOLLENTHON - OPUS MAGNUM

EPIC DARK METAL & SWEEPING CLASSICAL ARRANGEMENTS!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. BONUS TRACK & VIDEOCLIP!

RELEASE DATE: 02.06.2008

ALESTORM - CAPTAIN MORGAN'S REVENGE

SCOTTISH PIRATE METAL!

OUT NOW!

MIDNATTSOL - NORDLYS

ROMANTIC NORDIC GOTHIC FOLK METAL!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCLUDING BONUS TRACK!

OUT NOW!

ISOLE - BLISS OF SOLITUDE

SWEDISH EPIC DOOM METAL!

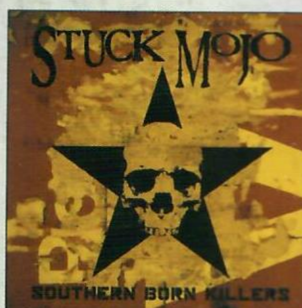
OUT NOW!

POWER QUEST - MASTER OF ILLUSION

POWER METAL FOR FANS OF DRAGONFORCE & SONATA ARCTICA!

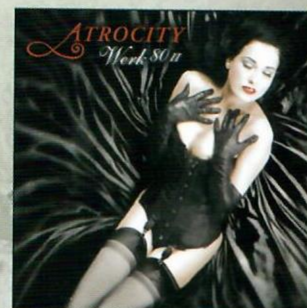
OUT NOW!

STUCK MOJO - SOUTHERN BORN KILLERS

CROSSOVER METAL AND SOUTHERN ROCK

OUT NOW!

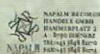

ATROCITY - WERK 80 II

THE MEGA HITS OF THE 80'S–HEAVIER THAN EVER BEFORE!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCLUDING BONUS TRACK!

OUT NOW!

TOP PRICES, AN EXCELLENT CUSTOMER SERVICE, & THE FASTEST DELIVERY MAKE US THE EUROPEAN METAL MAILORDER! ORDER ONLINE TODAY & RECEIVE A FREE 15-TRACK COMPILATION CD FEAT. A PREVIEW OF THE LATEST FROM NAPALM RECORDS: WWW.NAPALMRECORDS.COM

דבר עורך

...ובסוף היום, היא תמיד עטפה אותך, תמיד ליטפה אותך בשעות עצב והיתה כתף לבכות עליה, תמיד היה לכם דיאלוג אישי, סוג של שיח שמובן רק לשניכם, ברגעי האושר היא היתה הביטוי הרגשי והגופני לפורקן הדדי של גוף ונפש, לביטוי של טקסיות, של שמחת חיים מתפרצת, של חיוך ואמונה אישית.

ברגעי הזעם היא היתה הדלק שמניע את המכונית, האדרנלין שרץ בורידים כנגד כל העולם, הכוח לבעוט, להכות באגרוף כועס בקיר ולא לחוש את הכאב, להרים קול זעקה ומחאה כנגד הקלוקל והעוול, כנגד כל מה שמחזיק את האזיקים על ידיך ועל לבך.

ברגעי החולשה היא תמיד ברברה את מילותיה, תמיד ידעה לומר את משפטי המחץ שירימו אותך מעפר ויחזירו עוצמה ללב וצבע ללחיים, שיזכירו לך מי אתה ויגרמו לך לבטוח ולאהוב את האדם שאתה.

היא, המוסיקה.

ואנחנו.

החודשים שקדמו לצאת הגליון היו מהקשים בחיי, מעולם לא חשבתי שאאלץ להתמודד עם אתגרים כה קשים וכואבים שהחיים דאגו להציב לי.

התגלית הראשונה שגיליתי היתה שהחלק הקשה אינו הכאב, קשה ומדמם ככל שיהיה, החלק הקשה הוא להמשיך הלאה בחיים.

התגלית השנייה שהגיעה מייד אחריה היתה העוצמה, העוצמה שחששתי שאבדה לי אי שם בדרך ולא אחוש בה עוד, כה מאושר הייתי למצוא אותה שוב לצידי ברגעים קריטיים אלו.

במקום הקטן שלי, בחלקת האלוהים הקטנה של כל אחד, בטור הפותח את גליון 4 אני רוצה לומר באמת תודה מעומק הלב לאנשים שהמוסיקה והמילים שהם יצרו וההתכתבות והקשר האישי בינינו החזירו את העוצמה לחיי ומנעו ממני ליפול קשה מאד, תודה שעזרתם לי לראות את האור מהמקום החשוך בו הייתי, במוסיקה, בטקסטים, במיילים, בטלפונים, בצלילים.

David Vincent האחד והיחיד, Mille Petrozza שתמיד מלמד אותי לא לוותר על הערכים שלי, Angela Gossow - אשה עם עוצמות נדירות, Blackie Lawless - כשנדמה שאין עוד דרכים להסתכל על מצב אתה בא ותמיד מפתיע בנקודת מבט שמחממת לי את הלב, Eric Legion - עברנו יחד ה"כ הרבה אירועי מפתח בשנה האחרונה, המון בהצלחה עם Devian!, ירון נחום שנכנס למשפחת רוקפוינט בגליון הקודם ודאג להרים אותי מנפילות כואבות, רוב פלין שלימד אותי לשחרר את הזעם בלי לפצוע את הנפש, ו Vince Neil טומי לי וניקי סיקס: אני חייב לכם כל כך הרבה, למדתי מכם שיש תמיד צד חיובי, אוהב אתכם.

מקדיש את הגליון הזה לבתי ליה שוורץ - אהבת חיי לנצח נצחים.

I'M ALIVE - LIVE WIRE

ישי שוורץ

עורך

תגובות: editor@rockpoint.co.il

עורך ומפיק בפועל: ישי שוורץ, yishai@rockpoint.co.il

גרפיקה ועיצוב: עמית הלחמי, Amit@rockpoint.co.il

דפוס ולוחות: דפוס שור, benny@rockpoint.co.il

מנהלי שיווק ופירסום: ירון נחום - 0528-784204 yaron@rockpoint.co.il

עיצוב אתר האינטרנט: יוגב סיטון, yogev@rockpoint.co.il

עריכה לשונית

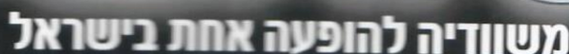
והנהלת חשבונות ספקים: account@rockpoint.co.il

תוכן

PLAYLIST

1) JUDAS PRIEST - NOSTRADAMUS
2) MOTLEY CRUE - SANITS OF LOS ANGELES
3) JON OLIVA'S PAIN - GLOBAL WARNING
4) ARCH ENEMY - RISE OF THE TYRANTS
5) MACHINE HEAD - THE BLACKENING
6) EVILE - ENTER THE GRAVE
7) KISS - DESTROYER
8) VIRGIN STEELE - THE HOUSE OF ATREUS ACT 2
9) SIXX A.M - THE HEROIN DIARIES
10) BOLT THROWER - WARMASTER

SABATON

אלבום חדש The Art Of War ועל קו הטלפון גיטריסט הלהקה Par Sundstrom לסדרת שאלות.

מה השוני העיקרי בין The Art Of War לשלושת האלבומים הקודמים שלכם?

תראה, טקסטואלית נשארנו באותו קו כי זה הקו של הלהקה, שירים על הסטוריה ומלחמות, זה מזוהה אתנו ופשוט לקחנו את זה קדימה, מבינת המוסיקה וההפקה יש שינוי, אתה יכול לשמוע את זה על ההתחלה בשיר Ghost Division - הכל יותר גדול, יותר כוחני, אנחנו משתמשים גם בסמפלים של קטעים מסרטי מלחמה וקריינות לראשונה, זה מוסיף מאד לאוירה של האלבום ומחבר בין השירים, ההפקה היא הכי טובה שהיתה לנו, תקציב ההקלטה הכי גדול שקיבלנו אי פעם.

למרות שאתם שרים על מלחמות, נקודת המבט שלכם שונה מאד מלהקות כמו Manowar המהללות את המלחמה, אתם מתארים מצב וברור שהדעה שלכם היא נגד המלחמה, כשאני מחבר את זה לשירים שכתבתם על ישראל עולה השאלה: האם Sabaton הם להקה פוליטית?

Sabaton היא להקה, השירים מגוונים, כשיוצא שיר פוליטי כמו ננית Reign Of Terror אז הקו מאד פוליטי ומעורב חברתית, בעיקר על דברים שאנחנו מוחים נגדם, אבל במקביל כשבא לנו שיר פאן כמו Metal Machines אז התוצאה היא מאד לא פוליטית, אנחנו לא שמים את עצמינו בתוך תבניות אלא כותבים על מה שבא לנו.

יש שיר באלבום בשם Tactical Dispositions שמתאר את גבורת הצבא הפולני, תסלח לי אבל הם היו בדיחה בתקופה עליה מדבר השיר ונכנעו לגרמנים בקלות ובלי התנגדות ממשית.

כשאתה מדבר על הצבא הפולני בגדול זה נכון, אבל השיר מדבר על קבוצה של 720 לוחמים פולנים מהכפר Wizna שב 1939 מצאו עצמם עוצרים מתקפה של ארבעים אלף כוחות של הוורמאכט הגרמני, הם נלחמו מול הנאצים ביחס של אחד מול ארבעים ועצרו את המתקפה הגרמנית, דווקא על רקע הידיעה שהצבא הפולני נכנע בקלות לגרמנים רצינו לספר את הסיפור המיוחד שהרבה לא מכירים.

מאיפה העיסוק הזה בהסטוריה של מלחמות? אתם לא מתעסקים בהסטוריה אלא מתארים קרבות שאכן קרו ונכתבו בספרי ההסטוריה

הנושא מעניין אותנו, פנטזיה לא מעניינת אותנו, הכל למעשה קרה במציאות, למה לשיר על דרקון שיורק אש על לוחם עוטה שריון והלוחם מצליח לנצח את הדרקון ולצאת הגיבור, זה משעמם וטפשי, קח את אותו מוטיב ותשיר על לוחמי מצדה שהצטברו מול המתקפות ומתו למען אמונתם, או על הפרטיזנים שלחמו ביערות כנגד הנאצים, זה מתאר גבורה וגם מעניין, אותי הסטוריה מאד מעניינת, לא מהצד הפאשיסטי שלה אלא מהצד שקורא ולומד ושר על זה כי הוא נגד זה ולא רוצה שדברים כאלו יקרו עוד לעולם.

אז בעצם השירים שלכם הם סוג של מחאה כנגד שלטונות פאשיסטים ומיליטנטים בעולם?

כן, זה יכול להיות מוסוליני, היטלר, סדאם חוסיין, בין לאדן, סטאלין או כל דיקטטור אחר מהעבר, כולם פסולים בעיני ואנחנו ממחישים את ההרס שהם עשו בעולם כדי שלעולם לא יחזרו כאלו תקופות.

ולמוסיקה יש השפעה בעניין?

תראה, נאיבי לחשוב שיש למוסיקה השפעה עד כדי כך אבל אני אספר לך איפה ההשפעה נכנסת: הקהל שלנו קורא את הטקסטים ואת הסיפורים שמאחורי השירים, חלקו מתחיל גם להתעניין בהסטוריה ולהבין את נקודת המבט שלנו, אנשים נחשפים דרך השירים שלנו לנושאי שיחה ועניין שבבית הספר לא הראו להם. כשהם מקבלים את זה לא ממורה טפשה אלא מלהקה בסגנון שהם אוהבים ו"בשפה שלהם" אז הם מזדהים ונכנסים לזה, אנחנו עוסקים בקשת רחבה של שירים אשר מכניסים למודעה של אנשים חומר, אני בטוח שדרך האלבום החדש שלנו אתה תזכור את כל הקרבות הרבה יותר טוב מאשר אם המורה שלך בכיתה ינסה ויבקש ממך לזכור תאריכים, אני בטוח שאם תשיר את june 67, taught them respect, conquer Jerusalem אתה תזכור שהמלחמה היתה בשנת 1967, כמה תלמידים בישראל זוכרים שמלחמת ששת הימים היתה בחודש יוני? מי ששמע אותנו זוכר...

אתם מאד צעירים וההצלחה תפסה אתכם על האלבום הראשון ב 2004, איך שהוא יצא הפך Primo Victoria להצלחה, למרות זאת אתם מאד על הקרקע וכל מי שמדבר עליכם רק מספר כמה כיף לעבוד אתכם לעומת להקות אחרות.

איזו סיבה יש לי לתפוס תחת? שאני מצליח? היום אני מצליח ועוד 20 שנה אני אשב בבית ומישהו אחר יצליח, זה לא עושה אותי או אותו אדם יותר טוב. לפני שאתה מוסיקאי תהיה בנאדם, בנאדם שמכבד אחרים, לא בז להם ומנסה לתת מעצמו כמה שיותר, זה תמיד היה המוטו שלנו, הופענו בשנים האחרונות עם הרבה להקות וראינו כל מיני סוגים של התנהגות של אנשים, מה שתמיד עמד לי מול העיניים היה אני בילד שהייתי מעריץ להקה והדבר האחרון שרציתי לדעת זה שהם חרא אנשים, תמיד קיויתי שמי שאני מעניק לו מכספי מנשמתי ומהזמן שלי הוא בנאדם שיודע את מקומו בעולם ולא סתם שחצן בלי סיבה, נכון, הלהקה שלנו מצליחה אבל אתה מכיר אותי משבוע לאחר שיצא האלבום הראשון שלנו, זה היה לפני 5 שנים, נשארתי אותו בחור? תגיד את האמת...

נשארת, אין ספק

לזה אני מתכוון.

כל האלבומים שלכם הוקלטו עם טומי טגטגרן בסטודיו Abyss, למרות זאת הסאונד שלכם רק מתפתח, הסטודיו ידוע בעיקר בהפקות מטאל קיצוני (Dark Funeral, Immortal) איך זה נותן צבע למוסיקה שלכם?

הסאונד שלנו הוא בהחלט Heavy Metal אבל אולי בגלל הסטודיו או אופן הנגינה שלנו והשירה הוא מקבל נופך אחר ונשמע לא דומה לאף להקה אחרת, זה מבחינתי הישג.

איש, מה עם ישראל? אנחנו מדברים כבר שלוש שנים על הופעה של Sabaton אצלינו, יש חדש תחת השמש?

אנחנו מגיעים אליכם להופיע ביום שישי ה-12 לספטמבר, במועדון הבארבי בתל אביב, לנגן כמעט שעתיים של חומר מכל ארבעת האלבומים שלנו, אני מאוד שמח שיוצא לנו סוף סוף להגיע להופעה בישראל, לפגוש את הקהל הנהדר שיש לנו אצלכם, לראות את המדינה ולתת לכם את ההופעה הכי טובה שאפשר.

Sound Pollution & Raven Metal Presents:

ענקי ההאבי מטאל משבדיה

Sabaton

להופעה אחת בישראל

יום שישי 12 לספטמבר 22:00
בארבי, קיבוץ גלויות 52 ת"א

להקות אורחות:

THE AFTERLIFE
Progressive/Power Metal

DESERT
Dark Power Metal

לאחר ארבעה אלבומים וכיבוש אירופה מגיעה להקת ההאבי מטאל השבדית SABATON לישראל.

במקום יימכרו כל אלבומי הלהקה - חולצה מיוחדת של הלהקה ב-50 ש"ח ומוצרי הלהקות האורחות.

Sabaton ייפגשו עם מעריצים ויחתמו על אלבומים ביום שבת 13 לספטמבר בשעה 22:00 במסיבת האבי מטאל פתוחה ב-Chubbiez, לבונטין 11 ת"א.
(כניסה לבעלי 18+)

---

www.ravenmetal.com www.sabaton.net
www.third-ear.com www.metalshop.co.il
www.metalist.co.il

כרטיסים: (129 ש"ח במוקדמת)

מטאלשופ: 03-5235115
UFO: 03-5257666
האוזן השלישית: 03-6215215
פיקולו: 04-9926348
מונסטר דיסק: 08-6283329
האוזן השלישית: 09-7413555
ולווט גות' פאשן: 0544760164
ג'ובינו טאטו סטודיו: 03-6294270
פנטגרם טאטו: 03-6291789
רייבן: 0523-488465
רייבן באינטרנט: www.ravenmetal.com/sabaton
שי שליבו: 052-8477752
מוסמן: 0503-614953
ירון נחום: 052-8784204
עידן: 054-2585222 (קרית גת)
אולג: 054-5862021 (באר שבע)
אלכסיי: 050-4499745 (ת"א)
סרגיי: 054-5492444 (נתניה)
גיא: 052-5917147 (אשדוד)
סיון: 0546-203229 (הרצליה/רעננה)
ישי: 0523-488465 (הוד השרון - כ"ס)

רוב הלפורד

The Priest WILL Fight!

זה לא כל יום שמצלצל אליך ה Metal God בכבודו ובעצמו לפטפט שעתיים, זה לא כל יום שנוצרת הזדמנות לשאול מישהו כמו רוב הלפורד את כל השאלות שבמשך 20 שנה רצית עליהן מענה, סמוך לחצות, בסוף שבוע של ינואר צלצל אלי מאריזונה סולן המטאל הטוב ביותר בעולם, הקול של Judas Priest ו Fight שיכול לשבור זכוכית מעוצמה, קבלו את האגדה, הקול של המטאל בכבודו ובעצמו בראיון בלעדי לרוקפוינט.

"היי ישי, זה רוב, מה שלומך שם בישראל?"

מצוין, אמצע הלילה כאן, יש לי זמן לראיון ארוך, הראשון שלך לעיתון ישראלי אי פעם נכון?

"כן, אני שמח שיוצא לי סוף סוף, שמעתי שיש סצינת מטאל חזקה אצלכם ושהופיעו השנה Dio ו Megadeth, אתה יכול לארגן לי את Priest אצלכם? אני יודע שיש לנו מעריצים אצלכם".

(מממ... י.ש) אהם...בהחלט כן... בוא נשאיר את זה לאחרי הראיון... אל תדאג, נעשה הכל שזה יקרה, דורות של מעריצי מטאל ורוק גדלו עליכם כאן.

"מצויין, בוא נתחיל בראיון ונדבר על זה אח"כ"

רוב אני חייב לשאול אותך, שלושים שנה על הבמות, המון אלבומים נחשבים לקלאסיקות בתחום, רפרטואר של מטאלגוד וסולן המטאל הטוב ביותר אי פעם, הופעות מול מיליוני אנשים (כמעט..)בכל פינה בעולם, יש הרים שעוד לא כבשת? מה מריץ לך כיום אדרנלין בדם וגורם לך להתרגש במטאל? ובקריירה?

"אני מאד אוהב אקסטרים מטאל, Black ו Death מטאל, אני מרגיש שהלהקות האלו עושות כיום משהו עם תשוקה ולהט שהיה לנו כשאנחנו התחלנו לנגן, משהו מאד בוטה, מאד ייחודי באמירה שלו שגורם לי להזדהות אתו ולרצות כבר כמה שנים לעשות משהו בסגנון, זה עוד לא יצא מבחינת לוח הזמנים שלי והעבודה עם Judas Priest אבל אני מאד רוצה להקליט חומר מטאל אקסטרימי וכבד, דיברתי על זה כבר כמה פעמים עם חבר טוב שלי Ihsahn הסולן של Emperor"

סליחה?? מאיפה אתם מכירים?

"אני כבר לא זוכר מי התחיל לדבר עם מי אבל נראה לי שזה היה בהופעה של Judas Priest בסקנדינביה, חבר משותף אמר לי שהוא רוצה לומר שלום ולהציג את עצמו, הוא הגיע והתחלנו לדבר ודיברנו המון, הסתדרנו ממש טוב ומאז נשארנו בקשר, הוא בנאדם מאד אינטליגנט ומוסיקאי מצויין"

שמעת את הגירסא שלו ל Blood Red Skies שלך?

"האמת לא, הוא עשה לזה קאבר? מעניין, תחת איזה להקה שלו? איך זה נשמע? אני אבקש ממנו שישלח לי עותק של זה"

נשמע אקספרימנטאלי ומעניין, זה עם פקאטום, ההרכב שלו עם אשתו ומתוך מיני אלבום שלהם מלפני כמה שנים, הוא לקח את השיר למקום מאד מעניין, ייחודי מאד לדעתי.

"מאד סקרן לשמוע את זה"

אתה מוציא מחדש בימים אלו את האלבום הראשון של להקתך השנייה Fight, האלבום שיצא במקור ב 1992 נקרא War Of Worlds יצא ממש אחרי שעזבת את Judas Priest, אני חושב שהוא אלבום מצויין, 90 אחוז ממנו נשמע עדכני ורלוונטי גם היום, הוא כבד ומלא עוצמה, מה גרם לך להוציא אותו מחדש כעת?

"קיבלתי חזרה אלי את הזכויות של שני אלבומי הסולו של Halford ושני האלבומים של Fight והחלטתי להוציא את החומר הזה מחדש כי הרבה זמן זה לא היה בשוק, אני חושב מדובר באלבומים טובים מאד שאני מאד גאה בהם, החלטתי לתת בהוצאה המחודשת כמה שיותר תוספות וחומר מעניין כך שיש לך את האלבום עצמו, יש לך קטעים שלא שוחררו אז באלבום, יש לך את גירסאות הדמו של שירי האלבום שנשמעות לטעמי לא פחות טוב מהאלבום עצמו, הרבה פעמים להקות מוציאות הקלטות דמו שנשמעות חרא ולא מקצועי, אצלינו ההבדל בין הדמו לאלבום היה רק בחלק מהעיבודים, יש לא מעט גירסאות שגירסת הדמו יותר טובה בעיני, לכן קראתי להוצאה המחודשת הזו War Of Worlds - The Demos, יש לך שם את כל מה שיכלתי לתת למי שהולך לרכוש את האלבום, בעיני העלת נקודה מאד חשובה: האלבום הזה אכן עמד במבחן הזמן, אל תשכח ש 1992 היתה שנה רעה למטאל בעולם, הגראנג` תפס את כל תשומת הלב והמטאל די ירד, עשינו אז אלבום כבר ומאד לא מיישר קו עם הזרם.

שירים כמו For All Eternity ו Into The Pit וכמובן Reality a New Beginning הרימו את האלבום גבוה, איך אתה מרגיש לגביו כיום?

"מאד גאה בו, אחד האלבומים הטובים שעשיתי, אחת ההקלטות

הכי טובות שלי מבחינה קולית, כמובן בשירים שציינת אבל רובם הכמעט מוחלט של שירי האלבום הם ברמה גבוהה מאד לדעתי, אני עושה דברים תמיד עד הסוף ונתתי הכל כדי שזה יהיה הכי טוב שאני יכול מכל בחינה".

אתה משחרר גם DVD של Fight בימים אלו
"לאורך השנים תמיד ביקשו ממני תיעוד הופעות חיות של Fight, עכשיו כשקיבלתי בחזרה את הזכויות החלטתי שאני יכול ורוצה להוציא הופעה שמשקפת את הלהקה על הבמה, זה ה DVD היחיד שלי מחוץ ל Judas Priest, הוא מכיל כמעט 4 שעות אתנו, Fight היתה להקת הופעות חזקה מאד, המון אנרגיה ואדרנלין על הבמה, עכשיו יש הזדמנות לראות את זה על גבי DVD ולהביא את זה לכל·מי שרק רוצה לראות".

מה עוד צפוי בקרוב?
הוצאה מחודשת של שני אלבומי הסולו שלי ושני DVD מסיבובי ההופעות של Halford, אני מתכוון להוציא מחדש את כל החומר שקיבלתי עליו את הזכויות בחזרה.

יהיו גם הופעות של Fight לרגל החדשות המשמחות האלו?
אנחנו בודקים את זה, כל חברי הלהקה רוצים, זה עניין של לוחות זמנים.

בוא נלך קצת ל Judas Priest, תמיד הציק לי: מה יש לכם נגד Ram It Down? לדעתי אחד האלבומים הכי טובים שלכם עם המון שירים מצויינים ובשטח רק בסיבוב ההופעות האחרון טרחתם לבצע שיר אחד מהאלבום הזה, מה הסיפור?
ביצענו אכן את I'm a Rocker בסיבוב האחרון ואני חושב שבסיבוב הבא נבצע את Ram It Down עצמו, ההופעות שלנו מכילות הרבה להיטים מכל התקופות והאלבום הזה כמעט תמיד נדחק הצידה וחבל, אני מאד רוצה לנגן ממנו שירים.

Halford הוא שם נרדף לאגדת מטאל, למרות היציאה הדרמטית שלך מהארון לפני כמה שנים לא שמענו עליך שערוריות וסיפורי התפרעויות במהלך הקריירה, אתה מנהל אורח חיים מאד סולידי או שפשוט לא חיפשנו מספיק?
אני אנגלי במקור ואורח החיים שלי מאד סולידי, אמנם חברי הלהקה ידעו כל השנים שאני הומוסקסואל, אבל בעיני זו לא שערוריה אלא העדפה מינית, זה הכל, אני זוכר שהם היו הולכים בסיבובי הופעות למועדוני חשפנות או חוזרים עם בחורות לחדר ואני הייתי רואה טלויזיה עד 11 בלילה ואז מכבה את האור והולך לישון, זה לאחר שכמה שעות קודם לכן הופעתי מול עשרות אלפי מעריצים מוטרפים.

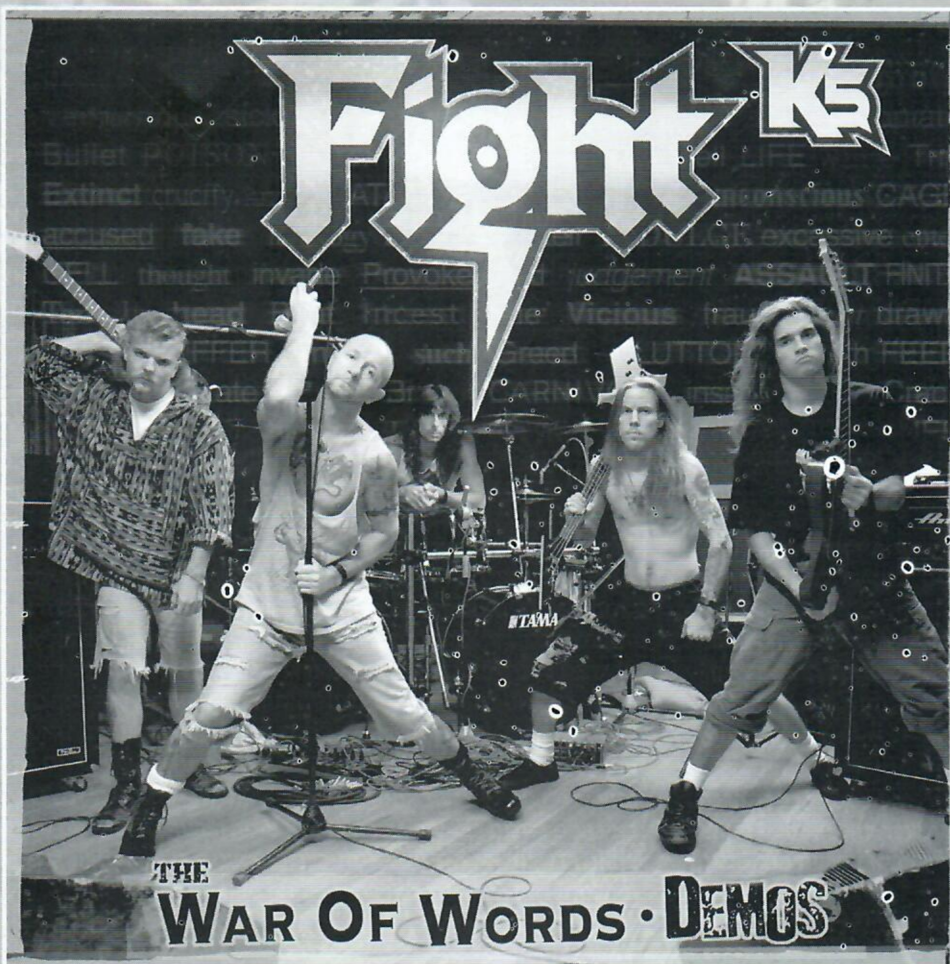
זה לא העמיד אותך בדיסוננס בין רוב הלפורד אגדת המטאל לרוברט הבחור ההומוסקסואל שבעצם מחפש משהו שונה ביחסים מאשר חבריו להרכב?
בלהקה מעולם לא היתה הומופוביה, היה כבוד הדדי וכל אחד היה בקטע שלו וזה לגמרי בסדר, אבל מחוץ ללהקה היה הרבה יותר קשה לעשות את ההפרדה הזו, הרגשתי הרבה תקופות בחיי מאד בודד בעולם הזה..

וכשעמדת על הבמה שר שירים על יחסים שכוונו בעצם לגבר ופרט לך ולחברי הלהקה אף אחד לא ידע על כך?
בהתחלה זו היתה תחושה מוזרה מאד אבל מהר מאד זה הפך טבעי.

"כשפגשתי אותו לראשונה" מספר עליך עיתונאי אמריקאי "הוא נראה לי מפחיד, מקועקע כולו ומאיים, תוך 3 דקות הבנתי שהוא האיש הכי מתוק וחברותי שיצא לי להכיר" מה דעתך?
אני מעולם לא עשיתי קעקועים כדי ליצור תחושה מאיימת אלא פשוט כי אני אוהב את זה. לגבי הופעה חיצונית אותו דבר, אני אוהב ללבוש עור וברזלים וזה מתאים לי אז אני מתלבש ככה, אבל האופי שלי מעולם לא השתנה, תמיד נשארתי עם רגליים על הקרקע, גם בשיא ההצלחה של Judas Priest כשכל הנגנים בלהקה היו עולים לחדר במלון עם 4 גרופיות כל אחד...

ומה אתה עשית? יצא לך גם להשתולל בסיבובי ההופעות האלו עם גברים?
לרוב הייתי עולה לחדר, רואה סרט בטלויזיה או שומע מוסיקה והולך לישון ב 11 או 12 בלילה, היתה פעם אחת שהכרתי בחור שמצא חן בעיני באיזה סיבוב הופעות מזמן והיה בינינו קטע חפוז, סטוץ של לילה אבל זהו, אני לא טיפוס כזה, לרוב כשהחברים בלהקה בילו עם בחורות אני נשארתי בחדר וראיתי טלויזיה או פרשתי לישון מוקדם, אני גם לא בליין כזה גדול ורחוק מלהיות חיית מסיבות.

ולמה יצאת מהארון רק בתחילת שנות האלפיים? בגיל 50?
כשאתה מוסיקאי מצליח מאד בקנה מידה כזה זה רק זורק אותך קדימה פנימה לארון, יש פחדים ופוביות שתאבד אהבה מהקהל, מהמעריצים, שתאבד רקורד דיל, שתקבל דואר שנאה מאנשים שלא יכולים לקבל אותך כמו שאתה וכיו"ב, אבל עכשיו כשאני רואה את התוצאות של היציאה שלי מהארון אני מתחרט שלא עשיתי את זה קודם, לא קיבלתי אף מכתב נאצה וכל הקהל שלנו קיבל אותי בחום בלי בעיה, אני חושב שאנשים גדלו ועברו כל כך הרבה עם המוסיקה של Judas Priest כך שגם אם קשה להם לקבל את הרעיון שאני הומוסקסואל הם ינסו בכל זאת לקבל ולהבין אותי ובמובן מסויים עשיתי שירות טוב להבנה של ההמון כלפי הומוסקסואלים כי אולי פתחתי במוח של אנשים שלא היו יכולים לקבל את זה את האמפתיה וההבנה, אתה לא חייב להיות הומו כדי להבין את זה, לי יש חברים הומוסקסואלים ואפילו יותר חברים סטרייטים, אני לא עושה מזה ביג דיל, ולא אכפת לי מה בנאדם עושה בחדר המיטות שלו, זה ענינו והחופש שלו.

התדמית שלך במהלך השנים נגעה הרבה בפטיש, עור וסאדו מאזוכיזם...
זו רק תדמית, רק הופעת במה, אני לא בקטע הזה בחיי האישיים, אם כי אני אוהב להתלבש ככה על הבמה וזה הפך למסורת בהופעות שלנו.

הרגשת מוזר במהלך השנים בתור הומוסקסואל בארון בעולם המטאל הגברי?
מאד, כעסתי על עצמי ועל היותי לא מובן, אתה צריך להבין שהפתיחות באנגליה כלפי נטיות מיניות לא היתה כמו מה שאנחנו מכירים כיום, אני מדבר אתך על לפני 35 שנה בערך, המצב היה אחר לחלוטין, זה יצר אצלי הרבה כעס גם על עצמי וגם על הממסד, אני חושב שהמוות של פרדי מרקורי גרם להרבה אנשים להיות פתוחים יותר לעניין אבל עדיין עולם הרוק והמטאל הוא עולם מאד גברי ברוב הקונוטציות שלו ולעיתים גם חסר סבלנות, אני שמח שקיבלו אותי כשהחלטתי לצאת מהארון.

וכיום אתה מרגיש שלם אני מניח?
כן, במשך שנים עוד מהיותי נער לא הרגשתי שלם, עזבתי את התיכון כי הייתי בטוח שלא יקבלו אותי כהומוסקסואל, למזלי התברכתי בקול טוב ויכולת הופעת במה טובה כך שעולם המוסיקה קיבל אותי מהר מאד לשורותיו ושם מצאתי את האור שלי בחיים, עברתי שנים מאד לא קלות ישי, עד לפני 15 שנה הייתי שותה המון אלכוהול כדי לשכך את הכאב, הייתי אלכוהוליסט, בחור שעמו הייתי ביחסים במשך שנה התאבד לאחר שהתמכר לקוקאין, מאד לא הבנתי את עצמי, היה הרבה בלבול לכל אורך הדרך, למזלי החברים שלי וחברי הלהקה מאד תמכו בי, גם בזמנים קשים, אלו זמנים טובים לדעת מי החברים האמיתיים שלך.

והמשפחה?
כשיצאתי מהארון והראיון שודר ב MTV בכל העולם קיבלתי טלפון מהורי, הם אמרו שהם מאד שמחים בשבילי ויודעים שעשיתי מעשה מאד אמיץ, מצד שני אני בטוח שלאבי לא היה קל אבל היתה לנו שיחה מאד מרגשת והוא מאד התגאה בכך שהחלטתי ללכת עם האמת שלי עד הסוף וזה מה שהכי חשוב לי, מעולם לא הייתי טיפוס של שערוריות.

אז לא יהיה "The Dirt" על מעלליו של רוב הלפורד? (שם הספר השערורייתי של מוטלי קרו י.ש)
לא.. (צוחק) ממש לא, זה ספר מצויין ויש לי אותו בבית אבל זה טוב ונכון להם, אני בנאדם אחר.

אני מאד שמח בשבילך על השקט שאתה יכול לחוות עכשיו אחרי שנים של הרבה אמוציות סביב העניין, אתה חושב שזה השפיע על שירים ספציפיים שלכם?
כן, שירים כמו Blood Red Skies הכילו הרבה זעם נגד הממסד שלא מקבל אותך כמו שאתה, שירים כמו Turbo הוציאו החוצה את הקנאי שבי, Out In The Cold את הרומנטי והרגיש, Between The Hammer And The Anvil את הדיסוננס בו היו חיי ויש עוד לא מעט דוגמאות בתוך החומר שלנו להשפעות האלו.

מה קורה היום עם Judas Priest?
יצא לנו בימים אלו אלבום כפול חדש בשם Nostradamus ואנחנו מתכוננים לסיבוב הופעות עולמי.

איך אתה רואה כיום את תחום המוסיקה הכבדה באנגליה?
פעם המיקום שלך בעולם היה פרמטר כמעט בלעדי להצלחה, אבל בשני העשורים האחרונים אנחנו רואים להקות ממדינות כמו ברזיל, פינלנד ואיטליה למשל מצליחות באופן מאד מכובד בכל העולם כך שלדעתי אין כיום כמעט משמעות למהיכן אתה מגיע, אולי רק בתחום הבלאק מטאל ששם עדיין להקות מסקנדינביה יש ייחוס והעדפה אצלן חברות התקליטים והקהל.

סולן האופרה פאבארוטי אמר פעם שאתה בין אחד משלושת הסולנים הטובים בעולם, תגובתך?
מאד מחמיא לקבל כזה פידבק, במיוחד מזמר בכזה קנה מידה, אישית מאד אהבתי גם את פרדי מרקורי מ"קווין", אני חושב שיש לו קול אדיר.

רוב, אתה לקראת גיל ששים (נולד ב 21 באוגוסט 1951) והחיים שלך מלאים עשייה, מלאים מוסיקה וסיפרת לי שיש לך גם מערכת יחסים רצינית וארוכת טווח שאתה רוצה לראות אותה מסתיימת בחתונה, מה העתיד צופן לך?
אני לא מבין למה יש בחוק שאי אפשר לקיים חתונה של בני אותו מין, זה טפשי ואף פאשיסטי בעיני, פוגע בחופש האדם, אני מקווה שאגיע למעמד הזה עם הבנאדם שעמו אני חי כעת, אני מאד עסוק עם חברת התקליטים החדשה שלי Metal God Entertainment שמוציאה מחדש את כל החומר סולו שלי וכמובן שהעיסוק העיקרי היה ונשאר Judas Priest וזה יהיה כך גם בעתיד.

הרבה תודה לך על ראיון אישי, מיוחד ומאד מעניין, הגשמת לי חלום אישי, גדלתי על המוסיקה שלך וגם לדעתי אתה סולן המטאל הטוב ביותר שידע העולם הזה, אני מאד שמח שהחיים שלך הגיעו לבאלאנס שקט ואושר פנימי ואני מאחל לך את כל הטוב שבעולם וכל ההצלחה, הן בתחום המוסיקלי והן בתחום האישי, רק טוב והרבה ממנו.

תודה רבה חבר, מאד מרגש אותי לשמוע את זה, במיוחד מאנשים שעברו את רוב חייהם עם השירים שכתבתי ב Judas Priest, הרבה תודה לך על התמיכה והמילים הטובות והמון בהצלחה עם המגזין, אתם עושים שם בישראל דבר מאד חשוב ואני מאד מקווה להגיע להופעה בישראל ואז נוכל לשבת לשתות ולפטפט עוד כמה שעות על העולם, תעדכן אותי מה קורה עם זה.

לצרוח כדי לשכוח

היהודים

לפעמים נראה שבישראל במקום להתקדם תרבותית הולכים בשנים האחרונות אחורה, במקום להתקדם מנטלית פונים לקמיעות ובמקום לפוצץ את הרדיו בלהקות כמו System Of a Down מפוצצים אותו בפופ ישראלי דביק, ובתוך כל תופעת הפלייליסט והמוסיקה המדושנת היהודים הם הקוץ בתחת של העורך מוסיקלי/עיתונאי המצוי...
ולמה כואב לכם אנשי מדיה? עקפו אתכם? מכרו מאה אלף עותקים מאלבום בועט למרות שכיסחתם אותו? הראו שההשפעה של החוכמולוגים לא מזיזה לקהל? הראו שאפשר בלי חיבוק הדוב של הממסד?
בבוקר יום שני התארחתי במדינת היהודים אצל תום ואורית לראיון עם חברי הלהקה ששיחררה לאחרונה את "פורטה" ונתנה בראש פעם נוספת, היה מעניין...

אני חייב לשאול אתכם: מאיפה השם הזה? היום אנשים לוקחים אותו כמותג בלי לחשוב על המשמעות שלו אבל כשיצאתם ב 1994 ולא הכירו אתכם השם היה בעל משקל לא קטן, החברה הישראלית היתה שסועה, הימים שלפני רצח רבין וחומר נפץ פוליטי של דת מול חילוניות, ואתם באים עם שם כזה, מה עמד מאחוריו ומאיפה זה בא?
תום: כשהקמנו את הלהקה לא היה שם, כשהזמנו נציגים מחברות לחזרה וכשחתמנו על החוזה לא היה שם ללהקה, התחלנו בהליך ההקלטות של אלבום בלי שם והיינו חייבים לרוץ, רועי זוארץ שעבד והפיק מוסיקלית העלה את "היהודים" ומייד הרגשנו חשמל, זה פשוט התלבש לי על הטקסטים, הרעיון, זה היה זה, לא חשבנו פעמיים, רועי הלך לאלדד זיו שסיפר לו על השם בעבר וקיבל את האוקיי ומעתה והלאה הכל הסטוריה.
אורית: קיבלנו המון תגובות בהתחלה, הרבה תגובות שליליות לצד החיוביות, היה לא קל להרבה אנשים לעכל את השם.

ואיך חברת התקליטים קיבלה את זה?
תום: הם הציעו את "היהודים החדשים" שפסלנו, היינו נחושים עם השם אז לא היתה להם ברירה והם הלכו עם החזון, אני לא חושב שהם מצטערים, אבל אז זה היה הימור.

איך אתם מרגישים על השלב בו הוחתמתם? אני מבין שלא הופעתם לפני צאת האלבום מתוך מדיניות, מדוע?
תום: חתמנו על החוזה מיידית בלי לבדוק ולראות אם דופקים אותנו, החברה אמרה שזה חוזה סטנדרטי וחתמנו.
אורית: מה שהיה חשוב לנו זה שיוציאו לנו את האלבום ויעמדו מאחורינו, כל השאר לא עניין.
תום: אני רואה להקות בודקות חוזים כמו מדען בזכוכית מגדלת, לא אומר שזה לא טוב, חשוב לבדוק, אבל הלהקות האלו מוטרדות במה הסעיף הזה ומה הסעיף ההוא מאשר מה הולך לקרות עם הדיסק, משהו מחדוות היצירה נאבד, נוצר מצב של יותר ביזנס.
החלטנו לא להופיע האלבום מתוך מדיניות, לא רצינו מצב שבו נופיע, אנשים יהנו מההופעה ויבואו לחפש את הדיסק ואנחנו נגמגם משהו כמו "אה.. עוד אין.. בעוד חצי שנה יוצא.." ובינתיים הבנאדם ישכח, לא נראה לנו נכון, אני זוכר שהגיעו נציגים מהליקון לחזרה לפני האלבום, אהבו את החומר ושאלו מה עם הופעות, אמרנו מה הדעה שלנו והם אמרו "אצלינו אם זה לא חי, זה מת" כלומר: אם אתם לא מופיעים לפני האלבום אין מצב, אז זה לא עבד כי לא רצינו לשנות את הדרך, ההופעה הראשונה היתה השקת האלבום

אבל זה המצב כבר הרבה שנים, אני קורא לזה "ביזנס מיוזיק" כלומר קודם בא הביזנס, תשאל את Gene Simmons למשל... יהודי טוב...
תום: אבל איך שלא תהפוך את זה ידפקו אותך בחוזה אז בתחילת הדרך מה שחשוב זה שידחפו את הדיסק, דבר שאני יכול להגיד לזכות הד ארצי ומי שניהל אותם דאז חיים שמש זה שהם לא התווכחו איתנו על תקציב ההקלטות, החתימו אותנו מהיום למחר מתוך התלהבות, היו יחסים שמהם הרגשנו מעורבות אכפתית שאינה חבוק דב ואינה כפייה, זה נתן לנו הרבה בטחון, הרגשנו שיש גב ואני חושב שהחשיבות לתוצאה הסופית היתה גבוהה, האווירה באולפן ההקלטות היתה מדהימה, כל יום הלכנו בשמחה ויצאנו עצובים כי היום נגמר, לא רצינו ללכת הביתה..

אני זוכר שקראתי ביקורת על האלבום הראשון כשהוא יצא באיזה מקומון תל אביבי והכתב כיסח את האלבום וכתב שהוא תיאטרלי, מלא חושך, בומבסטי, כבד, מזכיר רוק גותי מהאייטיז עם רוק כבד, בוטה וישיר, הוא נתן ביקורת קטלנית ואני חשבתי לעצמי "הוא מתאר כאן בעצם את כל מה שאני אוהב במוסיקה" ויום לאחר מכן הלכתי לקנות את האלבום, נפגעתם מהביקורות אז? גם פורטה שלכם חטף לא מעט מהמבקרים..
אורית: בהתחלה נפגענו מהביקורות לקחתי ללב, היום לא מעניין אותי, הרבה ביקורות לא התייחסו בכלל למוסיקה שלנו, היום לא אכפת לי מה כותבים.
תום: אנחנו כבר התרגלנו לחוסר פרגון, כשזכינו בפרסי ישראל בקטגוריית אלבום השנה דיברו על כל הזוכים האחרים ואף לא טרחו להזכיר את הקטגוריה בה ניצחנו, זה קלוקל, אבל התשובה נמצאת בקהל שמגיע להופעות, אוהב את השירים וקונה את האלבומים.
גיא: ניסינו להגיע בפורטה לסאונד בסטנדרט של חו"ל ואני מאמין שהצלחנו, מוקדי ההשפעה שלנו הן להקות מהעולם.
יהב: קח את Fear Factory, להקה טובה אבל להקה עם תבנית, הבתים יהיו מלאי עצבים וכוחניים ובפזמון תיכנס השירה המלודית המרוחה כשהסולן מותח מילים באופן מאד מסויים, אנחנו נגענו בהרבה אלמנטים שיוצרים את מה שאתה שומע, כמתופף אני יכול לומר שהיה חשוב לתת באלבום סאונד עכשווי אבל אורגני, שניתן להגיע אליו גם על הבמה ולא מפוצץ באפקטים, עם הטביעת סאונד שלנו.

ואלבום הבכורה מכר כמעט מאה אלף עותקים למרות הבוטות והתכנים הקשים, הקהל חיבק אתכם, הרבה הרימו גבה כששירים שלכם חדרו למיינסטרים בדלת האחורית כמו אותם ביצועי כוכב נולד או קאברים כאלו או אחרים.
תום: התקשורת הופתעה, אני לא הופתעתי, האלבום מכר מאה אלף עותקים, זה טבעי שאנשים יקחו את השירים ויעשו להם קאברים, אותי זה לא הפתיע, החמיא, בהחלט, אבל לא הפתיע, אני ראיתי במהלך כל השנים של ההופעות והעבודה הקשה שעשינו בכל הארץ את התגובות.

האלבום הזה נחשב בעיני רבים לטוב ביותר שלכם, זו תסמונת הבחורה הראשונה או שבאמת היה בו משהו מיוחד?
אורית: היתה בו הרבה מאד אנרגיה שהתפרצה במהלך ההקלטות.
תום: לדעתי זה Vibe, היה באלבום הזה Vibe מאד חזק, מבחינת השירים יש באלבום השני שירים לא פחות טובים אבל עקב קונפליקטים שהיו במהלך ההקלטות הוא יצא בלי ה Vibe החזק של אלבום הבכורה, על תחילת ההקלטות אבל קיווינו לטוב ביותר, אני חושב שמבחינת שירים והפקה הוא לא פחות טוב, אבל באלבום הראשון לא רצינו לצאת מהאולפן, היתה אווירה מדהימה, כייף אדיר, ואני מרגיש ששומעים את זה בתוצר הסופי.

כיום אתם חתומים בחברת התו השמיני, אני מאמין שהמאסטר של האלבום שייך לכם? חברות התקליטים משנות ייעודן לדעתכם?
תום: נכון, המאסטר שייך לנו וגם המאסטר של ה DVD בהופעה, למדנו וחשוב לנו להחזיק בבעלות על החומרים, גם אם זה אומר להשקיע על

ההקלטות, ועבדנו בהשקעה גדולה ובסטנדרט הכי גבוה, החברות כיום פחות תופסות את האמן בביצים, יש יותר אפשרויות להתקדם.
יהב: עלות הפקת אלבום כיום הרבה יותר זולה מבעבר, לא צריך תקציבי ענק וזה פותח את השוק ומשחק לטובת האומן.

עד כמה היהודים הם דמוקרטיה?
דניאל: לחלוטין, אני מרגיש חופש מוחלט וכל אחד יכול להציע רעיונות.
תום: אני לא אביא מוסיקאי ללהקה ו"אקשור לו את הידיים", אני לא מכיר דרך אחרת לעבוד פרט ללתת למוסיקאים שאיתנו להתבטא, זה מה שאני מחפש, כל אחד יכול להציע רעיונות וכולם מתייעצים, זו הדרך לעבוד, תמיד היה לי קשה עם נגני סשן, שבאים לנגן וללכת, אני מעוניין שבנאדם ייתן מעצמו, בכל מוסיקאי יש בנאדם, יש נפש ורגש.
אורית, בשנה האחרונה הפכת לאם (מעבירים דיבורים של הורים צעירים כשברקע הקטנה צופה בערוץ בייבי בעניין... י.ש) האם זה משפיע על הכתיבה שלך? על מה שיש לך להגיד? ושאר חברי ההרכב: אתם רואים שזה משפיע עליה?
אורית: אני לא מרגישה שזה השפיע עלי ברמה של לכתוב על נושאים אחרים אבל מצד שני הפכתי לאם אחרי שהקלטנו את פורטה כך שהתשובה לשאלה שלך תהיה באלבום הבא, אז נראה אם היה שינוי מבחינת מה שיש לי לומר ובצורה בה אני רואה את החיים כאם בהשוואה לקודם.
גיא: עד החודש השישי היא התפרעה על הבמה כרגיל..
תום: היינו צריכים למתן אותה על הבמה בסוף ההריון, מוקדם לדעת איך זה ישפיע על האלבום הבא כי הדברים בשלב התחלתי, מעניין מה תהיה התשובה לשאלה הזו.

תמיד הייתם בוטים, טקסטים כמו "עוד ארון אחד" וקליפים קיצוניים כמו "מחפש תשובה" שבאו על ההתחלה, אני שמח לראות שהמיינסטרים הלך לקראתכם ולא אתם לקראתו, יכלתם בקלות ליישר קו עם הזרם אבל פורטה הוא האלבום הכי כבד שלכם שאכן מושפע ונשמע מאד חו"ל
גיא: אני לוקח את ההשוואה עם חו"ל כמחמאה.
תום: אין טעם ליישר קו כי אז אתה לא נאמן לעצמך, אנחנו עושים מה שנכון לנו, אם בא לנו לעשות מופע אקוסטי נעשה אותו אבל זה כי אנחנו מרגישים שזה הדבר הנכון לנו כלהקה.
אני מאמין שגם היום אם היה משתחרר קליפ כמו "מחפש תשובה" הוא היה מקבל הרבה אש מהמדיה כי זה קיצוני גם במונחים של היום.

לפעמים אני מרגיש שבארץ הפתיחות בשנים האחרונות רק הולכת וקטנה לעומת המגמה ההפוכה בעולם, התרבות כאן הולכת והופכת יותר שמרנית בהרבה מובנים
תום: זה בגלל שבשנות התשעים הרוק היותר כבד על כל סוגיו היה בפריים טיים, היית פותח טלויזיה והיית רואה מטאליקה, פרל ג'אם, גאנס אנד רוזס, וכאלו, לא בתוכניות המתמחות אלא בשיא הצפייה, בשנים האחרונות זה שוב תפס תאוצה אבל בארץ אתה פותח רדיו ושומע דברים הרבה יותר קליטים.

ובאילו רפרנסים השתמשתם אתם כשהקלטתם את האלבום החדש?
אורית: לא להקה אחת ספציפית אלא הרבה אלבומים שאהבנו, כל אחד מכיוון אחר בהפקה.
גיא: זה יכול להיות ראמשטיין, מטאליקה, סיסטם אוף אה דאון, הפקות שאהבנו.
תום: אני אסביר לגבי הסאונד ובעיקר הגיטרות: לקחנו השפעה מכל אלבום בדבר אחר שאהבנו, סנר מכיוון אחד, גיטרות עם צבע מכיוון אחר, לא לקחנו כיוון מאלבום ספציפי אלא מכמה דברים במקביל, גם בבניית סאונד הגיטרות ידענו מה אנחנו מחפשים והבאנו שלל מגברים, מכל מגבר לקחנו את מה שאנחנו אוהבים, מאחד את הבסים, מאחר את הגבוהים, יש הרבה גיטרות באלבום הזה.
דניאל: ארבע גיטרות בכל צד לא כולל סולואים לפי מה שאני זוכר.

תגידו, על מה גדלתם? מה מחבר אתכם למטאל?
אורית: אצלי האח הגדול היה המורה המוסיקלי, אני יכולה לציין את U2 כלהקה שמאד השפיעה, סטינג, וגם את פרינס שהוא מוסיקאי מדהים והרבה להקות כמו פרל ג'אם וכמובן הנדריקס, אהבתי מוסיקה ישראלית, בנזין, תיסלם, שלום חנוך.
תום: כל השמות שאורית אמרה ואני אוסיף לגבי שנינו את לד זפלין שנתנו לי כאפה אדירה לגבי איך רוק עם ביצים צריך להשמע, בשנות התשעים התחברתי ללהקות כמו Alice In Chains, מטאליקה שעד היום הם אדירים, פרל ג'אם ששני האלבומים הראשונים שלהם יצירות בעיני, סאונדגארדן ועוד רבים, אני גם גדלתי על הבוס.

גם אני, ועכשיו כשאתה מעלה את זה אני בהחלט שומע את ספרינגסטין אצלך וזו מחמאה אדירה.
תום: נברסקה היה האלבום עליו גדלתי, לילות רבים הייתי הולך לישון עם האלבום הזה באוזניות, זה כל כך שונה מכל מה שהוא עשה, אלבום מדהים.
יהב: אני הגעתי ממטאל, לדעתי And Justice For All של מטאליקה הוא אחד מאלבומי המופת, בשנות התשעים ניגנתי בהרכבי Death Metal
גיא: הכנסנו הרבה ביטוי לגיטרות בפורטה, שני גיטריסטים שמאד דומיננטים, זה הוסיף המון.
תום: חיפשנו גיטריסט אחד אבל כל כך התלהבנו משניהם שהחלטנו לזמן את שניהם לחזרה יחד.
אורית: כמעט לא יוצא ששני גיטריסטים מתחברים זה עם זה בקליק, זה עם שיש לו בעיות אגו הגיטריסטים..עובדה ידועה (כולם מסכימים)
תום: אבל הם התחברו מהרגע הראשון וזה נשמע כל כך טוב, ישר חשבנו שמעכשיו אנשים יוכלו לשמוע בהופעות את כל תפקידי הגיטרה שבאלבום ולא רק חלק, אני מאד שמח שלקחנו את ההחלטה הזו וצירפנו שני מוסיקאים.

יש לכם לא מעט שירים באנגלית, מספר השירים באנגלית עולה מאלבום לאלבום, בפורטה יש כבר ארבעה כאלו, זה בכוונה? איך הקהל מגיב להם בהופעות? טבעי לכם לשיר באנגלית?
אורית ותום: זה לא שניסינו בהדרגה להרגיל את הקהל, אלא כך זה יצא, אנחנו לא רואים מניעה לתת שירים באנגלית אם הטקסט יוצא יותר טבעי באנגלית, באשר לקהל בהופעות אנחנו רואים שהוא מקבל באופן שווה גם את האנגלית וגם את העברית, אין העדפה עקב השפה אלא עקב השיר, חלק מהטקסטים יותר טבעיים באנגלית.

יש פה קריצה לשוק בחו"ל? כשאתם רואים הרכבים ישראלים מתחומי הדוק, הפאנק והמטאל מצליחים בחו"ל זה מדגדג לכם לנסות גם לכוון לשם?
גיא: אני שמח מאד מאד על הלהקות הישראליות שמצליחות בחו"ל, מגיע להן והן עבדו קשה אני בטוח, השירים באנגלית באלבומים שלנו הם לא איזה נסיון לקרוץ לחוצה אלא עניין של הבעה, אבל במקביל אני אשמח לנסות לראות מה יכול להתגלגל אתנו בחו"ל, העניין הוא שאנחנו לא פושרים, חיממנו את מטאליקה ב 1999 בישראל ואני לא מאמין עד היום למה לא דיברנו אתם.
תום: ג'יימס הטפילד סיפר את דניאל מאחורי הקלעים....
אורית: הופענו בחו"ל אבל זה לא היה טור פתוח אלא הופעות שהוזמנו מראש מול קהל שמכיר.

יש כיום בעולם גל חזק של להקות חצי מטאליות שמשלבות סולן וסולנית, להקות כמו Lacuna Coil מאיטליה או Within Temptation ההולנדים, הסגנון הזה משפיע עליכם? כל הגותיק מטאל האירופאי?
תום: שמעתי את השם הראשון אבל לא את השני, אני אשמח לשמוע אבל אנחנו לא מושפעים מהם, אורית שרה בצורה שונה ממה שסולניות בדרך כלל שרות, זה שני יוצרים שכל אחד מהם כותב, אנחנו משתדלים שהחותמת לא תהיה מזוהה עם קו אחיד אלא תשלב כמה אלמנטים שיצרו יחד את המגע המקורי שלנו.

תגידו, אתם מתוסכלים מהמצב בארץ וחוסר הפרגון בתקשורת או גאים בזה שעשיתם את זה בענק בלי העזרה של המדיה אלא רק בזכות המוסיקה ואהבת הקהל?
תום: תראה, עדיין לא משמיעים אותנו ברדיו בהשוואה ללהקות אחרות, אני מוכן להתחלף עם רובן בכמות ההשמעות, אבל יש פתיחות, מצד שני כשמשמיעים משהו שלנו זה בדרך כלל מהמופע האקוסטי, אני זוכר שיצא לי לשמוע אותנו ברדיו בשיר מהמופע והקריין אמר "אלו היהודים בהופעה" כלומר בעיניו ככה אנחנו נשמעים בהופעה, גיטרה אקוסטית וכלי מיתר ברקע בלי סימן וזכר לדיסטורשנים שלנו, זה נותן לך להבין היכן אתה נמצא.

ועם כל זה אני רואה השפעה ענקית שלכם על להקות צעירות ובמקביל אין אף להקה שהולכת מוסיקלית בקו הזה, בעיתונים אתה יכול לקרוא די הרבה על הרכב זה או אחר שזוכה לתואר "אלו היהודים החדשים"
גיא: רק שאותם משמיעים בלי סוף מהסינגל הראשון והיהודים נאבקו על כל טיפת חשיפה.

ARCH ENEMY

המנונים של מרד...

ה-להקה שעושה המון Hype בשנים האחרונות, עם הסולנית הכריזמטית אנג`לה גוסו והגיטריסט מקארקס מייק אמוט, אלבומם החדש Rise Of The Tyrants יצא לאחרונה ואנחנו מדברים עם הזוג הכי מדליק במטאל שבדיוק סיים ארוחת ערב..

Angela Gossow כתבת במטאל האמר גרמניה, איך היה המעבר מעולם העיתונאות לצד השני, למרות שהיתה לך להקה בעבר זה אחר כיום?
זה לא היה מטאל האמר אלא מגזין אינטרנט שכותב על הופעות ואלבומים, כתבתי שם כמה שנים, מאד אהבתי את זה ודרך המגזין הכרתי המון להקות, היתה לי להקה באותן שנים, סגנון אחר ממה שאני עושה היום, באחד האירועים ערכתי ראיון עם Arch Enemy שהיו אז אחרי שלושה אלבומים והשאר הסטוריה...

ראיתי את האתר שלך, שמת שם טיפים לשירה נכונה והרבה מידע עבור קהל המעריצים של הלהקה, גם מייק וגם את הייתם מאד סקפטים בהתחלת הדרך איך זה יילך ואיך הקהל יקבל אותך, וכיום את מרגישה שונה?
אני מרגישה שונה אבל יש בי את הצורך לשפר את עצמי ולהוכיח לעצמי ולמי שמפקפק בי שאני יכולה לעשות את העבודה במאה אחוז, יש לי רצון להשתפר, להיות טובה יותר ולתת מקסימום מעצמי ומהרגשות שלי, אני כתוצאה מכל גל הביקורת שקיבלתי בשנתיים הראשונות שרובן היו ממש ארסיות הגעתי למסקנה שאני לא מחבבת עיתונאים, רובן שואלים שאלות רדודות ושוביניסטיות "את מרגישה מינית באולפן?" "מה דעתך על סקס ומטאל"? וכל מיני בולשיט כזה, שחכו שאני בעצם סולנית של להקה, אמנית שעושה מוסיקה, למה לא שואלים אותי על המוסיקה שלי? על המשמעות של השירים?
לגבי העצות באתר והטיפים על שירה, העלתי את זה רק לאחרונה כי רציתי להוכיח את עצמי באלבומים הראשונים ורק כשאקבל את הקרדיט על ידי הקהל שלנו לתת עצות, לו הייתי מעלה את זה על האלבום הראשון היו קורעים אותי בביקורת וחושבים שאני מתנשאת ואני ממש לא, כל דבר בעיתו, אז רציתי לתת מעצמי מאה אחוז בתקליטים ורק אז להמליץ מנסיוני, כל מה שיש שם זה מבוסס על נסיון אישי שלי מסיבובי ההופעות.

ראיתי אודישנים לסופרנובה (טומי לי, גילבי קלארק וג`ייסון ניוסטד) והיתה שם סולנית שהם אהבו והסיבה שטומי וגילבי פסלו אותה היתה שהיא משתמשת במיניות שלה באופן זול על הבמה, זה משהו שאת מאד מתרחקת ממנו, גם בראיונות, הגישה שלך מראה בבירור שיש הבדל בין להראות טוב לבין להשתמש בזה ככלי בימתי, אמת?
אמת, אני לא עולה לבמה במיני ולא מציגה מיניות על הבמה, לא מוכרת את עצמי כבחורה סקסית אלא כסולנית של להקה, אני לא מתגפפת עם הנגנים על הבמה כמו שסולניות היו עושות בשנות השמונים, אני דופקת ראש ונותנת שואו מטאלי במאה אחוז.

את מאד שומרת על הקול, ובעצם בחרת באורח חיים מאד לא טיפיקל רוקנרול, את אסמטית, איך זה מגביל את השירה?
אני אסמטית מגיל צעיר מאד, יש לי קשיי נשימה, אני לוקחת משאף קבוע, אני לא חיה חיי רוקנרול במובן הקלאסי של המילה, בכלל בלהקה שלנו אין סמים, אנחנו אוהבים פה ושם לשתות קצת אבל זה המקסימום, ואני גם כמעט ולא שותה כי זה לא טוב לקול שלי, זה חונק את מיתרי הקול, אני עושה ספורט, אוכלת נכון, אני לא עושה דיאטות אבל אני מוציאה המון אנרגיה כל הזמן, אורח החיים שלי מאד נקי, כך גם שאר חברי הלהקה, לגבי האסטמה, גם וורל דיין מ Nevermore אסמטי ותראה איזה יופי הוא שר, אני לא נותנת למגבלה שלי להפריע לי בתפקוד, אני בכלל מעריצה אנשים שיש להם מגבלה ומצליחים לעשות את מה שהם אוהבים, אל תתנו לזה לעצור אתכם, מה שזה לא יהיה, ראיתי לא מזמן תחרות ספורט לנכים, זה ריגש אותי עד דמעות, אני מלאה כבוד והערכה לאנשים האלו, בנאדם בלי יד ורגל זוכה בתחרות שחייה, מדהים, אז אני לא אשיר בגלל אסטמה? אשיר ועוד איך אשיר ולא אתן למגבלות רפואיות למנוע ממני את מה שאני אוהבת לעשות.

את מרגישה שכיום ה"חסרון" הפך ליתרון בלהקה?
אז ממש ראינו בזה חסרון, בעיקר מייק שלא היה בטוח איך הקהל שלנו יקבל סולנית, כיום זה בהחלט מוסיף לנו.

אני רואה אצלך הרבה רצון אמיתי להוכיח את עצמך ולהתקבל כלגיטימית, מפתיע אותי שגם היום את מרגישה ככה, טבעי בעינייך?
ישי, אני בהרבה קטעים חסרת בטחון, על הבמה לא רואים את זה אבל אני טיפוס שצריך לקבל חיזוקים מהקהל ואהבה חזרה, כשנכנסתי ללהקה הזו כיסחו לי את הצורה המבקרים, מה לא כתבו עלי, אני בטוחה למשל שללהקות מישראל יש בעיה דומה: אתם מרגישים רצון תמידי להוכיח שאתם לא פחות טובים מהאירופאים ורוצים שיקבלו את המטאל שלכם כלגיטימי, כך גם אני, אני מאד ביקורתית כלפי עצמי.

בניגוד לדימוי של הלהקה את מצטיירת כטיפוס מאד דאון טו ארף והופעת עכשיו סולו אצל 2 להקות גרמניות ולהקה ישראלית בשם Amaseffer, מה את יכולה לספר על זה?
חשוב לי מאד להיות עם רגליים על הקרקע ולהשאר אני, הלהקות הגרמניות פנו אלי כי אנחנו מכירים ממזמן, אני גדלתי בגרמניה והם חברים שלי אז כמובן שהסכמתי והיה מגניב, הלהקה הישראלית Amaseffer פנתה אלי ושלחה לי חומרים, מאד אהבתי את מה שהם עושים אז הסכמתי, לא משנה לי אם הלהקה גדולה או קטנה, אם אהבתי את החומר אני אשמח להשתתף, לא לקחתי כסף מאף להקה, עשיתי את זה מאהבה למוסיקה ובחינם, אני חושבת גם שבתור גרמנייה לשיר אורח באלבום של להקה מישראל זה כבוד גדול וזה אצבע משולשת לכל הניאו נאצים בגרמניה שהורסים את השם של המדינה ומפיצים את החרא שלהם, אני רוצה לתת דוגמא אחרת, אני רוצה שהקהל שלנו יהיה אחר, אז הנה, אני שרה עם להקה מישראל וזה מדהים בעיני, מאד נהנתי.

האלבום האחרון לטעמי הוא הכי טוב שהוצאתם (ראו ביקורת משודרגת עליו בגליון זה), לקחתם כיוון יותר מטאלי, מה המניע?
תודה, לקחנו כיוון של מטאל יותר אגרסיבי ויותר גיטרות כי גם ככה אנחנו לא להקת מיינסטרים אז לפחות נעשה את מה שאנחנו אוהבים לא?

הופעת על כמעט כל שער של מגזין מטאל אפשרי, לאן זה לוקח אתכם כיום?
זה מאד מחמיא אבל דע לך, חזרנו עכשיו מסיבוב הופעות מאד גדול עם להקות גדולות שחלקו במה איתנו והרבה מהקהל לא הכיר אותנו וזכה לשמוע עלינו פעם ראשונה רק בהופעה, כך שתמיד יש לאן להתקדם.

בואי נכנס קצת לעומק השירים שכתבת באלבום החדש: I will live again?
זה שיר שכתבתי לחברה טובה שלי שעברה תהליך כואב של גירושין מבעלה לאחר הרבה שנות נישואין, היא היתה במצב נפשי גרוע, מאד הדאיגה אותי, היא חברת ילדות שלי, השיר הזה נכתב עבורה, לתת לה את החיבוק והידיעה שיש מחר והיא תחיה ותזרח שוב, השורות באמצע "אני אחיה מחדש, המחר כבר לא מפחיד אותי", זה הכי פשוט והכי נכון, מאד אישי, מהאהובים עלי.

Blood On Your Hands? סיפור קין והבל?
תראה, קין והבל נמצאים שם בתוך השיר אבל השיר לא נכתב ספציפית עליהם אלא על התופעה של רצח בין עמים, מלחמות, דברים שאתם חווים הרבה במזרח התיכון, בני אותו אל השוחטים זה את זה ולוחמים זה בזה, על זה בגדול השיר.

Last Enemy?
זה עוד שיר מאד אישי, כתבתי אותו על משפחה שהכרתי מקרוב בה האח התאבד לאחר שנים של דכאון קליני חמור ואחותו שהיתה קרובה אלי החלה ללכת בדרכו, אושפזה במוסד סגור לתקופה וניסתה לשים קץ לחייה, לשמחתי היא השתקמה וחיה חיים מאושרים כיום אך מצבה היה מסוכן, השיר הוא על התמודדות מול הפחדים שלך, מול ההרס העצמי שיכול לצאת כמו שד מתוך כל אחד מאיתנו, על הכוח הפנימי שיש בנו לשנות את המציאות שבה אנו חיים ולשפר את חיינו, זה מה שאני מנסה להעביר בשירים שלי.

קראתי את כל הטקסטים שלך ואני אדם שכותב הרבה ואף הוציא ספר שירה, בחיים לא הייתי מנחש שהם נכתבו מנקודת מבט של אשה, הפרספקטיבה שלך על העולם מאד שונה מהנשים שאני מכיר שיוצרות וכותבות
אתה ממש צודק ואני מאד שמחה שהעלת את זה ובכלל על השאלות האלו, אני חושבת שזה בגלל שאני לא חושבת כמו אשה רגילה ואין בי את המניפולטיביות שיש בנשים, גם בלהקה אני מעודדת כל אחד לדבר על הבעיות שלו כמה שיותר ואנחנו מתייעצים על הכל ומאד מכבדים אחד את השני, אנשים שחכו מה המשמעות של לכבד את האחר ובגלל זה אתה רואה כל כך הרבה כסאח בלהקות ושיעור גירושין כל כך גבוה, כבוד זה כשיש בעיה להעלות אותה בטון רגוע, לתת לצד השני אמפתיה גם בשעת כעס ולדעת לאהוב ולהעביר ביקורת באופן בונה.

מילות סיכום
המון תודה לך על ראיון נפלא, אמרו לי מחברת התקליטים חצי שעה ואנחנו דיברנו מעשר עד כמעט אחת אחר חצות... אני מודה ששינית לי את הדעה כלפי עיתונאים ואני מאד שמחה שעשיתי את הראיון הזה, ד"ש חם לקהל שלנו בארץ ותשאר איתי ועם מייק בקשר, אני מעבירה לך אותו, צ'או ותשלח לי את המגזין אל תשכח.

Mike Amott מ carnage ועד האלבום החדש, חותמת הנגינה שלך תמיד היתה ניתנת לזיהוי, מצד שני רק בשנים האחרונות זה הפך למותג
נכון, אני חושב שבשנים האחרונות עם ההצלחה של Arch Enemy התחילו לשים לב יותר לסגנון הנגינה שלי, בהתחלה זה היה רק ביפן ואחר כך בכל העולם, אני לא מהגיטריסטים שמחפשים תשומת לב בכוח, אני כותב שירים אבל אני שמח שהסגנון שלי זוכה להערכה והכרה כייחודי.

עשית ל Arch Enemy את השדרוג שרצית ב Carcass?
בהרבה מובנים כן אם כי אז, ואנחנו מדברים על לפני 15 שנה ויותר מזה, אז לא ידעתי בדיוק לאן אני רוצה למתוח את הגבול, זה משהו שהתפתח במרוצת השנים.

איך ההבדל בין להכנס ללהקה שכבר הצליחה ללהקים להקה לפי החזון שלך?
עצום, Arch Enemy זה באמת החזון שלי, כך זה התחיל מהיום הראשון, לא שב Carcass לא היתה לי דעה, אבל זה שונה לחלוטין כשאתה מקים את הלהקה מההתחלה, אין ספק.

חזרתם לכיוון מאד מטאלי, מאד אולד סקול אבל מספיק טכני ומלודי כדי שישמע מעניין
ניסינו לתת אלבום עם יותר גיטרות, הרבה יותר מטאל במובן המטאלי של המילה ואני חושב שהתוצאה מאד טובה, לא מצפים להגיע למיינסטרים אלא לקהל שלנו ולמטאליסטים בגדול ואני בטוח שהדיסק החדש ידבר להרבה מהם.

יש מתחים בין זמן יצירה לבית? אתה ואנג'לה זוג וחוזרים לאותה מיטה ואותו בית יום יום, יש מתח? איך מעבירים גבול אם בכלל?
אין מתחים כי אנחנו מכבדים אחד את השני וכמעט לא רבים גם בלי קשר ללהקה, לגבי גבולות, אין גבולות כי הלהקה זה החיים שלנו אז כן מדברים על זה בבית כל היום, אין הפרדה, למה שתהיה?

אתם מאד שונים זה מזה?
מאד, אבל יש מספיק קווים דומים שמחברים בינינו.

מתוך אילו תחושות אתה כותב? זה לא נשמע לי כעס או עצב?
לא, זה לא בא מכעס או עצב, אני כותב מתוך בליל של תחושות, זה יכול להכיל כעס או כאב אבל זה בהחלט לא מונע על ידי זה בלבד, המוסיקה שלי יותר מרחבית בתפיסה שלה ומשקפת מכלול רגשות רחב יותר כיום.

מה עם Spiritual Baggers ?
פחות או יותר בהקפאה, אני מאד אוהב את הסגנון ואת האלבומים שעשינו אבל כל אחד מאיתנו עסוק בלהקה אחרת וזה מקשה על הפעילות, אולי נעשה משהו יחד בעתיד.

Carcass: התאחדתם השנה לסיבוב הופעות, איך ההרגשה? מה אתה זוכר משתי ההופעות שלכם בישראל ב 1991 ו 1993? בוא ארענן את הזיכרון שלך: שנינו נפגשנו כמה פעמים בדירה של דובי פורל האמרגן שהביא אתכם בזמן שהגעת לכאן לחופשה ב 1993, ישבנו בדיזינגוף.. זוכר?
זוכר מצויין את שתי ההופעות אצלכם, הראשונה היתה שלנו לבד והשנייה היתה יחד עם להקת הפאנק הבריטית Exploited והיתה מאד מוזרה כי הגיעו שני סוגי קהל שונים לחלוטין אבל היה מגניב ומעניין, פעם ראשונה שעשינו דבר כזה, הסצינה אצלכם בתחילת שנות התשעים היתה מגניבה, היו הרבה אנשים טובים, כל כך נהנתי שחזרתי שנה אחר כך לחופשה של שבוע אצל האמרגן שהביא אותנו להופעות ושם נפגשנו, אני זוכר את המפגשים האלו, דיברנו הרבה על Judas Priest נכון?

אין ספק שאתה בעל זכרון מדהים, אבל איך אתה מרגיש עם האיחוד הזה בעולם שבו המילה איחוד הפכה כבר נרדפת למילה עשיית כסף מהצד?
כייף לנו לנגן ביחד אז החלטנו לעשות סיבוב הופעות חדש, אנחנו לא נמכור את עצמינו למען הכסף, גם לא ב Arch Enemy לא אעשה דבר כזה, אני זוכר שכנער אהבתי להקות ואחרי 3 או 4 אלבומים הם התמסחרו והפכו חרא, אני לא אזכיר שמות בעיתון אבל שנינו יודעים למי אני מתכוון, אני לא אתן שהלהקה שלי תהיה ככה.

איך אתה משווה את הסצינות של אז והיום?
אני אחד מנגני המטאל היחידים בעולם שהצליח עם להקה בשנות התשעים, הלהקה התפרקה והוא זכה להצלחה מחודשת ולסיבוב שני מצליח לא פחות מהראשון עם הלהקה החדשה, אז אני בנאדם טוב לשאלה הזו, בשנות התשעים היה הרבה יותר תום ונאיביות, על הצד הטוב והרע של זה, כיום הדברים מתנהלים יותר במקצועיות אבל כמות התככים וכמות הבעיות שנוצרות עלתה, לכל פרק זמן יש את הדברים הטובים והרעים שלו.

מדרגות לגן עדן... מסע בעקבות חלום...

המשך מגליון קודם

רן ירקוני בעקבות Led Zeppelin

זאת הייתה הפעם השישית שלי בממלכה המאוחדת, אך הפעם הייתה זו התרגשות שונה.
לא עוד אתרי תיירות מסחריים, או עוד דמות שעוה במוזיאון.
הפעם זה ביקור דרוך ומלא ציפיה אין לדעת כיצד הוא יראה.

24.9.05
היום הראשון להגעה הוקדש להתארגנות ולהגעה קרובה למעונו ולסביבת חייו של גון בונהם.
עברתי שוב על הפרטים והתכנון של יום המחרת.
היה קשה להרדם, ובשמונה בבוקר כבר הייתי מוכן לצאת לדרך:

25.9.05
היום יום השנה 25 למותו של המתופף האגדי גון בונהם
הגעתי לעיירה שקטה וציורית בשם רושוק.
קיבלה את פני אן, אם הבית שכנה של משפחת בונהם ואחראית על אחוזת הקבר ובית התפילה.
הסתבר שלא הייתי היחיד באותו בוקר, משפחה דנית שישנה לילה שלם בקרוון, שכנים מהסביבה, שני אוסטרלים ואפילו יפני אחד
היו חלק קטן מזרם המבקרים ששטף את המקום.
לא ניתן לדמין כמה פופולרי גון היה מילמלה אן
והכניסה אותי לכנסיה לרשום כמה מילים בספר הזכרונות
הייתי הישראלי הראשון בספר ומילותי היו מתחת לשתי גברות-פט וזואי בונהם שהניחו שתי זרי ענק מוקדם בבוקר.
הסיפורים נשפכו כיין:
אנשים שראו את זפלין בהופעה חיה, שכנים של המשפחה ששיחקו כדורגל עם גון ועוד.
אצל אן גייסון בנו של גון היה בן בית הם הרי גרים חווה ליד חווה.
רשמתי את אשר על ליבי בספר הזיכרונות והמשכי בדרכי לפיסגת הטיול החיבור של הילדות עם הבגרות בית החווה המפורסם של גון שאותו בנה במו ידיו(בעזרת אחיו ואביו(
מיותר לומר כי ליבי פעם בחוזקה נוכח גודל האחוזה והפחד הטבעי כי אסולק משם בכל רגע.
מצלמות אבטחה מלוות אותך בשדרת הכניסה ונביחות כלבי השמירה נשמעים בבירור.
משפחת בונהם מקפידה על פרטיות רבה ושכניה מכבדים זאת ביותר.
בחוצפה ישראלית צילצלתי בפעמון.
פט יצאה ראשונה, הציצה ומיד נכנסה פנימה.
אכלתי אותה, אמרתי לעצמי, המשטרה בדרך, על בטוח.
אחרי המתנה קצרה, יצאה לשער עלמה צעירה, יחפה שהציגה את עצמה: היי אני זואי.
לקח דקה-שתיים להתעשת ולהבין, זואי ביתו היחידה של גון וכמה שהיא דומה לו.
השיחה קלחה , זואי סיפרה לי על דרכה המוסיקלית שלה ומשפחתה.
גייסון אחיה מתופף בפורינר בסיבוב בארה"ב.
היא בעצמה שרה ומנגנת בסיגנון כריסי היינד ומעמידי הפנים.
מסרתי מזכרת מהארץ וביקשתי תמונה למזכרת.
נכונה לי הפתעה נוספת, זואי נכנסה פנימה וחזרה כעבור מספר דקות.
צילמתי לך את המערכת היחידה שנשארה של אבא.
מסתבר שאוסף התופים כמו הרכבים והאופנועים הרבים שגון צבר נמכרו לאספנים ולמוזאונים, כדי שהזיכרון יהיה כואב פחות.
נפרדנו בידידות ובהזמנה שלי אליה לבוא להתארח בארצנו.המום מגודל המעמד מיהרתי לפאב השכונתי, ללגום בירה קרה כפי שנהג גון לעשות והרבה בדיוק באותו מקום.
השמש זרחה והיום היפה הזה הגיע בזמן להמשך הגשמת החלום במלואו.
נסעתי דרומה לגבול וולס לטירת גאלן, ההיא מהסרט חצות, המנגינה לעולם נשארת.
קולנוע פריס המיתולוגי
חזרתי אחורה במנהרת הזמן שם בגיל 15 הם היו על המסך, ופה בטירה המדהימה הזאת אתה מרגיש את אוירת יצירת המילים והמנגינות של הלהקה.
קינחתי בשעות ערביים בסיור קצר באחוזת קורנוויל גם היא בוולס.
ירדתי במדרגות לחדר החזרות.
שם נוצרו השירים לתקליט הכפול פיזיקל גרפיטי.
הגברת האחראית סיפרה שבתור ילדה שמעה את רעד התופים בחצר למעלה למרות שמדובר במחסן סגור שהוסב לחדר חזרות.
עליתי חזרה במדרגות, השמש כבר שקעה, היום היה נפלא, חזרתי היום לנעוריי
והתופים של גון תמיד ישארו איתי ואולי אפגוש אותו יום אחד במדרגות לגן עדן..

MACHINE HEAD
BLACKENING TEL AVIV

מאשין (פאקינג) הד ביקרו אותנו במרס השנה ופירקו את מועדון התיאטרון באחת ההופעות הטובות ביותר שנראו בישראל, שוחחתי עם רוב פלין בטלפון חודשיים לפני המופע ונפגשנו ביום המופע להמשיך ולפטפט, הבחור שסביבו התנהלו שמועות עקשניות שסיפרו על היותו אגו מניאק מטורף ואיש לא נעים התגלה כאחלה גבר ובנאדם חברותי עם רגליים על הקרקע, אני עדיין לא מעכל שהיה Davidian על אדמת ת"א.. מאשין פאקינג הד היו פה!!!!!

ברכות רוב, לא הרבה אנשים מצליחים להרים את הלהקה שלהם מהמצב בו הייתם לפני ארבע שנים ולהחזיר אותה לצמרת, אני שמח לראות אתכם שוב בחזית חזקים מאי פעם

תודה אח, זה חשוב לי לשמוע, לפני האלבום הלפני האחרון היינו במצב גרוע וכמעט התפרקנו, לא היה לנו גיטריסט שני, לא היה לנו חוזה ואף אחד לא רצה להחתים אותנו, היינו במשבר גדול שהיה מפיל כל להקה כמעט אבל נשכנו את השפתיים גם כשכאב והיה קשה וזה השתלם, היום אנחנו שוב בתמונה.

והדבר היפה הוא שעשיתם את זה עם שני אלבומים שהמציאו את הלהקה מחדש, Through The Ashes היה חזק ומאד אמין אבל The Blackening פשוט לוקח את המטאל למקומות חדשים, אני גאה בכם שעם אלבום כל כך לא קומוניקטיבי שלצורך הדוגמא מתחיל בשיר של 10 דקות, הצלחתם להגיע אפילו גבוה יותר ולהצליח בענק, איך אתה מסביר את זה?

כמו שאמרת, האלבום הקודם היה טוב אבל The Blackening הוא הדבר הכי טוב שהוצאנו לדעתי מאז האלבום הראשון Burn My Eyes והרבה שותפים לדעה הזו, בסוף היום המוסיקה מנצחת וכאן באנו עם מוסיקה אפלה, חזקה, רלוונטית ועם מסר חברתי חזק מאחוריה שכולנו מאד מחוברים אליו ואני מאד שמח שזה תפס חזק, אנחנו נמשיך להופיע עם האלבום הזה עוד שנתיים וחצי לפחות בדרכים ורק אז נתפנה לכתוב את האלבום הבא, אני רוצה לקחת את האלבום הזה למקום ולמודעות הכי גבוהים שאפשר.

בזמנו סיפרת שבגיל 14 עוד לפני שניגנת ב Forbidden ו Vio-Lence היית מנגן תחת השפעת ספידים 14 שעות ביום ללא הפסקה וככה התאמנת..., זה אכן מה שהיה?

למרות שאני לא ממליץ על זה לאף אחד ובטח שלא בגיל כזה - זה מה שהיה, אנחנו באים מאוקלנד שזה אזור לא טוב עם הרבה פשע ואתה חשוף לצד המכוער של הרחוב מגיל צעיר, זה אחד האזורים הלא טובים של סן פרנסיסקו, הרבה מאפיה, סמים, שוד וכיו"ב, כולנו טעמנו את הצד הרע והכואב של החיים, אולי זה מה שגורם למוסיקה שלנו להשמע אמינה ואותנטית.

אני רואה היום להקות צעירות מפוצצות פירסום באינטרנט ובמי ספייס, מוציאות עשרות חולצות למכירה, מתלבשות בביגוד שעולה כמו להקים חדר חזרות ומתווכחות על כמה אחוזי תמלוגים יקבלו, אחי אני אומר פאק איט, תשקיעו בלכתוב שירים שישארו בתודעה ובלנגן מה שיוצא מהלב שלכם ורק אז בכל החרא הנלווה, אנחנו אף פעם לא היינו להקה של אופנות, היו שנים שהיה באופנה לאהוב אותנו והיו שנים שממש לא אבל זה לא הזיז לנו אף פעם.

אני חוזר ל The Blackening הנהדר, עטיפה מאד לא מסחרית שלא היתה מביישת להקת בלאק מטאל אוונגרדית ולא להקה כמוכם שמכרה כמה מילוני אלבומים בעולם, אהבתי את ההתרסה

איש, אתה מכיר אותנו כבר מהימים הראשונים, מאשין הד תמיד היו התרסה, גם שיר כמו Old באלבום הראשון היה התרסה, ובטח ששיר כמו Block, תמיד היינו כאלו, זה הדם שלנו.

תמיד רציתי לשאול אותך על השיר I'm Your God Now, זה תמיד היה נשמע לי כיחסים דואלים של בנאדם עצמאי עם מוסכמות חברתיות

זה שיר על סמים, על קוקאין, על ההשפעה ההרסנית של הסם שהורס לך את הגוף ואת הנפש ובעצם מנצל אותך, זורק אותך לכלבים ומשעבד אותך אליו בלי יכולת ממשית להתנגד; זה שיר שמעולם לא ביצענו על הבמה, הוא קצת רך בשביל הרבה מהקהל שלנו למרות שהוא מהאלבום הראשון שמאד פופולרי גם היום.

אם תגיעו מתי שהוא לישראל, ואני מחכה לראות אתכם כאן מ 1994 כשהכרתי אתכם איך שיצאתם לאוויר העולם, אתם חייבים לי את השיר הזה...

תארגן שנגיע ואני אארגן את פרעון החוב....

ובכן.., לא אני הייתי זה שארגן את בואם ורוב גם לא פרע את החוב שלו כלפי אבל קבענו להפגש בישראל איך שנודע על ההופעה וביום האירוע אחה"צ ישבנו להמשיך את השיחה על שולחן במועדון הריק לפני כניסת הקהל, רוב שמסתבר שיש לו זכרון מעולה, זכר אותי ואת הראיון לפרטי פרטים והיה מאושר להיות כאן בארץ, הבחור התגלה כאחלה בנאדם.

מה שלום שני הילדים שלך איש?

ממם..., זה החלק הכי כואב בכל סיבובי ההופעות האלו, אתה יוצא עם המזוודה והילד רוצה את אבא ורוצה שתישאר או לבוא אתך, ואתה נקרע מבפנים ומחבק אותו ומסביר לו שאבא לא הולך כי הוא לא אוהב אותו אלא אבא עובד בהרבה מדינות ואבא מתגעגע ואוהב אותו תמיד (חושף קעקוע של הבן ורואה מיד את הקעקוע של הבת שלי....) אתה רואה? אתה מבין בדיוק על מה אני מדבר, בוא נשתה בירה, מתחיל להיות לי כואב בלב בכל פעם שאני נזכר בבית, זה החלק הכי רע בלהיות בלהקה מצליחה, אני מת על שני הקטנים שלי.

ישראל.. טרור, חמאס, פיצוצים, בחורות פצצות ומחבלים מתפוצצים, איך אתה מרגיש פה ביומיים האלו בינתיים?

מקסים, נהנה מהמזג אויר, נהנה מהנוף הנשי ומלראות מקומות חדשים, אנשים אצלכם מאד נחמדים, מאד עוזרים לנו ומתייחסים אלינו מאד יפה, גם כאלו שלא יודעים שאנחנו להקה, הגענו אליכם דרך שדה התעופה בעמאן בירדן והירדנים המניאקים האלו התייחסו אלינו חרא, זה היה נורא, ממש לא נעים, אצלכם הכל עבר חלק ומקצועי בלי אף בעיה, מה עוד? טעמנו עראק, היום נשתה עראק על הבמה, אכלנו אוכל ישראלי, היה טעים מאד, מזכיר קצת את האוכל בדרום אמריקה, מתובל ועם הרבה בשר, אני נהנתי, אין לנו דברים כאלו בבית, ומה שהכי כייף זו האווירה החמה שמרעיפים עלינו מכל עבר אצלכם, עדיין לא פגשתי את הקהל הישראלי אבל אני מרגיש שיהיה כייף אדיר לנגן לכם הלילה, כולנו מחכים מאד.

מה אתם מכינים לנו?

הופעה ארוכה מאד, הרבה יותר ארוכה מהרגילה שלנו, זו פעם ראשונה מזה הרבה מאד זמן שאנחנו מופיעים לבד וזה מרגש שזה קורה אצלכם, אז הכנו סט של שעתיים עם המון שירים מכל האלבומים, יהיה שמח, ניתן 200 אחוז מעצמינו ואני בטוח שאתם תשתוללו איתנו, באנו הערב להנות ביחד.

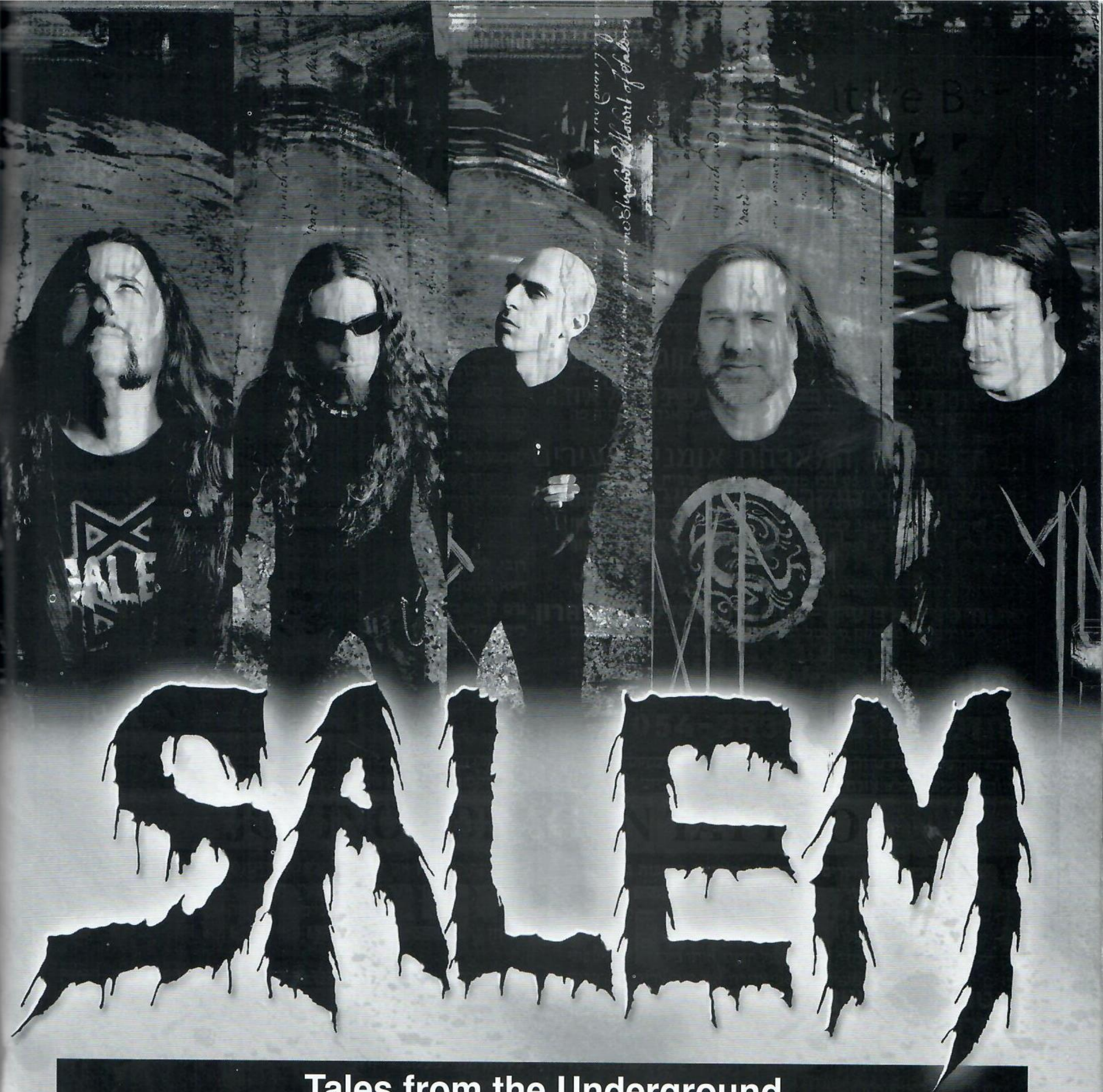
"ההופעה עצמה היתה תענוג, תענוג לאוזניים ותענוג לעיניים, רוב, פיל, אדם ודייב פלירטטו עם הקהל כשרוב פלין מנהיג את המסיבה, שותה לחיים עם הקהל כל 3 שירים ומשליך את כוס הפלסטיק לקהל תוך כדי שכולם צועקים יחד כמו אוהדי כדורגל מסורים, מאשין הד נתנו בראש בתל אביב הופעה בלתי נשכחת, מועדון התיאטרון לא ראה מעולם מופע טוב יותר.

אחרי ההופעה היה ברור כבר שמדובר בסיפור אהבה לוהט ולא בסתם רומן חד פעמי...

"אנחנו נחזור בשנה הבאה" הבטיח רוב, ההבעה על פניהם של ארבעת המוטרפים ששרפו את הבמה והעיפו את התקרה אמרה הכל "אתם קהל אדיר, ענק, לא יאמן, איזה לילה ואווווו" סיכם רוב, הקהל המקומי החזיר לו בשאגות קצובות "מאשין פאקינג הד" ו Davidian הגיע לתל אביב וקרע את העיר, מי שלא היה יצא אידיוט ברמת על והפסיד מופע שרואים פעם בעשור...

רוב פלין (מאשין הד) עם ישי שוורץ (עורך "רוקפוינט")

Tales from the Underground

מ 1985 כבר 23 שנה הם נותנים לנו בראש, מהכוכים הכי קטנים במקלטים להופעות עם Megadeth וקליפים ב MTV, עכשיו יוצא DVD חדש לדור חדש של מטאליסטים שלא ידע את העבר ולרגל צאתו התכנסנו להרים כוסית ולהפליג בסיפורי העבר.

להקתו הראשונה של סולן הלהקה זאב טננבוים נקראה Axe Metal וחיה לזמן קצר מאד, עם שחרורו מהצבא שינה ל SALEM.

מיכאל גולדשטיין בסיסט הלהקה היה במקור הגיטריסט....

שתי קלטות הדמו הראשונות של SALEM הוקלטו לקסטה בטייק חי אחד, הראשונה שנקראה SALEM יצאה ב 1985 בחמישים עותקים, השנייה Destruction Till Death יצאה ב 1986 במאתיים וחמישים, יחד עמה יצאה חולצה שיצאה מחדש באמצע שנות האלפיים, הקלטות האלו נחשבות סופר נדירות.

למעשה היתה Salem מהלהקות הראשונות בעולם שניגנה death/black metal.

על הקלטת השנייה נכתב במגזין המטאל האנגלי Kerrang שבאותן שנים נחשב לאגדה בתחום.

הופעות הלהקה באותן שנים כללו שילוב של מטאליסטים ופאנקיסטים וסקרנים והסתיימו לא אחת בתגרה בהשתתפות הלהקה, הבמות בארץ לא ראו הופעות אלימות בקנה מידה דומה באותן שנים, על הבמה פוזרו גולגלות,

עצמות, חלקי בשר ודם מרוח (לדברי מעריץ ותיק "זאב קבר את הגולגלות למשך שבועיים ולאחר מכן חפר והוציא אותם כשהיו עצם בלבד, מקורן של הגולגלות היה בית מטבחיים", זאב מצידו, מכחיש ומתקן "שלחתי חבר לצפון הארץ לרמת הגולן שיאסוף עצמות וגולגלות של פרות בכדי לאבזר את הבמה").

במלחמת המפרץ הראשונה ב 1990 שודרו קטעים מהופעה של SALEM ב"מבט לחדשות" כשהכתב מראיין את אמיר נויבך .

קשר מיוחד היה בין SALEM לבין MAYHEM הנורבגים ובעיקר בין זאב ל Euronymous מסוף שנות השמונים ועד לתחילת הניינטיז, באחד ממכתביו הזמין Euronymous את זאב וחבריו לבוא לגור עמם בנורבגיה ביער באותה דירה בה התאבד סולנם Dead ובה חיה Mayhem באותן שנים.

על עטיפת האלבום של Mayhem עם Morbid השבדים לובש סולן הלהקה Dead ז"ל חולצה של הדמו השני של SALEM, הסשן צולם ב 1990.

בעקבות קלטת הדמו השלישית Millions Slaughtered שלח מנהיג Burzum ב 1991 מכתב לסאלם בו הוא מוחה שהטקסטים "לא בעד מלחמת העולם השנייה" והוסיף "אני לא נאצי אך חבל שהיטלר לא סיים את המלאכה שהתחיל" תגובתו הנזעמת של זאב טננבוים במכתב חזרה גרמה לנורבגי המשוגע לשלוח לישראל קלטת וידיאו ממולכדת בחומר נפץ אשר יועדה לזאב ונתפסה על ידי שירותי המכס בארץ ומולכדה, הדבר גרר חקירה בשב"כ ומאוחר יותר באינטרפול, חודש לאחר מכן רצח אותו נורבגי את גיטריסט Mayhem וכיום מבלה את ימיו מאחורי הסורגים....
קיימות עוד הקלטות מ 1990 שלא ראו אור מעולם, 4 שירים בביצועי אולפן אשר ראו אור בקלטת בביצועי ההופעה.
וכמו כן הקלטה נוספת של Collective Demise שנשלחה ב 2002 לחברה בתור דמו.

בין האנשים שניגנו עם SALEM בעבר נמצאים אנשים שכיום ניתן לראותם כחרדי, בעל מועדון מזרחי, נגנן בלהקה של אביב גפן ובחור שיוצא ונכנס בשערי בית חולים פסיכיאטרי...

שיר של SALEM משנת 1988 בשם Execution עורר סערה כי קרא לעונש מוות למחבלים, נושא שהיה בשיא השיח הציבורי באותן שנים.

SALEM הופיעה עם להקות בינלאומיות Megadeth, Entombed, Obituary, Behemoth, Rotting Christ, Cancer, Ancient Rites, Disharmonic Orchestra
וכמו כן בפסטיבל "הלפסט" בצרפת שהביא 50 אלף איש וכלל את Slayer בין היתר.

בניגוד לשמועות זו היתה ההופעה היחידה של הלהקה מחוץ לישראל, ב 1993 ו 1994 היה ההרכב אמור לצאת לאירופה כלהקת חימום של Death ולאחר מכן של Cradle Of Filth אך הטור בוטל, כך קרה גם ב 2001 לטור עם Master (זאב "היה גם טור עם Pestilence שבוטל")

קליפ של The Fading מתוך האלבום "קדיש" הופיעה ב MTV כשהמנחה ונסה ורוויק מכריזה על הלהקה כסנסציה מישראל.
במגזין מיוחד של "הדבנגרז בול" עם Kerrang שיצא ב 1994 נבחרה הלהקה כאחת מעשר הלהקות המבטיחות של השנה, יחד עם Samael ועוד.

האלבום "קדיש" והשיר "העיירה בוערת" עלו לדיון בכנסת ישראל ובתוכנית הטלויזיה "ערב חדש" כששני חברי כנסת דב שילנסקי ושבח וייס מביעים דעות מוצקות בעד ונגד הרעיון של לשיר על השואה בסגנון מטאל.
הקליפ לאותו שיר צונזר והותר לשידור רק שנים אחר כך.

בעקבות האלבום A Moment Of Silence קיבלה הלהקה הצעת ענק מחברת Noise הגרמנית (Kreator, Stratovarius, Celtic Frost, Helloween) לחוזה במאות אלפי דולרים ושבעה אלבומים, המו"מ נפל לאחר שהמו"ל הישראלי שהיה בעל הזכויות לאלבום ניסה להכריח את חברי הלהקה להיות ערבים אישית כלפי ההתחייבויות שלו לחברה הגרמנית (זאב: "רצו שנתחייב על הבתים שלנו בתור ערבון") ובעצת עו"ד פוצץ המו"מ.
במסגרת שהותו בארה"ב ניגן מתופף הלהקה ניר נקב עם אגדות מטאל כגון כריס פולנד (Megadeth) וטרייסי ג'י (Dio) ולמד בברקלי במחזור עם גיטריסט Hammerfall.

הנ"ל משמש בחיי היום יום כמורה למוסיקה בבית הספר "רימון" ובתיכון "אלון" ברמה"ש, ביוזמתו ניתן כיום להבחן בבגרות במגמת המוסיקה גם על קטע מטאל ולא רק על קלאסי וג'אז.

SALEM היא האמן הישראלי הראשון שהוחתם לאלבום בחברה אירופאית בעודו חי בישראל.

מתופף הלהקה ניר נקב הוציא שני אלבומים תחת שם הבמה Glitter שכלל אותו עם אשתו קריסטין וואלס, האלבומים יצאו בהוצאה עצמית וכללו מוסיקה ששילבה אלקטרוני אפל, אמביינט וסינת פופ תעשייתי.

תקליטן הטקנו/טראנס "קרוניק" הוציא ב 2006 גירסת מועדונים לשיר Eyes To Match A Soul והפך את השיר לשיר שהכי הרבה ביצועים שלו ראו אור באופן רשמי - שבעה ביצועים שלו יצאו רשמית בגירסאות שונות.

בשנת 1990 כתב מיכאל רורברגר בעתון "העיר" :סאלם פאשיסטים, בני זונות, צריך לאסור את המוסיקה שלהם, הם אוכלים ברזל ביום ומחרבנים פלדה בלילה" אותו רורברגר מפרגן כיום ללהקה ורק לאחרונה יצא בכתבת 2 עמודים מפרגנת ממש באותו עתון 17 שנה אחר כך...

הקשר עם Mayhem נסגר במעגל כשאר הסולן אטילה ציהאר הגיע לארץ ב 2006 והתארח עם SALEM בהופעה שחלקה הגדול מופיע בדיוידי החדש.

בניגוד לדעה הרווחת עוסק השיר Act Of War במצב היפותטי בו ישראלי נוסע כנקמה כמתאבד לפוצץ אוטובוס בלב עזה...

גיטריסט הלהקה ליאור מזרחי הינו חובב נחשים מזה 20 שנה ובעבר גידל בביתו שני נחשים ארסיים.

קיימת גירסא נוספת של האלבום A MOMENT OF SILENCE אשר הוקלטה ע"י הלהקה לפני בואו של המפיק קולין ריצ'ארדסון לארץ, בגירסא המוקדמת השירים מבוצעים הרבה יותר איטי, כמו ב Kadish.

אותו קלין ריצ'ארדסון העדיף להפיק את A Moment Of Silence של Salem על שתי הצעות אחרות שקיבל באותה תקופה, היו אלו הצעות מ Overkill ו Cannibal Corpse.

בשנת 2000 היה אמור לצאת דיסק הנקרא From Creating..To Kadish עם הוצאה מחודשת ע"ג דיסק אחד של שני האלבומים, הדיסק הנ"ל מעולם לא יצא.

הלהקה הראשונה אותה הפיק מוסיקלית זאב טננבוים היתה Cerebral Coma מבאר שבע, זה היה בשנת 1991.

בביקורו האחרון של תומאס לינדברג סולן At The Gates בארץ הקליטה הלהקה שיר עמו.

גיטריסט הלהקה ניר גוטריימן עיצב את כל עטיפות מוצרי הלהקה משנת 2002, הנ"ל עיצב גם אלבומים ללהקות המקומיות Lehavoth, Nail Within ועוד.

מיכאל גולדשטיין משמש כארכיון הלהקה הרשמי וברשותו אלפי פריטים כתבות ולמעשה כל קטע באשר הוא שנכתב על הלהקה מאז ומעולם, כל פוסטר או פלייר וכיו"ב.
הלהקה שומרת כל מכתב שקיבלה מתחילת הדרך ועד הלום (ומדובר בעשרות אלפי מכתבים

DISPLEASED RECORDS

THRASH METAL ATTACK!

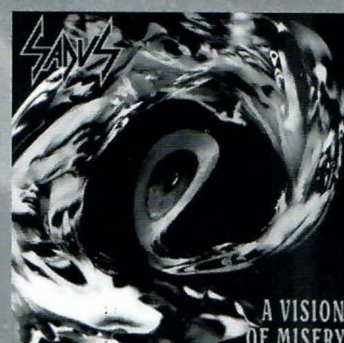
Sadus
Illusions

The debut album and the most violent one from the gods of American technical thrash/death, now reissued with bonustracks

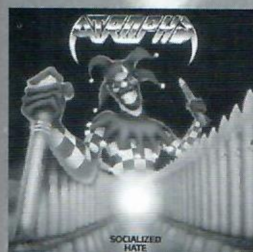
Sadus
Swallowed in black

The second full length, dark technical thrash metal at it's best, now reissued with bonustracks

Sadus
A vision of misery

Complex technical and highly intense! now reissued with bonustracks and DVD attached

Atrophy
Socialized hate

Atrophy
Violent by nature

Toxik
World circus

Toxik
Think this

Pestilence
Mallevs maleficarvm

Toxik
Dynamo open air
DVD

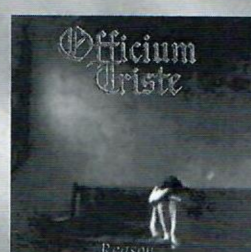
Whiplash
Power and pain

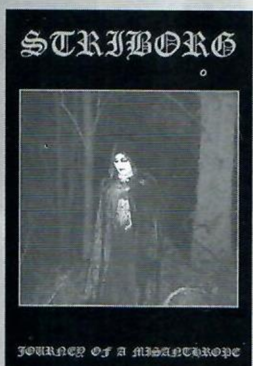
Whiplash
Messages in blood

Borknagar
ST

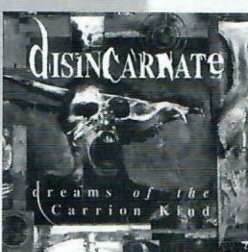
Officium triste
Reason

Striborg
Journey of a misanthrope
DVD

Celestial season
Solar lovers

Disincarnate
Dreams of the carrion kind

Master
ST

Master
On the 7th day god
created ... Master

www.displeaserecords.com

ניתן להשיג בחנויות המובחרות ובאתר: **www.RavenMetal.com**

The Passion Of Lovers is For Death
(Bauhaus's Peter Murphy 1981)

DRACONIAN
Turning Season Within

יש נקודות
בחיים בהם מוסיקה
תשקף רגשות יותר מכל,
התחושה שנוצרת מהאהבה למוסיקה
מרגשת יכולה להיות יותר חזקה מכל מילה נאמרת
או כתובה, וכשהמוסיקה הזו משולבת עם תמלילים עמוקים
ומרגשים התוצאה יכולה להיהפך בקלות לפסקול של החיים שלך, של
זיכרונות, רגעים שתזכור, אהבות, כאב, ואירועים חשובים.

Draconian השבדים הם אחד הסודות השמורים והאיכותיים ביותר במטאל של המילניום הזה, זו בושה, ואין לי מונח אחר שיתאר זאת טוב יותר מבושה שרק אחרי שלושה אלבומים ההרכב מתחיל לקבל חלק מההכרה לה הוא זקוק, כזו שמגיעה לו באמת, עדיין רחוק מאד מכמות ההצלחה שהלהקה הזו באמת צריכה לזכות לה, Draconian כותבים את המוסיקה הטובה ביותר שנוצרה בתחום ה Doom Metal מאז ימי הזוהר של My Dying Bride באמצע שנות התשעים.

באחד המקומות המוזרים ביותר בעולם למטאל, בארץ הלא קדושה ישראל הסוד של Draconian הוא גלוי וידוע לכל, הקהל במדינה שידעה הכי הרבה כאב וסבל חיבק את הלהקה הסקנדינבית האמוציונאלית ביותר אי פעם מצאת אלבום הבכורה Where Lovers Mourn ב 2004, התגובה היתה מעולה מהרגע הראשון, מרגע צאת האלבום, נראה כי קהל המטאל בארץ ציפה ללהקה כמו Draconian והרגיש את הכאב האישי שלו בתוך המנגינות ושירי העצב והרגש שלהם..

הפידבק החזק שקיבלה הלהקה מהקהל בארץ גבר עוד יותר עם צאת אלבומם השני ב 2005, האלבום Arcane Rain Fell הפך את Draconian ללהקת הדום מטאל שמוכרת הכי הרבה אלבומים בישראל, הרבה יותר מלהקות ענק ותיקות בתחום כגון Anathema או אפילו יותר ממוריהם הרוחניים My Dying Bride, Arcane Rain Fell הכיל גם פתיחה של שיר עם פסקאות בעברית, דבר שרק תרם לפופולריות הגדלה של הלהקה בישראל, הרעיון של להקה צעירה, לא ממוסחרת ולא מוכרת, המגיעה פחות או יותר משום מקום ובהפתעה גמורה, עדיין עם הרגליים על הקרקע ועם מוסיקה אישית וסופר מרגשת, הרעיון הזה כבש את קהל המטאל בארץ והקליק בין המוסיקה מלאת הכאב של Draconian לאנשים בישראל שהכאב הפך לשגרת חייהם היה מיידי.

ואחד היתרונות החזקים ביותר של ההרכב הוא שאתה כמאזין יכול למצוא עצמך בקלות בתוך השירים עצמם, למצוא חוויות, למצוא בליל רגשות מקסים...

האימפקט של הלהקה בארץ גדל מאד בקיץ 2007 בו הגיעה Draconian להופעה אחת בישראל יחד עם הלהקה השבדית Therion ולהקת המטאל הישראלית Distorted.

למופע הגיעו כאלף צופים, אין ספק ש Therion עתירת סולני האופרה והכלים הקלאסים היא להקה גדולה יותר בעולם ומאחוריה נסיון של 20 שנה וכמעט 20 אלבומים, למרות זאת, חלק נרחב מהקהל הגיע על מנת לצפות ב Draconian שהיו עבורו הטופ של הערב, בהופעה עצמה ניתן היה לראות אנשים שרים עם הלהקה את השירים ואף בוכים.

ההופעה שיקפה את הסטטוס הגבוה לה הגיעה הלהקה בישראל נכון לאותה נקודה.

Forth album (and third full length) "Turing Season Within" and I play it back and forth for 4 days at my CD Player, with every listen the sound and material crawls deeper and deeper, I start to think about my life, my loss, my hopes, failures and dreams.. there you go Draconian, for another hour of pleasure through pain.

Credit for the production is a must in this case, this time the production work was focused in 2 of the strongest aspects of the band: singer Anders's powerful and emotional voice and the great drumming, usually in doom metal you will find tired drummers, unimaginable, and boring, well, the case here is far away, the drumming in this record is full of power and personality. I am almost sure they took the black Metallica and Paradise Lost's "Icon" as a reference for the drumming parts, every hit is in the right tune, right feeling and the drummer's dynamic between the strong snare beats and the soft cymbal playing and more acoustic part's drumming is fantastic.

Great words also for Lisa which became pretty dominant in the new material, usually I don't believe gothic metal female singers as sound is too sweety and popish for my ears, but Lisa is a different case, she is emotional and far away from being commercial, I believe her when she sings.

It is highly recommended to listen to this album at one piece nonstop, each song is a different part of the journey you'll experience, Draconian never sounded better, never sounded so tight and hungry, I cannot point one song as better than the rest as the whole record is one piece for my heart, one piece of feelings you cannot deny and shall embrace if you want to be true for yourself, so much pain, emotion and honesty exist within this record, and it is done in 2008 when the gothic doom metal became new trend in town, well, everyone can be another version of Epica but in order to be another version of Draconian you need Guts and honesty which are pretty hard to find, and check yourself: how many Draconian kind of bands you know? 2? 4? And how many symphonic pop gothic metal ones? Yeah.. around 667 of them..

In the collection of every metalhead exist the "golden" albums, the chosen "reign in blood" "master of puppets" "rust in peace", or "blessed the sick" "human" and "left hand path" etc, once it arrives to doom metal I had 3: Paradise Lost's "Gothic", My Dying Bride "Turn Loose The Swans" and Katatonia's "Dance Of December Souls".

As for January 1st 2008 I have 4: Draconian's "Turning Season Within" - simply the best emotional music written in the last DECADE (10/10).

Yishai Schwartz
Editor

For The Land

מאיסלנד הרחוקה מגיעה אלינו להקת TYR, הם אומן המטאל הראשון שאני מכיר מארץ הקרח, בהתחשב במזג האויר שם אני מופתע שלא צצו באיסלנד להקות כפטריות אחרי הגשם, מצד שני אולי יש לזה צד טוב שנותן במקרה הזה ל TYR משהו אקזוטי וייחודי.

זה האלבום השלישי של ההרכב אחרי Ragnarok שיצא בשנה שעברה ו Eric The Red שקדם לו, השינוי בין אלבום הבכורה שהיה פולק מטאל פגאני וקצבי לבין Ragnarok שניסה ללכת לכיוונים יותר פרוגרסיבים היה ברור, הוא גם הצביעה על להקה שלא מפחדת להתנסות ולהתפתח.

Land הוא התרכובת המושלמת של החלקים שיוצרים מ TYR להקה מאד רלוונטית וייחודית.

Land לוקח את שני האלבומים הראשונים ומשבית להם את הצורה, הוא לא באותו סטנדרט, לא באותה ליגה, Land הוא לקחת את כל הפוטנציאל והכשרון שטמון בהרכב הזה ולדחוף אותו קדימה בצורה הכי ממוקדת שאפשר.

שיר הנושא Land הוא מסע מרגש לנופים רחוקים, משלב בתוכו פולק מטאל, ויקינג מטאל, סולואים ארוכים ומורכבים לכל אורך היצירה שנותנים לו מימד של סרט על תקופות וארצות רחוקות, הוא מעניק את החוויה בצורה הכי ממוקדת וטוטאלית שיש, בלי קטעים מיותרים ועיבודים חסרי בשר, TYR של האלבום הזה היא להקה בוגרת ולא חוששת לנווט בעצמה את הספינה..

השירה היא שירה נקייה, לא מגוררגת ולא קברטית או גרגוריאנית, לסולן ההרכב יש קול נפלא בבסיסו, שום אפקטים והקלטות של ערוצי על ערוצי שירה לא נזקקים כאן, מרגישים את הארוגניות הן בסאונד והן בחומר עצמו.

מה עושה לי ההקשבה לחומר? למען האמת הרבה.

אני חי בישראל, מדינה קשה מאד בהרבה בחינות, מדינה בה המציאות והריאליזם דופק על דלתך מדי יום, שני אלו מביאים עמם איום קיומי מתמיד, חברה חומרנית, תחרותית, מרוץ תמידי להשגת עוד ועוד, חומרניות, כסף, נשים, מעמד, היי טק, מדינה שלא קל לחיות בה ועוד לא הזכרתי את איום הטרור, המדינה היחידה בעולם שכשאתה עולה על אוטובוס לירושלים ביום חם אתה מחפש אם יש נוסע עם מעיל ארוך לידך....

כל זה מביא לרצון לבריחה בהרבה מקרים, יש שבורחים בסקס, יש שבורחים בסמים קלים, יש שבאלכוהול ויש שבאדישות סרקסטית, היות ואיני אף אחד מהם אני כבר שנים בורח למוסיקה, ואם כבר בריחה: בואו נרים עוגן ונצא על הספינה ללב ים, צפונה כמה שיותר, נפליג בימי גשם בתוך גלים שחורים שממש כמו המציאות יאיימו לבלוע אותך, נדליק לפיד נצח על חרטום הספינה המעוטר בפסל ראש חיה בעלת קרני ענק הנישאים אל עד.., ובתוך הים ההוא, בעת תאיים סערה ויגבהו הגלים, יעמיק נופך הבריחה, לפני קצת פחות מ 20 שנה ברחתי עם Twilights Of The Godsשל Bathory, אחרי כמה שנים זה היה ELD של Enslaved שונה יותר דינמי יותר אבל עם פחות קסם, עכשיו אני יוצא בשלישית על החרטום והפעם עם TYR החדש שמערב את שני האלבומים הקסומים ההם ולא נשמע כמו אף אחד מהם.

בכלל, ללהקה הזו יש כאן קסם ייחֻודי מאד בולט, ההרמוניות, המלודיות ובכלל כל ההגשה מתאימה כמו כפפה למוסיקה, אין שום דמיון לאלבומים הקודמים, להקה אחרת והרבה יותר טובה, באלבום השלישי מצאה TYR את הבית המוסיקלי שלה, כל עוד זה קרה ממדינה שופעת קור שלא שופעת במטאל, Land הוא אחד מאלבומי הויקינג מטאל/פולק מטאל או איך שלא תרצו לקרוא לזה - הכי טובים שיצאו בשנים האחרונות, בואו, הצטרפו אלי על הסיפון...

Distorted

באלבום שני!

Distorted הוציאה לפני שנתיים את אלבום הבכורה Memorial שזכה לצאת לאחר שנים ארוכות של עבודה, השנה חזרה הלהקה לשבדיה על מנת להקליט את אלבומה השני שיוצא בימים אלו בחברת Candlelight הבריטית, זו החברה שגילתה והוציאה את האלבומים הראשונים של Opeth, Emperor ודומיהן, כך שהחבורה המקומית שלנו בהחלט בחברה טובה.
נפגשנו עם גיטריסט הלהקה רפי מור לשמוע מה קורה ללהקה שמחליטה להקליט ולכתוב אלבום תוך 3 חודשי עבודה מאומצים.

רפי, את האלבום הקודם כתבתם בחמש שנים, את זה בשלושה חודשים, מה ההבדל?
האלבום הקודם Memorial איגד חומר שעבדנו עליו כמה שנים, יכלת לשמוע את ההתפתחות שלנו כלהקה בתוך האלבום, הוא היה גם בגדול יותר אוריינטלי מהחדש, הכנסנו שם שירים שהתרגלנו לנגן שנים והכל היה מאד מתוכנן, זה היה האלבום הראשון שלנו ומן הסתם זה גרם להרבה הכנות, באלבום הזה דברים זרמו מהר מאד.

ומה עדיף? איזו שיטה עדיפה בעיניך כאחד שהתנסה בשתיהן?
הפעם הרגשתי הרבה יותר זורם עם השיטה העכשווית, קידמנו הרבה דברים באולפן עצמו, זרמנו עם ראיונות ועם המפיק וזה היה מצוין.

האלבום הוא המשך טבעי ל Memorial מבחינת הטקסטים אבל המוסיקה אחרת ולטעמי מאד השתפרתם, במיוחד ברמת כתיבת השירה
הטקסטים לוקחים הפעם מימד יותר ממוקד, הפעם זו דמות אחת ולא מגוון שירים העוסקים באובדן ומוות, הפעם זו דמות אחת שמנקודת המבט שלה נכתב כל האלבום כסוג של קונספט.

הקלטתם באותו אולפן בשבדיה בו הוקלט האלבום הראשון "סטודיו אנדרגראונד"
כן, אהבנו את תהליך העבודה שם וגם היתה תקשורת טובה עם המפיק, הפעם באנו כלהקה יותר מנוסה, פחות בוסר ויותר מפוקסת על הכיוון, גם ההכרות שלו אתנו לא התחילה מאפס היות והוא כבר ידע על מה מדובר ואיך הכי טוב לעבוד אתנו.

אך הפעם יש הפתעות הן בהפקה וגם כמה אורחים...
ההפקה יותר מדוייקת, גיטרות יותר בשרניות וגם השירה יותר קדימה ופורצת החוצה ולא נשמעת כמו עוד כלי בלהקה אלא דוחפת קדימה את העסק, הפעם יש גם כפי שציינת אורחים: מתארחים באלבום הסולנית של Draconian ליסה והסולן של Therion שעם שניהם היה תענוג לעבוד, את שניהם פגשנו לראשונה בארץ והקשר נשאר.

עם Draconian הופעתם גם בארץ וגם בפסטיבל מטאל נשי בבלגיה, איך היה?
אהבתי את Draconian עוד מהאלבום הראשון שלהם, כשעוד לא היה לי מושג שנכיר אישית, הייתי שומע אותם הרבה, בקיץ שעבר קיבלנו הזדמנות לפתוח להם את ההופעה בישראל וכמובן ששמחנו ללכת על זה, הופענו בתל אביב עם Draconian ועם Therion בערב מיוחד מול אלף איש שהיו מאד בקטע, ביום האירוע עצמו התחברנו עם החבר'ה מ Draconian שהתגלו כאנשים מקסימים, ישבנו אתם יחד בחדר אמנים, היה כייף, באותה נקודה כבר ידענו שאנחנו הולכים להופיע אתם יחד בבלגיה בפסטיבל המטאל הנשי, הפסטיבל עצמו היה חוויה מדהימה, אחד הדברים הכי עוצמתיים שקרו לי מאז שהתחלתי לעשות מוסיקה, הגענו למקום, כמובן היינו יחד עם Draconian בחדר אמנים, שתינו יחד, היתה אווירה של חברים טובים, הם עמדו לראות את ההופעה שלנו ואנחנו את שלהם, מעבר להיותם להקה מצויינת הם אנשים טובים אחד אחד.

תחזרו להופיע עם Draconian יחד?
אם יתאפשר טכנית אז אני מאד אשמח ואני יודע שגם הם רוצים להופיע יחד, אני מקווה שנוכל לארגן כמה הופעות משותפות כשלשתי הלהקות יצא אלבום חדש.

בתקופת האלבום הראשון הייתם מאד מושפעים מ Dark Tranquillity ו Nevermore, מה הפעם התגלגל לכם במערכת?
עדיין אוהבים את שתי הלהקות האלו, תוסיף לרשימה גם הרכבים כמו Madder Mortem שלדעתי הם מצוינים, אני אוהב מאד גם את Moonspell ו Paradise Lost שגם היום יש להם מה לתת יצירתית לדעתי.

יש לכם מוסר עבודה מאד גבוה כבר לאורך שנים, עובדים בצורה מאד ממוקדת ומאד מפוקסת, אתם לא להקה של ג'אנקיז, אולי זה הגיל או שמתתחלה הייתם מאורגנים בקטעים האלו?
לא, אנחנו לא להקה של ג'אנקיז, אני אוהב לשתות קצת ויסקי לפני הופעה כדי לחמם את הגרון ולהשתחרר אבל לא יותר מכוסית, אני רוצה להיות במיטבי על הבמה ולא אוכל להיות במיטבי אם אעלה לבמה שיכור ומסטול, זה גם יבאס את מי ששילם כסף כדי לראות אותנו מופיעים, אחרי ההופעה סביר שתראה אותי שותה בירה עם החברים אבל אני לא אקח דברים שיהרסו לי את הפוקוס לפני עלייה לבמה, זה גם קשור לגיל, אני עוד מעט בן 30 וזו פרספקטיבה אחרת על החיים, אל תשכח גם שרובינו בלהקה חברים עוד מתקופת התיכון, אנחנו משפחה, הלהקה הם החברים שלי, אני וגיא עובדים באותו מקום ומתראים כל יום, גם נגנים שניגנו אתנו ועזבו כמו מתן שמואלי שתופף אתנו הם בהחלט חלק מהמשפחה הזו, אנחנו חברים גם היום, כשאנחנו מבלים יחד ועושים ארוחות יחד הם תמיד איתנו, קשה לי לחשוב על אנשים יותר קרובים אלי, אנחנו החברים הכי טובים, זו לא קלישאה.

איך הגעתם לחברת Candelight Records? זה סוג של חלום לא? אחרי הכל להקות כמו Emperor ו Opeth התחילו שם את הקריירה שלהם?
הם קיבלו את האלבום הקודם, התלהבו ממנו ויצרו אתנו קשר, מאד התלהבנו, אחרי הכל זה באמת לייבל עם להקות אגדה שהוא גילה במהלך השנים.

איך כותבים אלבום בשלושה חודשים? ספר לי על תהליך העבודה שלו
עושים במקום חזרה אחת בשבועיים שלוש חזרות בשבוע ובנוסף מנגנים גם בבית ומכינים את הקטעים, החלטנו ששני חזרות בשבוע נכתוב חומר חדש ובחזרה השלישית ננגן את החומר המוכר, מהר מאד הזרימה פרצה והאלבום קיבל צבע וצורה.

אני מרגיש אתכם באלבום הזה הרבה יותר מגובשים כהרכב, הרבה יותר כותבים נכון, יש כאן קפיצת מדרגה
אני שמח, זה מה שניסינו לעשות, עדיין יש פה ושם קטעים מזרחיים בשירים אבל בגדול הדגש הוא על הכתיבה עצמה שתהיה הבסיס המלודי שעליו הכל יונח אט אט, אני חושב שיש בו גם בגרות שלנו כהרכב וגם גיוון מאד גדול, מזהים שזה הצליל שלנו אבל לדעתי עלינו כאן מדרגה בהרבה מאד מובנים.

עד כמה חשוב להיות חברים בלהקה? אתם ביחד מימי בית הספר התיכון, זה משפיע לדעתך?
זה חשוב מאד כי כשיש משבר ותמיד יש בלהקה ריבים ומשברים, כשעולה אחד כזה הוא נפתר בין שני חברים כמו שהיינו פותרים בעיות בבית הספר ולא כמו שני מוסיקאים מפוצצים באגו, אנחנו ממש לא כאלו, אין אצלינו אחד בלהקה עם בעית אגו, כולנו מאד מציאותיים.
להיות חברים בלהקה פשוט עושה את הכל ליותר כייף.

אוקיי רפי, המון בהצלחה, אני מאמין שעם הדיסק הזה אתם תצליחו לעלות מדרגה גם באירופה, אלבום נפלא בעיני וכל הכבוד על ההתמדה לאורך השנים, הרבה בהצלחה ונחכה לעדכון על הסיבוב האירופאי...
תודה רבה, אנחנו מאד שלמים עם האלבום ואני שמח שהתחברת אתו, אנחנו באמת המודל שאומר שאם תעבוד קשה תצליח, נשמח לראות את כולם בהופעות הקרובות.

THE FUTURE IS CALLING...

LIFEFORCE

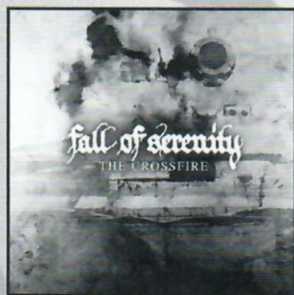
WAR FROM HARLOT'S MOUTH
Transmetropolitan

For fans of: Job For A Cowboy, Cannibal Corpse, Dillinger Escape Plan, Mr Bungle and Dying Fetus.

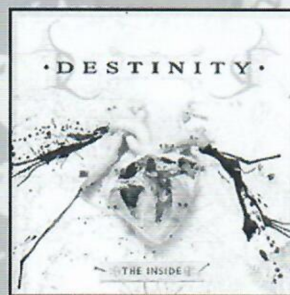
New mixture of grindcore brutality, death metal complexity and jazz-induced arrangements.

Raintime
Flies & Lies

Fall Of Serenity
The Crossfire

Destinity
The Inside

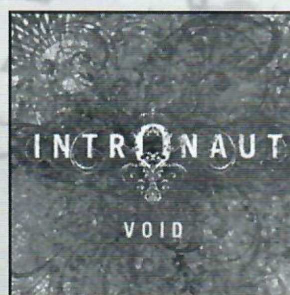
Harlots
Betrayer

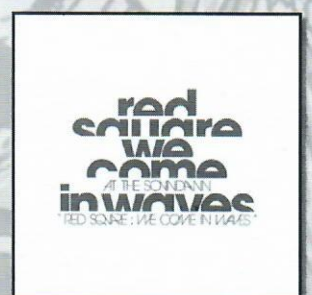
Light Pupil Dilate
Snake Wine

Burning Skies
Greed Filth Abuse Corruption

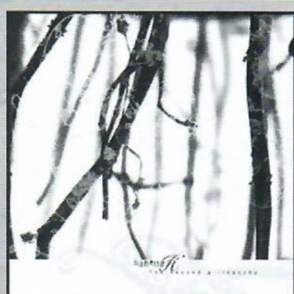
Intronaut
Void

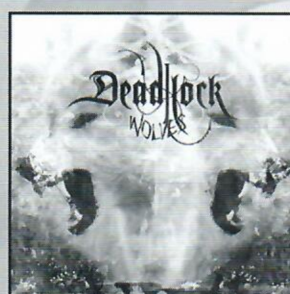
At The Sundown
Red Square

Hell Within
Shadows Of Vanity

Nahemah
The Second Philosophy

Deadlock
Wolves

By Night
A New Shape Of Desperation

Distributed in Israel by Raven Music: **www.ravenmetal.com**

metalshop

מטאלשופ, המעבר והפתיחה המחודשת

אנחנו שמחים להודיע כי, בחודש הקרוב
חנות המטאלשופ יחד עם חנות התקליטים " קצת אחרת "
עוברות יחד למתחם חדש וגדול יותר.

המתחם הוא למעשה מה שהייתה פעם חנות התקליטים המיתולוגית "בית התקליט"
שהייתה אחד המוסדות החשובים בתעשיית המוסיקה בארץ.

המתחם החדש ממוקם ברחוב פינסקר 41, פינת רחוב בוגרשוב.
(יותר קרוב לדיזינגוף סנטר מהמיקום הנוכחי)

החנות תהיה גדולה בהרבה מהחנות הנוכחית ואנחנו
בתיקווה להגדיל את מבחר המוצרים ומבחר הדיסקים שבחנות.

עד המעבר החנות נשארת פתוחה במיקומה הנוכחי (פרישמן 42)
על תאריך הפתיחה במתחם החדש נודיע בהקדם האפשרי.

לרגל המעבר והפתיחה המחודשת אנחנו יוצאים במבצע
של 20% הנחה על כל המלאי של החנות
(כולל מבצעים, לא כולל את כרטיסיית ההחתמות).
המבצע עד המעבר או עד גמר המלאי.

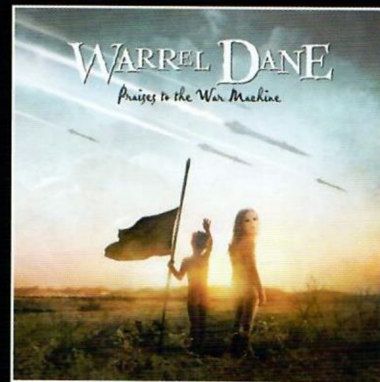
www.metalshop.co.il טל לבירורים: 03-5235115

WARREL DANE

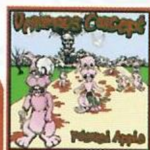
Praises to the War Machine

NEVERMORE's vocalist presents his first solo album!
A masterpiece of metal-infused hard rock!

Feat. **Peter Wichers** (ex-Soilwork) on guitars and bass and responsible for production, **Dirk Verbeuren** (Soilwork) on drums and **Matt Wicklund** (ex-Himsa) on guitars, guest appearances by **James Murphy** (Testament, Death, Nevermore) and **Jeff Loomis** (Nevermore)

Out now!
www.warreldane.com

Out now!
VENOMOUS CONCEPT
Poisoned Apple

Feat. Shane Embury (guitar, Napalm Death), Kevin Sharp (vocals, Brutal Truth), Danny Lilker (bass, Nuclear Assault, Brutal Truth) and ODanny Herrera (drums, Napalm Death)
www.myspace.com/venomousconcept

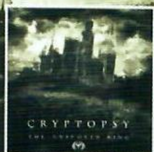
THE ANATOMY OF MELANCHOLY

paradiselost

With the band's 20th anniversary in 2008, PARADISE LOST present their best-of live set on DVD. The set-list includes songs that the band hasn't played live in a long time, such as "Eternal", "Gothic" or "Sweetness" and other classics from their impressive album roster. Bonus material: Interviews with all band members, a half hour road movie from the following European tour in Fall 2007, "The Enemy" promo video etc. Also available as strictly limited 2DVD+2CD and 2LP!

Out now!
www.paradiselost.co.uk
www.myspace.com/paradiselostuk

Out now!
CRYPTOPSY
The Unspoken King

Feat. Shane Embury (guitar, Napalm Death), Kevin Sharp (vocals, Brutal Truth), Danny Lilker (bass, Nuclear Assault, Brutal Truth) and Danny Herrera (drums, Napalm Death)
www.cryptopsy.net · www.myspace.com/cryptopsy

ABORTED

Strychnine.213

"We serial killers are your sons, we are your husbands, we are everywhere. And there will be more of your children dead tomorrow. You feel the last bit of breath leaving their body. You're looking into their eyes. A person in that situation is God."
Theodore Bundy

Out now!
www.goremageddon.be
www.myspace.com/abortedmetal

Out now!
TERROR
The Damned, The Shamed

L.A. based TERROR stick to their guns playing aggressive, no frills, breakneck hardcore like "The Cro-Mags" and "Agnostic Front" before them.
www.terrorhc.com · www.myspace.com/terror

www.centurymedia.com

מה סוד הקסם של ?Porcupine Tree

Nil Recurring על שולחן הניתוחים.

סטיבן וילסון ופורקיופיין טרי הם בישראל סוג של מותג איכות אפילו מעט יאפי, זה לא קרה ברגע, זה לקח שנים של השקעה בשוק הישראלי ועבודה קשה אבל היום נחשבים האיש ולהקתו לנביאי הדור החדש של הפרוגרסיב רוק, יגיד סטיבן שהוא לא אוהב פרוגרסיב בכלל ולמה מקטלגים אותם כך, החלטתי לעזור לחבר וקבעתי עבורו תור אזל האף אוזן גרון שלי לבדיקת שמיעה דחופה...

העלנו על שולחן המנתחים את האי פי החדש Nil Recurring, ארבעה שירים חדשים שהם כמעט חצי שעה של מוסיקה היוצאים לאור בחברת התקליטים הבריטית Peaceville Records, אז רגע? מדובר אולי בלהקת מטאל? מהסוג של להיות עם להרגיש בלי? באותה חברת תקליטים עם Darkthrone ו Obliteration יוצא אלבום של פורקיופיין טרי? והרי סטיבן הפיק להקות מטאל ולא אחת, אז מה בעצם הבריחה הזו מהמקורות?
אבל האיש לא שומע מטאל וכיום פשוט חשוף לזה, מה עושה את המוסיקה שלו כל כך שם וכל כך לא בדיוק שם ומטיילת בין גבולות פתוחים של הסטייל. האזנה בלי להכיר את הרקע המוסיקלי של האיש, לאלבום החדש חושפת מעבר לכשרון הענק כמה וכמה רבדים.
יש כאן בעיקר הרבה פרוגרסיב, הרבה פינק פלויד באווירה, בעיקר בשירה ובעיבודים, תקשיבו ל Cheating The Polgraph, "אין פרוגרסיב"? האיש או מתבדח או שיכור כלוט, יש כאן ים פרוגרסיב ומהסוג האיכותי, האזנה לאי פי החדש של וילסון היא כן תענוג, המוסיקה מודרנית, משכנעת ומעוצבת נפלא, הוא לוקח מכל סגנון שאהב את הטופ קלאס ומחבר ביד רמה ובזרוע נטוייה.
גם מקומו של המטאל לא נפקד והגיטרות כאן דומיננטיות מתמיד שהעמלה תהיה של כמה מאות דולרים מדי חודש, קהל המטאל מקבל את ההרכב בהערכה רבה, אולי בגלל "זה המפיק של Opeth" או מסיבות אחרות, כך או כך סטיבן וההרכב תקעו יתד חזק בהחייאת הסצינה המקומית במובן של מוסיקה אקלקטית וייחודית, אין הרבה להקות רוק שמעיזות באופן כ"כ בוטה לקחת שלל כיוונים מוסיקלים ולהפוך אותם למשהו שמזוהה אתו, צריך ביצים לדבר כזה ולאדון וילסון כידוע לי יש 2 שמתפקדות די יפה....
המוסיקה מאד בריטית, מאד חורפית ומשלבת טעם ישן וחדש, להשפעות הפרוג עליהם דיברנו קורא סטיבן השפעות ביטלס, יש כאן שילוב שלא שמעתי הרבה עליו, מוסיקה של לשתות משהו חם ולשבת מול תנור ולחשוב, סטיבן נוגע ברגש אבל Strangeways של הסמיתס עדיין מתנגן לי כשאני חושב על מלודיות השירה כאן, ההשפעות מגיעות ממקומות שגם אצלינו וגם אצל וילסון מתחבר לעצב אבל לא במובן הדכאוני של המילה אלא במובן הפיכח שלה, נסיון אחר לפרש את זה יהיה סגור אוקיי...?

שורה תחתונה מדובר בלהקה ייחודית אין ספק המנוהלת ובנויה סביב כשרון ענק של מנהיגה, האיש כריזמטי למרות התדמית של בן השכן, כותב ומעבד נפלא, ושר מרגש ונכון.
מהניתוח יוצא החולה לאחר 3 שעות ודף המסקנות פוקס לתיוק, איכות יש כאן למכביר, הרבה עומק ואמירה אישית ובעיקר מקוריות, אהבנו.

"...סיימנו סיבוב הופעות עם אוזי אוסברון, ה Tour היה מטורף, אוזי בילה איתנו באוטובוס בכל לילה, לילות שתייה וקוקאין, לא היה סיכוי מולו מבחינת הטירוף, האיש הסניף נמלים ממקל תופים, Shout At The Devil הפך לאלבום פלטינה ואורח החיים של Live Fast - Die Young היה סימן ההכר"...

עד ליל ה 8 לדצמבר 1984

תאריך שייזכר לעד, היתה זו מסיבה בת שלושה לילות וארבעה ימים בביתו של Vince ב רודנו ביץ', קליפורניה, במקום היו חברי ה Crue חברים קרובים, ו Razzle מתופף להקת Hanoi Rocks (שגם הופיעה בארץ ב 1983 ודאגה להשליך שולחן וכסאות מחלון החדר במלון דן) "אנחנו הולכים לכמה דקות לחנות בפינת הרחוב" אמר Vince "להביא עוד אלכוהול..."

Razzle הצטרף אליו לנסיעה של 2 רחובות, 3 דקות, נצח, חיים שלמים, שניים יצאו, רק אחד חזר...

"אנחנו מדברים על 4 דקות נסיעה במכונית הספורט פורד 72 שלי, הכביש היה מוצף מים, איבדתי שליטה על הרכב, עלינו בעלייה האחרונה כשהרכב לא בשליטה אך לפתע דהר מולנו רכב חיפושית לבן, לא הצלחתי למנוע את התאונה, שתי המכוניות נהרסו כליל, Razzle, החבר שלי מ...Hanoi Rocks הוא מת בזרועותיי, הבחורה בת ה 18 והגבר בן ה 20 שברכב ממול ריסקו עצמות וקיבלו זעזוע מוח, אני לא נפגעתי, גררתי עצמי החוצה מהרכב, בהלם"...

טומי לי סיפר: "ידענו שהם נוסעים רק להביא בירה מהחנות בפינת הרחוב, חצי שעה ואין להם סימן, ולפתע רעש של סירנות בכביש, חשבתי: "אלוהים, שזה לא יהיה מה שאני חושב שזה" ודהרתי החוצה למקום, הדבר שראיתי לאחר שני המכוניות ההרוסות זה הנעליים של Razzle על הכביש, רחוקות מהרכב, היה זה אות מבשר רעות, ראיתי את Vince, יושב בין כל הזכוכיות וההרס על הריצפה, טומן ראשו בין ידיו"...

Razzle אושפז בבית החולים . South Bay Medical Plaza מספר שעות אחר כך קבעו הרופאים את מותו, בן 23 היה.

לא עבר זמן רב ומשטרת Gardeval קליפורניה עצרה את עצור מספר 59421 הוא Vince בשעה 7 בבוקר...

"הרגשתי שאני ראוי לעונש גרוע, שהחיים שלי יצאו מכלל שליטה, אתה יכול לגרום בטעות כל כך הרבה נזק לסובבים אותך ולאנשים שאתה אוהב"...

התביעה תבעה 7 שנות מאסר, סוף הקריירה של Vince וההרכב היה מוחשי, בשנות העשרים לחייו היה העתיד אפל וכואב, משפט בן חצי שנה ואי עבר פלילי, הביא לגזר דין של חודש מאסר, 200 שעות עבודת שירות, וקנס של 2 מיליון ושש מאות אלף דולר.

"הלכתי לגמילה, לפתוח דף חדש, למאות בתי ספר להעביר הרצאות בנושא נהיגה תחת השפעת אלכוהול ולספר את סיפורי שכיכב בכל העיתונים, הרגשתי שכולם מתרחקים ממני, גם חברי הלהקה"...

השנה 1985, שלפני האלבום השלישי נמצאת תחת השפעת סמים כבדה מאד, הרואין, קוקאין וכמויות בלתי נתפסות של אלכוהול, הנורה האדומה שצעקה "סכנה" לא הזיזה לחברי ההרכב שהמשיכו במסע ההרס העצמי כרכבת ללא מעצורים Vince, נגמל, אך בהשפעת חבריו חזר לבור הסמים חסר התחתית Motley, נכנסה לאולפן, תחת ציפייה כבדה, ויצאה ממנו עם אלבום שלי אישית שינה את החיים : Theater Of Pain – ברוכים הבאים לתיאטרון הכאב!

האלבום היה פרידה מהתדמית האפלה של Shout At The Devil וכניסה לתדמית Glam גדולה מהחיים, מוטלי היו אלופים בלהמציא את עצמם בכל תקליט ובו בזמן להשאר בקו המזוהה עם הלהקה, עטיפת האלבום עם שתי המסכות, האחת צוחקת, השנייה בוכה, האחת מקרינה אור, לשנייה יש עצב בעיניים ופנטגרם על המצח Motley Crue, הביאו הצגת תיאטרון אל הרוק אנד רול, חברי הלהקה לבשו בגדים ססגוניים, מלאי איפור, מימד תיאטרלי שלט ביצירה לכל אורכה.

City Boy Blues היה פותח מצויין, רוקי וסוחף, הייתי ילד קטן כשהאלבום הזה יצא, זה היה האלבום הראשון שלהם ששמעתי, החבורה שהביטה בי מתוך עטיפת התקליט במבט של "בוא אתנו, הצטרף למסיבה שלנו, צא לרחוב" לא השאירה מקום לספק, בדרך מחנות התקליטים קניתי לראשונה קופסת סיגריות ובירות בקיוסק הקרוב....יותר מ 15 שנה אחורה, ואני חוזר לאותו יום שישי ולמסיבה של אותו הערב, ילד קטן, עם המון תמימות, אבל הרבה נחישות, משום מה הרגשתי הרבה יותר בטחון באותו ערב...

השיר הבא מוכר לכם יותר בגלל התרגום הישראלי שלו, "הצלצול מגיע באמצע המשפט, מוציאים סיגריות ורצים מהר, לפינה ההיא שם למטה בחצר.." ובכן.."מעשנים ביחד" של תיסלם הוא ביצוע לשיר שנכתב ע"י קייב קודה ולהקת Brownville Station ב1973, Vince, שביצע את השיר בלהקתו הראשונה הביא את השיר למוטלי, הפך Smokin In The Boys Room

MÖTLEY CRÜE

Theatre Of Pain

...ללהיט ענק ולווה בוידיאו קליפ מרדני שצולם, איך לא, בבית הספר...

האלבום מפוצץ בשירים שכל אחד סיפור אמיתי, טומי הביא למוטלי קרו את הבלדה הראשונה, פסנתר פותח בשיר האוטוביוגרפי של החיים בצל המוסיקה הזו, ההתפרעות בדרכים, המגורים מחוץ לבית, חיי ההוללות והרצון להניח ראש במקום האינטימי ביותר "דע לך, אני חולם, אך יש לי לב זהב, לבי כמו ספר פתוח עבור כל העולם שיקרא, קח את השיר הזה, לא תישאר לבד, אמצי אותי בזרועותיך, בעצמות, עוד לילה ואחזור מהמסע, מהכביש הארוך Home Sweet Home" לווה בקליפ מקסים MTV, התאהבו בקליפ ששודר ללא הפסקה ו Home Sweet Home הפך להמנון ענק ולשיר המזוהה עם הרחוקים מביתם, חיילים בקרב, מטיילים בעולם, וכל מי שהרגיש את הנדודים בד בבד עם הרצון לחיבוק אוהב וחם.

Tonight (We Need a Lover) היה שיר Hard Rock סוחף מאד, עם גרוב שרק המכונה המשומנת של ניקי סיקס & טומי לי יכולה להפיק, ההצגה מחליפה פנים מדי ריף, מסכות החיים עולות ויורדות מעל פנינו, "כאב מתוק זה שם המשחק" שר Vince, ובהתחשב בהוללות המינית של חברי ההרכב הוא כנראה יודע על מה הוא מדבר..

"מלאכים בשחור, צוחקים ברחובות העיר, צעצועי הרחוב זועקים בכאב, אור הירח משקף ומאיר על פשעי העיר..., ללא דת, הם צוחקים לקול המלחמה, הצל אותנו, את נשמותינו, מחיים כה טובים בהם לבטח נרגיש רע" כתב Nikki Sixx כקריאה לעזרה, כאור אדום ברמזור הקורא "עצור", " היה זה שביל קשה, סופה של מנת יתר, לא משנה כמה גבוה תעוף, תמיד תישאר נמוך, הייתי הרקדן, הרומנטיקן המעוות, כסיוט ללא סוף, בקצה הנורא – הצל אותנו מחיים כה טובים בהם לבטח נרגיש רע" כתב Sixx ב Save Our Souls (שעונה לראשי התיבות הכה מתבקשים) S.O.S

בתוך הזוהר חי לו בשלווה המוות, בתוך האור הנוצץ מתחבא תהום הכאב, בתוך החיוך הגלאמי מסתתר הר היאוש וההרס העצמי, מי מהמסכות חזקה יותר?

Sixx בחר לסיים את האלבום בשיר פוליטי וחברתי, קריאה להתעוררות מורדת באגרוף קמוץ שהעירה מיליוני בני נוער ברחבי העולם Fight For Your Rights, בדרכו המיוחדת המשלבת נאיביות ובגרות שמקורה בכאב קבע Sixx את השורות "מרטין לותר דיבר אמת, צבע עורינו זהה, שברו את השלשלאות, פתרו את הכאב כי כולנו גזע אחד, איני יכול לקשר בעיה וסיבה, לא לוקח צדדים, רק שואל למה הכאב אוכל את הילדים?, מי שיכתב את החוקים? האם נעזבנו לכשלונות ההסטוריה?" ופזמון החוזר, Fight - For Your Rights אני נשבע שגם אני הנפתי אגרוף לעבר כל מי שניסה לשים כבלים על הכנפיים שלי דאז, זה היה אחד משירי הדגל, וזה עבד, ל Motley Crue היתה כריזמה חזקה שנתנה לך להרגיש מאז ומתמיד שאתה חלק, מהלהקה, מהעניין עצמו, מצד אחד ההופעות היו איצטדיוני ענק, מלוות בפירוטכניקה מדהימה, אך מהעבר השני של המתרס, הקהל היה חלק מההצגה, חלק מהלהקה, דמות ראשית בתיאטרון, ודווקא בגלל ההתחברות של הפקת ענק של נערי רחוב, זה היה אנושי, זה היה אמיתי, עם מוטלי יכולים לעשות את זה – גם אתה תוכל, דבוק בחלום ו Fight For Your Rights.

Theater Of Pain היה מסע ההתבגרות שלי בצורה הראשונית והבתולית ביותר, אין פלא שאת חלקה העליון של יד ימין שלי מעטרת לה עטיפת האלבום, ללא שמץ סקפטיות או אי ודאות, 2 המסכות משכו אותי פנימה לתאטרון הכאב של ארבעה בחורים שידעו להפיק זהב מתוך זוהמת החיים, ניקי סיקס, טומי לי, מיק מארס ווינס ניל, האחרון ניסה ללא הצלחה, ליישר קו עם צד החיובי של החיים לאחר הטרגדיה הנוראה אותה עבר והעונש אותו נשא כצלקת עד, "האלבום הזה מוקדש ל Nicholas "Razzle" Dingley ולכל הצעירים והצעירים בלב, כשאתם שותים – אל תקחו את ההגה לידיים, תחיו ולמדו עצמכם, על מנת שנוכל לתת בראש עוד הרבה שנים של רוק, אוהבים אתכם" כתבה הלהקה בסוף האלבום.

אך הצלקות והפצעים החלו לתפוח לממדי ענק, המסכה המאיימת קראה חזור והלוך לטרף, היא קבעה את הפגישה השנייה בין Vince למוות, וצירפה לדייט גם את Nikki, היא תמשיך למשוך את החוטים בריקוד המוות לאור פנסי הבמה, מעל בימת תאטרון הכאב.

DEMOLITION

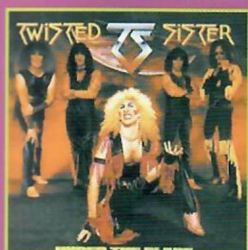

דמולישן רקורדס מציג

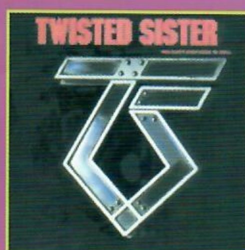
LAUREN HARRIS
באלבום בכורה!

בתו של מנהיג איירון מיידן
ממשיכה את השושלת

STILL ROCKING!!!

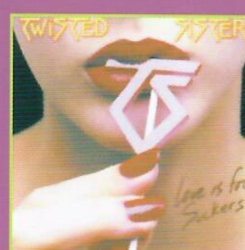
Twisted Sister
Under The Blade

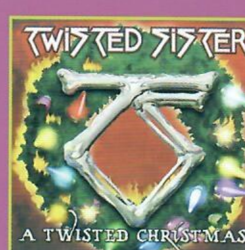
Twisted Sister
You Can't Kill Rock & Roll

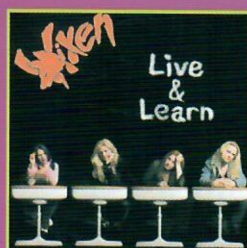
Twisted Sister
Come Out And Play

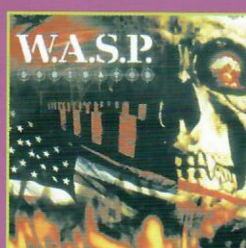
Twisted Sister
Love Is For Suckers

Twisted Sister
A Twisted christmas

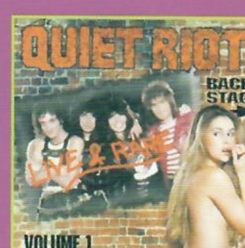
Vixen
Live & Learn

W.A.S.P
Dominator

Hanoi Rocks
Street poetry

Quiet Riot
Live And Rare

הפצה בישראל: WWW.RAVENMETAL.COM להזמנות: 0523-488465

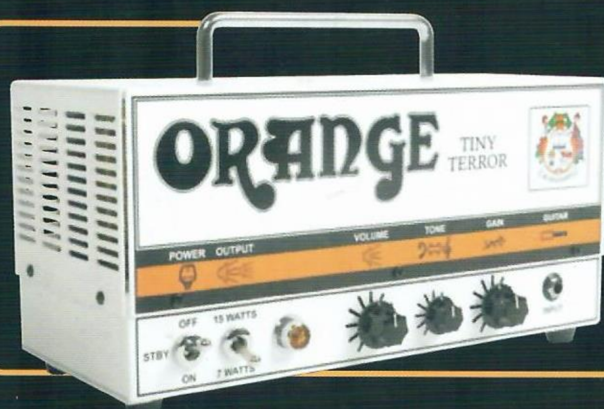
Custom Shop

The AD50 is Orange's no-holds-barred tone machine. All valve, and point to point wired with gain, bass, treble and presence and master controls. There's also a footswitchable sustain boost, which bypasses the EQ to give more sustain. A separate rear panel switch allows 50 watts RMS 'Class AB' or 30 watt 'Class A' output selection.

Thunderverb 200 Head

Twin channel Class A/B amplifier. All valve, 200 watt RMS, channel switching head with footswitchable attenuator, valve FX loop and valve driven reverb.

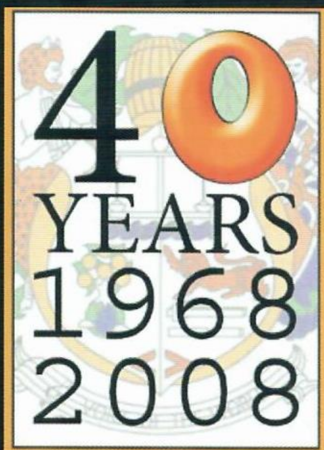
Tiny Terror

All valve, 15 watt portable guitar head. Featuring a unique two stage pre-amp which has a massive tonal range using just three controls. When driven, this little amp has almost as much gain as most four stage lead channels!

AD 30 TC COMBO

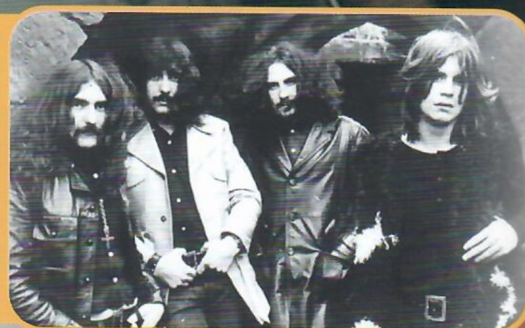

חברת ORANGE מאנגליה מייצרת ומשווקת מגברי גיטרה ומגברי בס החל משנת 1968.
מוסיקאים רבים וביניהם - ג'ימי פייג', גרי מור, איירוסמית', אבריל לוין, ג'ון בון ג'ובי,
אואזיס, בלק סאבאת', סליפנוט, קויינס אוף דה סטון אייג', AC/DC, U2 - ורבים וטובים
אחרים - עובדים עם מגברי ORANGE. החברה מייצרת מספר סדרות של מגברים -
לשימושים שונים ממגברי טרנזיסטור ועד למגברי מנורות CLASS A.

www.tupim4you.com

BUZIN, דיזינגוף 82 תל אביב, טל' 03-6200053, 03-6205556, פקס: 03-6200052

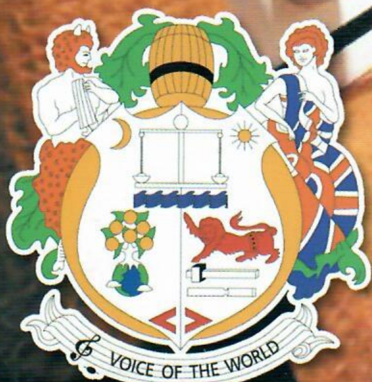

AC/DC

Black Sabbath

Slipknot

Bon Jovi

Job For A Cowboy

WHITE LION
Return Of The Pride

הנה עוד להקת הארד רוק קלאסית וטובה שאחרי פגרה ארוכה מנשוא חוזרת לפעילות, קוראת לאלבום החדש שלה בשם פופוליסטי על שם אלבום הזהב שלהם Pride מ 1987 שמכר מיליונים, אבל הפעם נסלח להם ואפילו נמעט בציניות כי האריה הלבן חזר באלבום ממש מרשים שממשיך מהנקודה בה הפסיק Mane Attraction אלבומם המצויין מ 1992, מייק טראמפ עדיין שר חצי בוכה ומרגש, התמלילים חצי חברתיים חצי אישיים ויש משהו בהגשה המוסיקלית של הלהקה הזו ששובה לך את הלב מהרגע הראשון, אני האמנתי להם כבר מתחילת דרכם, התרגשתי אתם, בכיתי אתם, צחקתי ונהנתי אתם, תמיד אהבנו, רק מה? הם ברחו לי באיזשהוא שלב באמצע הניינטיז ומאז לא נשמעה שאגת האריה..

יש כאן 11 שירים, כל אחד מהם נוגע בלב וכייפי במקביל, זה אלבום שעושה חם בלב, כייף בנשמה ואני מאמין לכל מילה שמייק טראמפ והחבורה כותבים, יש בהם אמינות וחוסר שטאנציות וזה ראוי להערכה עצומה בתחום ההארד רוק, Return Of The Pride מחזיר את האריה הלבן שכל כך אהבתי ומחזיר אותו בגדול, איך אומרים הרבנים של ש"ס? אריה ישאג מי לא ירא.... , אלבום מקסים.

(9)

3 INCHES OF BLOOD
Fire up the blades

אם יש להקה שהצליחה לשים המון סימני שאלה בפני שני צידי המתרס של "טרו-מטאל - כן או לא?" היא 3 אינצ'ס אוף בלאד. מצד אחד, הם חתומים ברודראנר, מצד שני הם עושים פאוור מטאל כמו שעשו ממש מזמן.

מצד אחד יש להם סולן שצועק כאילו הוא בלהקת מטאלקור, מצד שני, יש סולן אחר שיש לו קול כמו להאלפורד בתקופת השיא שלו ב-Painkiller? מה לעזאזל קורה פה ? אם משאירים את כל השאלות האלה בצד - אפשר להסתפק בתשובה אחת ברורה במיוחד, 3 אינצ'ס אוף בלאד עושים מטאל מדהים, משלבים בשנינות כמעט צינית בין פאוור מטאל למטאלקור, ז'אנרים שלא חשבתם שאף פעם יפגשו. אחרי 2 אלבומים שהחומר המוזיקלי להם התבשל היטב, אלבומם החדש של שחקני המבוכים ודרקונים על טריפ רע במיוחד יורה בכל התותחים של ספינת הפיראטים הנפלאה הזאת. שירים כמו Demon blade ו-Night marauders מרביצים מכה אחר מכה של ספיד מטאל ישן וטוב, בעוד God of the cold white silence משחרר ריפים של בלאק מטאל פנימה. תשלבו בזה את המנוני הפאוור-על-גבול הדת' מלודי של Forest king ו-Black spire ופתרתם את המשוואה בה מאזיני Lamb of god ו-Running wild יוכלו להתפנק ביחד.

(8)

נכתב ע"י **יותם אבני**

MERCENARY
Architects Of Lies

בגליון הראשון של רוקפויינט כתבנו על האלבום הקודם שלהם The Hours That Remains שמדובר בהפתעת השנה, באלבום מרגש, טכני, ייחודי ויוצא דופן, שנה אחרי אותו אלבום מצויין מגיעה הלהקה מדנמרק עם אלבום חדש וכן, הציפיות שלנו היו גבוהות מאד.

כבר על השיר הראשון New Desire שומעים שהתשוקה החדשה של הלהקה היא ליצור משהו קומוניקטיבי יותר, שישמע "מגניב" יותר, עדכני יותר ופחות רגשי ואישי מהאלבום הקודם, ההשפעה מהרכבים כמו Soilwork ו In Flames זועקת לשמיים, ברורה ואינה ניתנת לערעור.

המזל של Mercenary הוא שהם טובים, כך הם לא חוטפים מכת מחץ על נסיונות חיקוי ויישור קו עם הזרם, נכון שהאלבום הרבה פחות טוב מזה שקדם לו ופחות מעניין אבל הוא עשוי טוב, מופק טוב ומכיל שירים לא רעים, זה נחמד אבל ציפינו למצויין ולא לנחמד.

(6)

ALESTORM
Captain Morgan's Revenge

להקה חדשה מסקוטלנד ומבית Napalm Records ואלבום עם שם של סרט פיראטים ומוסיקה שלא היתה מביישת חבורת שודדי ים שיכורים על סיפון מתנדנד בדרכם לאיזה אי.., דמיינו את החיבור בין הפולק מטאל של Turisas, Finntroll ו Korpiklaani עם קטעי הגיטרות והשפעות הפיראטים והטקסטים על ההסטוריה של Running Wild ו Grave Digger, גם השירה נשמעת מאד כמו הכלאה בין סולנם של החופרים בקבר כריס בולטנדאל לסולן של Turisas.

הרבה קלידים שנותנים תחושת יציאה לקרב, ריפים עצבניים ותיפוף שלקוח מעולם ה Power העצבני יותר מכל דבר אחר, זה המקום בו נפגשים פולק מטאל והאבי מטאל עצבני והופכים לסגנון שקפטן הוק היה מאמץ בחום, דיסק שעושה שמח, מסיבה, והם ימצאו את מי שלא בא..

(8)

ATROCITY

The sun still shines on T.V.
Atrocity ואחרים מביאים את האייטיז למטאל

הלהקה הגרמנית Atrocity מוציאה עכשיו את Werk 80 Part 2 שהוא אלבום המחווה השני שלהם ללהיטי שנות השמונים, לא להיטי המטאל אלא השירים של להקות כמו א-הא, דפש מוד, דוראן דוראן, אלפאוויל ואחרים, Atrocity לקחו את הרעיון קדימה אבל המגמה קיימת ובמינון גבוה, החלטנו לחקור את המשיכה של המטאליסטים לדור שבא לפני נירוונה, למי שפספס את מסיבות הכיתה של 1985....

קשה להיזכר מתי זה התחיל בדיוק ומי הייתה להקת המטאל הראשונה שבאה עם הרעיון אבל האזנה ללא מעט אלבומי מטאל שיצאו מאמצע שנות התשעים והלאה מגלה לא מעט קאברים של הלהקות בשחור ללהיטי הפן והמלנכוליה של שנות השמונים, להקות מטאל מכל הסוגים והמינים נתנו בראש עם להיטי נוסטלגיה, מה מביא את נביאי הסגנון הכל כך לא מסחרי הזה לתת ריספקט וקאברים לעשור הכי מצועצע במוסיקה? ומה מביא את מי שלא עושה דוקא קאברים לקחת סאונדים מועתקים ומאד דומים לתקופה? רוקפויינט החל לחקור את התופעה... יצאנו לחפור בשטח...

"גדלתי כנער על כל השירים האלו, עוד לפני ששמעתי מטאל וגם בהיותי מטאליסט המשכתי לאהוב את המוסיקה הזו" אומר לי סולן Atrocity אלכס קרול בשיחת טלפון מגרמניה, ומוסיף "גם לפני שהוצאנו את שני אלבומי המחווה לאייטיז שמעו בחומר שלנו נגיעות מהעשור ההוא, כבר בשירים כמו Calling The Rain שמעו את זה"

Atrocity היא מייצגת נכבדה של התופעה, הלהקה החלה כהרכב Death Metal טכני ומתקדם, הוציאה אלבומים מאד מוערכים ובמהשך החלה להתנסות מוסיקלית, הוציאה אלבומים עם נגיעות אינדסטריאל, מטאל גותי ולאחרונה באלבומה הקודם Atlantis חזרה לתת בראש, בתוך כל זה הוציאה הלהקה את אלבום המחווה הראשון Werk 80's בשנת 1998 והשני יוצא בימים אלו ממש עשור אחריו.

"שמישהו יגיד לי שזה Gay, אני רק מחכה לזה" אומר אלכס "היתה מלנכוליה עצומה בשירים האלו, הרבה דרמטיות ותיאטרליות שאופיינית למטאל ויכולה להתאים, Atrocityיודעת גם לתת בראש כשצריך ואת זה הראנו באלבומים המקוריים שלנו"

אחד השירים ש Atrocity חידשה באלבום החדש הוא Don't You Forget About Me של Simply Red, שיר שבוצע ב 1996 ע"י להקת ההארד קור Life Of Agony באלבומה השני Ugly.

"זו להקה שאנחנו מאד אוהבים והשיר מאד מרגש בעיני" מספר סולן Life Of Agony קיית קפוטו, "הטקסט שלו מאד התאים לנו, אני מאד גאה בקאבר הזה".

כפי שעיניכם רואות ואוזניכם אולי שמעו כבר, התופעה חוצה גבולות במטאל, קאי האנסן מנהיג להקת ה Power Metal הגרמנית Gamma Ray הופתע מהשאלה שלנו והתנדב לתת וידוי אישי:

"אני אוהב גם פופ, יום אחד שמעתי באוטו את It's A Sin של פט שופ בויס וחשבתי לעצמי איזה מגניב יהיה לעשות לו עיבוד בסגנון של Gamma Ray והלכתי והקלטתי לזה גרסה שלנו" השיר מצא את מקומו באלבום Powerplant ששיחררה הלהקה ב 1999.

המשיכה של להקת Power Metal לאייטיז די מובנת, הרבה מהמנוני הסגנון מכונים ספק בציניות "דיסקו עם דיסטורשן" והמגמה העיבודית דומה מאד, שלא לומר זהה.

"איך ששמעתי את Hymn של Ultravox כילד אהבתי אותו, בומבסטי וחזק, כשהקלטנו את האלבום השני שלנו Vain Glory Opera החלטתי לצרף אותו לאלבום, יש הרבה שחושבים שזה שיר מקורי שלנו" אומר טוביאס סאמט סולן להקת Edguy.

עוד קאבר שהולך למחוזות מעניינים הוא Stay On These Roads במקור של א-הא שמבוצע על ידי Green Carnation הנורבגים באלבומם השלישי "א-הא הביאו את נורבגיה למפת המוסיקה העולמית, היו להם שירים אפלים ועצובים לצד הלהיטים, הקאבר שלנו הוא לאחד מהם שמאד מתאים לסגנון שלנו" אומר מנהיג הלהקה Tchort בשיחה מאוסלו הקפואה.

ואם נלך יותר לאקסטרים - הרכב ה Death הפולני Vader שביצע את I Feel You של דפש מוד כבר הסתכן בשבירת מוסכמות...., השיר בוצע גם על ידי הרכב המטאל הגרמני Squealer מספר שנים מאוחר יותר.

ישנן להקות כמו Children Of Bodom שהשתעשעו לא מעט בהרבה קאברים שהאחרון שבהם, Rebel Yell של בילי איידול זכה להרבה תגובות, גם In Flames השבדית בביצוע של Everything Counts של דפש מוד ספגה מטחי ביקורת לצד הערצה ביפן ובאירופה.

נגיעה בצד הגותי והאפל יותר של האייטיז באה עם הקאברים של Paradise Lost ל Walk Away של הסיסטרס אוף מרסי ושל Nevermore ל Silent Hedges של באוהאוס, כאן היו גירסאות קודרות ועמוקות יותר ששמו דגש על הקשר הישיר בין המקור לאמן המבצע.

גם הסבנטיז לא יצאו פראיירים ובולטים במיוחד הקאברים של Blind Guardian ל To France של מייק אולדפילד ו Gimme Gimme Gimme שעשה ענק הגיטרה השבדי Yngwie Malmsteen ל Abba (שלה יצאו שני אלבומי מחווה מטאלים).

ואם נלך ממש לביזאריות הקשה נמצא דברים כמו Dimension Zero הרצחניים משבדיה מבצעים את Stayin Alive של הבי ג'יז מתוך "שגעון המוסיקה" ואת הרכב הבלאק מטאל הקיצוני Carpathian Forest מנורבגיה מבצע את A Forest של הקיור, את תגובתם של Carpathian Forest ושל רוברט סמית למעשה לא ניתן היה להשיג עד למועד סגירת גליון זה...

שני קאברים דוקא מצויינים שיסגרו את הכתבה עם מה שקרה ב 2007 היו Beat It של מייקל ג'קסון שבוצע ע"י הרכב המטאל האיטלקי Raintime באלבום הבכורה Flies & Lies ו Maniac מתוך הסרט "פלאשדאנס" שמבוצע ע"י Firerwind היוונים בצורה נפלאה.

אולפן הקלטות

הפקה מוסיקלית הקלטת הופעות חיות עריכות ומאסטרינג

TESHA
Studio

www.teshastudio.com

עריכת וידאו עיצוב פס-קול

Production House

077-5009900
רח' ריב"ל 4, תל אביב. 67778
office@teshastudio.com

14 מקרי המחץ של להקות המטאל שביקרו בישראל...

הרפש, הרכילות, הסודות, השמועות, הצחוקים, הטמטום, הכל...

בשר הוא רצח?....
Carcass למי שלא יודע הם חבורה של צמחונים טבעונים שאף חופפים את שיערם בחומרים טבעיים, עם הגעתם לארץ נלקחה הלהקה לארוחת ערב אצל משפחה מרוקאית בשכונת ג'סי כהן בחולון דמיינו את תגובת הלהקה כשהגישו להם מבחר שיפודים, חלקי עוף צלויים, בשרים פרוסים ושאר חלקי בע"ח מטוגנים, בעיה מיידית נוצרה עם מצבם התזונתי של חברי ההרכב...

Traditional Food?
השנה 1998, לארץ מגיעה הלהקה מיוון Rotting Christ בפעם השניה, להפקה אין תקציב למסעדות אז לוקחים את Sakis סולן הלהקה וחבורתו ל"חומוס אשכרה" בת"א, טל ניסן, מטאליסט ותיק ועוזר בכיר בהפקה מעודד בקריאות קצובות את היוונים תוך כדי שהוא מציע להם סחוג, חריף ועמבה ומשכנע "Eat my friends, Traditional Food", היוונים מצייתים ולמחרת פותח הסולן Sakis את דלת המלון כשהוא לבן כסיד ומגמגם...
Your "traditional food"?? I went 8 times to the toilet tonight.

וקצת על להקות מחורבנות....
שנת 1992, לארץ מגיעה ענקית הגריינד Napalm Death, בשירותי מועדון רוקסן פוגש הסולן בארני גרינוואי את מאור אפלבאום, היום איש סאונד בכיר ומפיק מטאל ואז ילד בן 15 עם פה ג'ורה וידע מוסיקלי עצום, בארני מחמיא למאור על החולצה שלבש של להקת האינדסטריאל מטאל Treponem Pal ומאור לא נשאר חייב "פה בישראל זה בושה שלא מכירים אותם, לא שומעים פה להקות איכותיות כמו Treponem Pal אלא חרא להקות כמו Napalm Death...."

מדבר עם השטן ומנגב חומוס...
אותה שנה הגיעה לארץ גם להקת הדום השבדית Tiamat והופיעה בכפר סבא מול 50 איש נלהבים, לפני המופע התקיימה בעיר מסיבת "על האש" עם חברי הלהקה שנהנו מהבשרים ותיכננו להזמין נערות ליווי, כולם חוץ מהסולן יוהן אנגלנד ששתק כל הערב וכשנשאל על שתיקתו דפק ניגוב חומוס בריא עם הפיתה, קינח בסלט חצילים ואמר בשיא הרצינות "אני מדבר רק עם השטן"... נו שויין....

מטאל על כסא גלגלים....
Darkane השבדים נחתו כאן ב 2003 וביקשו מיד כסא גלגלים לגיטריסט הלהקה קלאוס שהיה אמיץ להגיע לישראל עם פריצת דיסק בגב, הנ"ל העביר את כל הימים שלפני ההופעה על כסא גלגלים וכך גם הופיע לתשואות הקהל על הבמה, בשיר האחרון קם מכסאו משותק מכאבים וצרח "אני אראה לכם מה זה מטאל" וניגן בעמידה עם גב שבור, 5 שעות אחר כך הובהל רופא לחדרו במלון בת"א ו 5 שעות אחר כך הובהל המטאליסט האמיץ באלונקה למטוס לשבדיה שם עבר מיד ניתוח להזזת עצמות בגב התחתון...

חלונות שבורים
הלהקה האנגלית Paradise Lost נחתה כאן בארץ ב 1994 לסיבוב שני, חברי הלהקה קבעו לחתום על אלבומים בחנות דיסק סנטר שבת"א, 600 מטאליסטים צבאו על החנות ושברו את חלון הכניסה, לקול ריסוק הויטרינה נפצע בידו מנהל החנות והקהל הלך הביתה עם כמה אייטמים חתומים.... לדברי מפיק הערב קוזזו לו 10% מסך מכירת הכרטיסים המוקדמת למופע, לא ברור אם בגלל זה...

רגילים לשלם על זונות...
השנה 1998, להקה אירופאית שבאה לארץ יושבת עם צוות ההפקה ביום הגעתה על חוף הים של ת"א, לפתע פונה הסולן לכולם ובפיו שאלה:
Do you know some girls that I can pay to fuck?
המבטים ההמומים והמובכים מביאים תשובה סטייל
Man, no need to pay, you have enough groupies here and you'll get something pretty quick
הסולן מביט בעיניים כעוסות ומסביר
No, no, understand: we LOVE paying for this

אמאל'ה !! ג'וק !!
השנה 2000, להקת Edguy בראשות הסולן טוביאס סאמט מגיעה לארץ, החבורה נכנסת לבית של אחד ממפיקי האירוע ברחוב בן יהודה ולפתע צווחה מקפיאת דם מאחד החדרים, מפיק המופע שחף שוורץ רץ לחדר וזוכה לצפות בטוביאס רועד בפינת החדר תוך כדי שהוא מצביע על חיפושית "חומיני" שמטיילת על הריצפה בשלווה וכמעט מקיא, מביט בשחף וצועק
Whaaaat is this strange scary animal?
Is this can kill me?
טוביאס דרש לבדוק את הבניין ביסודיות תוך כדי שהוא נצמד למעקה המדרגות ומסרב לזוז....

זה פאנק !!
השנה 2000, סולן At The Gates תומאס לינדברג מגיע לראשונה להופעה בישראל עם Betrayer, המופע בבארבי אלים במיוחד ומאבטחים מרסקים איברים, תומאס מלהיט את הקהל וקופץ ראש הישר לתוך מעגל הפוגו לידי הקהל העוטפות אותו באהבה ולא נותנות לו לעלות, כשעלה לחדר ההלבשה לפני ההדרן הבחין כי קרעו ממנו את עגיל הפירסינג מהפיטמה שהחלה לדמם, המפיק הביט בו במבט נבהל ותומאס מחייך משקה את הפצע בבירה מבקבוק מי עדן ומתלהב "זה פאנק !! זה קהל !!"

יאללה מסעדה בחשבון פתוח...
השנה 2006 ולהקת Epica מגיעה לישראל מלאת טענות כרימון על ההפקה על ישראל ועל המועדון, תוך כדי הפגנת יחס מתנשא כלפי כל מי שנתקל בהם מתנהל יום ההפקה וכשנשלחת הלהקה לארוחת ערב היא מנצלת עד תום את חסרונו של מפיק האירוע וקורעת את כרטיס האשראי שלו באלפי שקלים על אוכל ושתייה שלא נאכלו ולא נשתו...

תתנהגו יפה אה?? תנו כבוד לאבא
חברי Mayhem מגיעים לישראל בשנת 2007, מבקשים סמים, בחורות, ומספרים על ביקוריהם בכלא הנורבגי, מעצריהם על אחזקת נשק לא חוקית, סמים בכמויות, ומפגינים התנהגות שראויה לאבו כביר בשעת לילה, שניים מחברי הלהקה בעיתיים במיוחד ואף אחד מחברי ההפקה לא מתקרב אליהם, חוץ מטל ניסן, מעריץ של הלהקה שלוקח את חבורת הערסו בלאק לארוחת יום שישי מסורתית אצל ההורים בפתח תקוה, במעלית מתנהל הדיאלוג הבא "וואלק אני יודע מי אתם, פה תתנהגו יפה אה? זה יום שישי ואבא שלי בנאדם של כבוד, אל תעשו בעיות" חברי הלהקה אכן מצייתים ומתנהגים כילדי שמנת ואף מצטלמים עם ההורים למזכרת, לא רק חולי נפש אלא שחקנים משהו בסט...

Amon Amarth? בירה קיבלת...
יום לאחר הופעת Amon Amarth בארץ בשנת 2002, ההפקה בהפסדים מטורפים וחברי הלהקה לא נרגעים וממקום מושבם בחוף הים ממשיכים לשלוח כל שעה SMS למפיק האירוע: "תביא לנו בירות ועכשיו!!"....

הגיטרה של מייק אמוט אצל בעל הדירה...
לאחר ביקורם השני של Carcass בישראל ב 1993 נשארו שניים מחברי הלהקה שבוע נוסף בארץ וגרו אצל מפיק המופע ברחוב העבודה בת"א, בעל הדירה נפטר זמן קצר קודם ובנו לקח פיקוד על העניין ומאד לא אהב את ה"הוסטל" שעושה רובי פורל ללהקות המטאל האירופאיות אצלו בבית, יום אחד הוא נעל את החבורה מחוץ לבית ללא אפשרות להכנס ומייק אמוט חזר לשבדיה כשהגיטרה שלו נשארת בארץ...

Napalm Death בלי צה"ל בשעות שיא...אבל איך?
הופעתה של Napalm Death בירושלים ב 1993 הוצגה ע"י המפיק לגלי צה"ל באמצעות אנשי קשר משותפים כהופעת רוק קלאסית וזכתה לשידור ישיר של שעה בתחנה בזמן שיא, טכנאי ואנשי התחנה הגיעו למועדון בזמן הסאונד ונדהמו לדעת כי רב המרחק בין לד זפלין/דיפ פרפל שחשבו שישמעו להמהומה האכזרית של בארני גרינוואי וחברותו...

FROM THE GATES OF JERUSALEM THROUGH THE GATES OF HELL

דיסק כפול עם כמעט שלוש שעות
של הרכבי מטאל ישראלים!!

כולל:

PREY FOR NOTHING
CROSSFIRE
BREORN
ARALLU
SPAWN OF EVIL
BARTHOLOMEUS NIGHT
BELAGROR
GEVOLT
KNAAN
THE AFTERLIFE
THE FADING
ACROPOLIS
ועוד...

חוברת מהודרת בת 20 עמודים,
מארז של שני דיסקים.

עכשיו בחנויות המובחרות !!

DJ Hadas

"תקליטן מטאל" - המצאה ישראלית מהתקופה בה לא היו הופעות? צורה חדשה להעביר ערב למי שרוצה לצאת ולא מוצא את עצמו עם מוסיקה אחרת? ולמה צריך בכלל חיה כזו?
DJ Hadas, הבלונדה הברוטלית מאחורי התקליטיה מסבירה לנו מעט על הרגלי בליין המטאל הישראלי...

מתי בפעם הראשונה תיקלטת בערב מטאל והבנת שזה מעניין אותך?
התקלוט הראשון שלי היה בהופעה של איטרנל גריי לפני 9 שנים הכרתי אז את הגיטריסט וביקשתי לתקלט, הם לא תכננו שיהיה שם תיקלוט והסכימו בגלל שביקשתי.
תיקלטתי דברים קיצוניים למדי שם ולא ידעתי שהטעם הסובייקטיבי שלי לא קשור בכלל למה שאנשים מכירים , אחרי הערב ניגשו אלי כמה אנשים ואמרו שפעם ראשונה שהם שומעים בחורה מתקלטת ולמרבה הפתעתם זה היה טוב ...

למה בעצם צריך תקליטן באירוע כשיש הופעה? יש הבדל בקטע הזה בין הופעות ישראליות להופעות מחו"ל?
לא כל הלהקות מבינות עד כמה חשוב שיהיה תיקלוט באירוע, במיוחד בהופעות גדולות תמיד ייקח זמן עד שההופעה תתחיל , יש עיכובים , וגם אם אין, מהרגע שהבן אדם הראשון נכנס לאולם ועד שההופעה מתחילה בפועל עוברת לפחות שעה , זה חשוב לחמם את הקהל, לתת מצב רוח ואופי לאירוע.

"ערבי תקלוט מטאל" שהיו פופולרים בארץ בשנות התשעים עד לתחילת שנות האלפיים היו כמעט הדרך היחידה ליצור חברויות בתחום ולבלות עם המוסיקה הזו (מלבד הופעות מקומיות ומעט מאד הופעות מחו"ל), האם לדעתך התופעה צמחה ממחסור וזו היתה ברירת מחדל? האם זה הופך תקלוט מטאל כיום ללא רלוונטי?
אני חושבת שזה צמח ממחסור, כי לא היו מספיק הופעות בארץ וכמו שאמרת באמת היה חשוב המפגש הזה אבל זה תפס והפך לסוג של תרבות . תיקלטתי בעבר בהופעה של Amon Amarth שהגיעו לארץ, והם היו פשוט בשוק מהעובדה שאנשים רוקדים לצלילים של דיסק ... זה לא מקובל בחו"ל.

מה עדיף: לתקלט מטאל באירוע גדול ורב משתתפים או במסיבה דחוסה של 150 איש? ולמה?
מבחינתי אין הבדל מהותי , תיקלטתי בפסטיבל בפלמחים מול אלפי אנשים, בהופעות של אורפנד מול מועדון התאטרון ובימי חמישי בליין האלטרנטיב שבמוסד ששם יש פחות, צריך תמיד להסתכל על הקהל ולהבין מה יזרום .

את בחורה, המטאל בארץ תמיד היה די גברי, הכניסה שלך לעמדת מנהלת ההצגה בערבי התקלוט עוררה אנטגוניזם או אהדה? איזה פידבקים קיבלת? קטילות בפורומים או פתקים עם מספרי טלפון של מטאליסטים?
בהתחלה היתה התנגדות ..בפורום מטאל בהייד פארק שהיה זירת המטאל האינטרנטי העלו הזמנה לתיקלוט עם השם שלי והתגובות היו בסגנון של "אין מצב שבחורה מתקלטת מטאל " או " בחורות לא מבינות במטאל ובטוח יהיה מסריח" ובאיזה שהוא מקום זה גרם לי לרצות דווקא לתקלט יותר

תקליטן מטאל טוב הוא אחד שמחנך את הקהל להכיר דברים שהוא אוהב ומאמין בהם או אחד שמרצה את הקהל ונותן לו את הלהיטים שהוא מכיר? איפה את בסקאלה הזו?
אני חושבת שזה קצת מתנשא להגיד שדיג'י צריך לחנך, היום הקהל יודע טוב מאוד מה הוא רוצה לשמוע , וכשמישהו מגיע למועדון ומשלם כניסה הוא לא רוצה להרגיש שמחנכים אותו, אבל מצד שני תמיד לדיג'י יש את העדיפויות שלו שהוא חושב שהם ממש טובים אבל הם פחות מוכרים.
צריך לשים שירים פחות מוכרים אבל במינון נכון, כל כמה שירים לזרוק אחד שאני חושבת שהוא מצוין ויש לו פוטנציאל להיות מוכר, זה נכון במיוחד בשירים חדשים או בשירים של להקות ישראליות .

סגנון התקלוט שלך התרחב והתפתח במהלך השנים והיום מכסה כמעט את כל קצוות התחום, יש משהו שתסרבי לנגן?
אני לא שמה דברים שאני לא אוהבת , בגלל שאני שומעת מטאל כל כך הרבה זמן , כמעט מכל סגנון יש להקות שאני אוהבת ומעבר לזה , זה תלוי באופי של הערב, אני משתדלת לתאים את עצמי לקהל ולהביא דיסקים מכל סגנון, אני גם תמיד מוכנה לתת צ'אנס לדברים, קורה לפעמים שמישהו מבקש שיר של להקה שאני לא מכירה אם מצליחים להתקיל אותי אני תמיד שואלת על הלהקה והם אפילו מביאים לי דיסקים לשמוע.

את מרגישה שיש לך השפעה על טעם הקהל?
ברמה מסוימת.. אנשים מרגישים ויודעים מה האופי של התיקלוט שלי , במיוחד כאלה שבאים באופן קבוע , אם אני מתמידה בלהקות מסוימות או בסגנון מסוים זה משפיע על הקהל , אם הם שומעים משהו שנשמע להם טוב הם שואלים מה זה, ומתחילים להכיר עוד דברים דומים..אני חושבת שהיום לדיג'י יש פחות השפעה על הטעם של הקהל

מה הדברים-מקרים הכי ביזארים ומיוחדים בהם נתקלת במהלך השנים?
יש לא מעט כאלה...
היה מישהו שטיפס על העמדה וצרח באנגלית שהוא מדנמרק והוא מתלהב להיות בכזה ערב מטאל, הוציא מצלמת וידאו ודחף לי אותה לפרצוף חצי ערב...
יש גם מצבים קצת מביכים שאנשים מבקשים שיר, אני שמה אותו , ובזמן שהוא מתנגן באים ושואלים מתי יהיה אותו כבר..
גם היה תיקלוט שמישהי שאלה מתי יהיו שירים שקטים (זה לא היה פשוט להסביר לה שמהות של החדר הזה במועדון זה רעש..)

מה ההבדל לדעתך בין תקלוט מטאל לתקלוט רוק, טראנס, או כל סגנון מוסיקה אחר?
אני מתקלטת הרבה סגנונות מוזיקה שונים גם רוק ואין ממש הבדל , אבל בטראנס ובז'אנרים אחרים יותר בכיוון של מוזיקה אלקטרונית זה טכנית שונה , לכל שיר יש bpm משלו, המיקס בין הקטעים חד מדוייק ומתוזמן הרבה יותר בקפידה צריך לקחת את זה בחשבון חשוב להיות מקורי ולחדש כל הזמן , שיר מלפני שנה נחשב ישן ממש להבדיל מהמטאל וברוק שפשוט צריך להקפיד לא לקטוע את השיר (בטח שלא באמצע סולו).

עניין אותך פעם ליצור את המוסיקה הזו?
אני מתענינת בתוכנות של סאונד ויוצא לי קצת לנסות לעבוד קצת בתוכנות עריכה כרגע אני מכינה גרסאות משלי לשירים שאני מנגנת , מקצרת, מוסיפה ביטים מכפילה לופים של קטע טוב בשיר אבל ייקח זמן עד שאני אוכל לשחרר וליצור משהו ממש משלי.

עד כמה חשוב לך לתמוך בלהקות ישראליות?
מאוד חשוב לי, אני חושבת שיש בארץ להקות מצוינות והרבה מהן חברים טובים שלי, אני מאמינה בהן וגם משתדלת לשים מוזיקה שלהם בתיקלוטים.

אילו שאיפות יש לך בתחום הזה?
הגעתי כמעט לכל מקום שאפשר בתיקלוטים של מטאל, דבר שגם ככה לא נפוץ. תיקלטתי בארץ בהמון הופעות של להקות ישראליות וגם מחו"ל, באירועים גדולים כמו עיר הבירה באורבן מוטו, הופעה של היהודים ושייגעצ בהאנגר11 בת"א , ואני מתקלטת כבר כ-5 שנים בליין the alternative, תיקלטתי בסילבסטר האחרון בהונגריה וזה מבחינתי היה משהו שהיה חשוב לי לעשות, לתקלט בחו"ל.

SAHG - SAHG 2

השנה היתה 1974.., מי שהלך לצד האפל יותר שמע Black Sabbath או Rush, לבש מכנסיים מתרחבים, גידל שיער ועישן גראס, שמע גם הרבה פרוגרסיב ופסיכדליה..
השנה 2008, 34 שנה אחר כך ושלושה מוסיקאים נורבגים שבדרך כלל מנגנים בלאק מטאל רצחני יוצרים הרכב מעניין שהמשגר לעולם כעת את אלבומו השני ומחזיר לחיים את הרוק הכבד המיסטי של הסבנטיז.
זה לא נשמע העתק או נסיון רטרו, ההרכב נשמע עדכני לחלוטין ורוח הסלאדג` שוררת על כל יצירתו, נכון ש Black Sabbath זו ההשפעה העיקרית והסולן נשמע בדיוק כמו שאוזי היה נשמע באותה התקופה אבל זה ממש לא הסגנון של Black Sabbath אלא מושפע מהם באותה מידה שזה מושפע מהרכבים כמו Trouble.
הדבר היפה באלבום הוא הסאונד האותנטי, זה נשמע כאילו זה הוקלט אז עם רמת הנגינה של היום, בנוסף אני חייב לציין שמאד אהבתי את הנגינה ביחד של ההרכב, הם נשמעים מפוקסים, יודעים מה הם רוצים וממוקדים במטרה, כתיבה נפלאה, סולואים נפלאים, המון אווירה של פעם, של הסבנטיז המתוק, כל זה בתוך נגיעות של מטאל עכשווי, אני חושב ש Sahg יצרו כאן אלבום אדיר, פשוט אלבום לאנשים שאוהבים מוסיקה, תענוג לשמוע אותו, מי שאוהב Black Sabbath ייטרף מהם, גם מי שאוהב Danzig או Spiritual Baggers יתאהב בזה, פשוט יופי של שימוש בגיטרות, יופי של כתיבה, מאד אוהב את זה.
ואני הולך להרחיק לכת ולתת לאלבום הזה ציון 9 כי מגיע לו, זו מוסיקה פשוט מעולה, רוק כבד פסיכדלי בשיא היופי שלו, מקסים.
(9)

BACKWINDS
Flesh Inferno

בלאק מטאל היה הסגנון הכי מוחצן במטאל מאז ומתמיד, אם להתפרע אז לשרוף לבזוז ולהגיע לכלא, אם להוציא אלבומים בסאונד פרימיטיבי אז שישמעו כאילו הוקלטו במערה בהפקה הכי חובבנית שניתן ואם תיאטרליות אז שיעלו את שייקספיר ואת ראיון עם ערפד ע"י להקות שבכסף שהם קונים מגפיים ובגדים תוכל לקחת את המשפחה לחופשה בלונדון..
היו גם נסיונות חצי פרוגרסיבים, ניסיונות מתועשים, אלקטרונים, פולקלוריסטים ומה לא, דומה שאין כמעט סגנון שהבלאק מטאל לא חבר עמו יד ביד, אפילו בלאק מטאל עם מוסיקה חסידית יצא לי לשמוע...
Blackwinds באים ב 2008 עם אלבום בלאק מטאל נפלא, אלבום בלאק מטאל, לא חצי בלאק חצי שירי עם צ`רקסים עם השפעות פולק גרוזיני ומגע פרוג אלא בלאק מטאל טהור, אמיתי, נקרו, כמו שבאמת אני אוהב ולא קיבלתי שנים.
למרות שיש כאן קלידים לכל אורך האלבום החומר אפל מאד, חשוך ומלא עומק, הוא מריץ את המוח לסרטים, וכשמוסיקה גורמת לך לראות סרט בזמן ההאזנה - זו מוסיקה טובה שממלאת את תפקידה נאמנה.
הרבה מקהל הבלאק מטאל נעלם בשנים האחרונות ואין זה פלא, הלהקות הגדולות הפכו למכונת כסף של הופעות איחוד בפסטיבלים (אימורטל, אמפרור) או לכאלו שהרצון להיות ראמשטיין הבאים שיתק להם את הגנים היצירתיים (סאטיריקון, ארקטורוס) או כאלו שפשוט עושים את אותו דבר רק פחות טוב (מרדוק, רוטינג קרייסט) יש כמובן יוצאי דופן כמו Nifelheim המעולים שמגיעים יותר מתחום הטראש או Dark Funeral שלמרות חיצי הביקורת הוציאו לפני שנתיים את אלבומם הטוב ביותר, אבל אלבומים שיעיפו אותך 2 קילומטר אחורה כמו Cradle Of Filth הראשון, Emperor בשני הראשונים, Arcturus באלבום הראשון וכל הרביעייה הראשונה של Immortal ו Satyricon אין.
ואז באים Blackwinds השבדים, איזה כייף לשמוע בלאק מטאל כמו שצריך ב 2008, אמיתי, בלי כל מיני תוספות סרק, פשוט מוסיקה מצויינת שאיבדה הרבה מהקסם שלה בעשור האחרון וחבל, בבסיסה יש למוסיקה הזו פוטנציאל ענק להיות האגף העצמתי ביותר במטאל, אז את הסיבוב של "בואו נהיה מיוחדים" עברנו בעשור האחרון עם הלהקות, עכשיו כולי תקווה שיתחיל סיבוב "בואו נהיה מצויינים", ירית פתיחה כבר יש: האלבום של Blackwinds: בלאק מטאל מצויין.
(9)

FIREWIND
The Premonition

להקה עם פוטנציאל ענק שתמיד הרגשתי אצלה פספוס, למרות הביקורות המצוינות שקיבלה בכל עיתוני המטאל בעולם משהו תמיד הרגיש אצלי כמו פוטנציאל לא ממומש.
משהו הרגיש לי שונה עם האלבום החדש The Premonition, החל מהשיר הראשון והעצבני Into The Fire דרך להיט הפאוור מטאל שמגיע אחריו Head Up High שומעים להקה מגובשת פיצוע עם קטע חזק, סולן עם המון עוצמה (לשעבר ב Time Requiem) וגיטרות מעולות של המאסטר היווני Gus G שעבר לפני כמה שנים לשבדיה ועשה את הצעד הכי חכם בקריירה שלו ומאז ההצלחה מאירה לו פנים.

הבחור חזר לרגל האלבום הזה ליוון, בטוח בכוחו ואכן בכמה טברנות התעופפו צלחות כששמעו את האלבום הזה, מי שאוהב Heavy Metal איכותי, טיפה אפל, עם סולן חזק, משהו בין Iced Earth, Savatage ו Evergrey מאד יאהב את Firewind, עכשיו גם אני מרים כוסית לחיי היווני הזה, יופי של אלבום, יאללה יוון Yassso !! (8)

NEVERLAND
הסימפונית של איסטנבול...

הסולן של Blind Guardian... והאודישן ל Pink Floyd....
איריס מברקי אינה שם זר ביוון, הסולנית בעלת קול המלאך שרה בקונצרטים, בשיתוף עם תזמורות קלאסיות ביוון ובתחילת הקריירה שלה נפגשה עם דייב גילמור גיטריסט הפינק פלויד לאחר ששמע הקלטה שלה והתאהב, היא נקראה לאודישן באולפני "בריטניה ראו" בלונדון...
Dreamtone מן העבר השני היא להקת ה Power/Progressive הגדולה בטורקיה, הם הופיעו עם Megadeth, Blind Guardian ו Dream Theater מול אלפי מעריצים באיסטנבול.
ב 2006 שני הקצוות המוסיקלים האלו החליטו לשתף פעולה וליצור יחד תחת השם Neverland, שיתוף הפעולה היה מרתק עקב הדמיון היחסי אך המרחק היחסי בין העולמות המוסיקלים של המעורבים, היצירה המשותפת התקדמה למקום שרק עשה טוב לשני הצדדים ורקח יחד מסה של כשרון ויצירתיות, האופטימיות השתלמה ו Neverland שהחלה כפרוייקט גיבשה קו ברור כלהקה וכאופרת מטאל/רוק מהסוג האיכותי ביותר הנשענת על הנסיון הרב של הנגנים ושל איריס.
לאחר חצי שנה התגבשה ההחלטה בשני הצדדים: מעתה כל המשאבים והאנרגיות יופנו אך ורק ל Neverland, רעיונות נזרקו, שירים המשיכו להכתב, עם עזרה מבנה של איריס המעורב בתחום הוזמנו להתארח באלבום הזה שמות מוכרים מעולם המטאל ששמחו לקחת חלק באופרת המטאל, Hansi Kursch סולנה של Blind Guardian נותן כאן את קולו המצויין בלא פחות משלושה שירים, Tom Englund סולן וגיטריסט Evergrey מתארח אף הוא בשיר אחד, וכמו כן מגיעים להתארח גם מייק ביקר וגארי וורקמפף מלהקת הפרוג מטאל Shadow Gallery.

בנוסף לשרשרת האורחים שתורמת צבע וססגוניות לאלבום, החליטה הלהקה לצרף לאלבום כחלק בלתי נפרד מהעיבוד את התזמורת הסימפונית של איסטנבול, התזמורים הקלאסים עוטפים את השירים במעטה קסום ואיכותי שנשמע שונה מעיבודי תזמורת מערב אירופאים שאנו מכירים מאלבומי מטאל, המגע התורכי נשמע כאן עממי ופחות פלסטי מהתזמורות שבד"כ מתארחות באלבומי מטאל.
בנוסף הוקלטו כאן כלים אתנים וסקסופון כך שהעיבודים העשירים נותנים המון צבע וייחוד ל Neverland.
Reversing Time הוא אלבום מקסים, אלבום מיוחד של מוסיקאים מוכשרים שיצרו משהו ייחודי בסגנון שלא חזק במקוריות, אני מאמין שיש קשר חזק למקום שממנו היצירה הזו באה, הכלים התורכיים נשמעים עדינים ואמינים יותר מעיבודי התזמורות המפוצצות של Epica ודומיהן, כאן זה נשמע כצורה הנכונה לשלב קלאסי ומטאל, הגיטרות חמות ומלאות ב Feel נהדר, על השירה באמת שאין מה להוסיף, איריס היא סולנית מעולה ומתוגברת בפטישים כמו Hansi מ Blind Guardian זה רק עולה יותר ויותר גבוה..

People are People

בשנות התשעים היתה פיפל אחד מהרכבי המטאל/אלטרנטיב המצליחים ביותר בארץ, ההופעות שלהם היו מפוצצות בקהל, הפוגו היה אגרסיבי מתמיד, על הבמה הלך פריקשואו מטורף ומחוצה לה רצו סרטים לא פחות מופרעים... People היתה הלהקה הישראלית שעשתה היסטוריה והחתמה בחברת Relapse ב 1992, הוציאה שם מיני אלבום ב 1994 והתפרקה רשמית ב 1995, שלוש עשרה שנה לאחר מכן הזיכרון המתוק נשאר, תפסנו את הסולן עידן קופפרברג לשיחה על אנשים ושחיטת אבטיחים...

למה People? מי המציא את השם הזה?
את השם המציאו אלו שהתחילו את ההרכב, נתי פון זיידנשטט, ערן רוזנק וכפיר שחרור, אני הצטרפתי רק לאחר.מכן, באותה תקופה ה Death Metal היה הסגנון המוביל והדיבור היה על מי מוציא את הקולות הכי עמוקים ומפחידים מבין הסולנים, אנחנו הבאנו אנטיתזה, השם מביע שמאחורי כל מפלצות האדם האלו יש בעצם אנשים...

כלומר הפוזה שלכם היתה חוסר הפוזה?
במובן מסויים כן, לא לקחנו את עצמנו ברצינות, התלבשנו אחרת משאר הלהקות והכל תמיד היה מתובל בהרבה הומור וסאטירה.

הסאטירה הזו זכתה לסיפורים מיתולוגיים במטאל הישראלי, ספר לי על מקרה שחיטת האבטיחים ב 1990...
אחת הלהקות שהכי נהננו לראות בהופעה היתה להקת הבלאק מטאל Vulgular מכפר סבא,הם עלו מאופרים, עם ניטים, מסמרים, זרקו לקהל חלקי עופות ובשר חי ושפכו על עצמם דמוי דם, בערב מטאל במועדון אינפיניטי ביפו בשנת 1990 הופענו ממש אחריהם, הם עלו עם כל הקטע שלהם, זרקו את חלקי הבשר על הקהל וצעקו Evil Meat...
אנחנו עלינו מיד אחריהם כולנו לבושים בבגדי מנתחים ומלוכלכים בקטשופ והעלנו על הבמה אבטיחים והתחלנו לשחוט בסכין את האבטיחים ולזרוק אותם לקהל ולצעוק "איבל חסה" תוך כדי.... הקהל היה בשוק, זה היה לשבור בהומור מכל הרצינות הזו של המטאל הקיצוני, חברי Vulgular לא בדיוק אהבו את ההומור הזה...

כל הופעה עשינו שטות אחרת, ב 1992 במועדון הג'ונגל רוק בפ"ת, רוקנו על הקהל 2 שקים של מאות כדורי טניס והפוגו היה אתגרי יותר מתמיד, חיבלו לנו ברכב לאחר ההופעה, עליתי להופעות עם בגדי ליצן וכובע סומברררו ומשקפי שמש, היינו ילדים וזה היה מזמן....

היה לכם להיט גדול על ההתחלה: Charlie 5 שמו
כן, צ'ארלי היה השיר שהכיר אותנו לכולם, זה היה מטורף, סלסה, דיסקו וגריינדקור מעורבבים יחד בשיר מטורף לחלוטין, הקלטנו אותו אצל תמיר מוסקט, זה היה השיר שיצר בנו עניין ב Relapse, בעקבותיו הם קראו לנו "דיסקו גריינד קור מישראל"..., לאחריו הציעו לנו לעבוד אתם.

איך נוצר הקשר?
אני הייתי מתכתב עם מאות אנשים ב Underground, מחליף קלטות, קונה דברים מכל העולם, וכך הכרתי את ביל מלהקת הגריינד Exit 13 שהיה אז מנהל ב Relapse, שלחתי לו את השיר שלנו, הוא התלהב והציע לנו להוציא אי פי, זו היתה בדיוק התקופה שהם התחילו להוציא מיני אלבומים, חתמתי על החוזה בלי להבין על מה בכלל אני חותם, זה היה ב 1992, שנתיים לאחר מכן יצא הדיסק.

כשהדיסק יצא כבר הייתם בשלב אחר מבחינה מוסיקלית?
כן, השנתיים שעברו השפיעו עלינו מוסיקלית, התחלפו נגנים בלהקה והעסק נהיה יותר רציני, הקלטנו ב 1994 דמו בשם Spooked שיצא למכירה רק בישראל וקיבל תגובות מעולות, אבל ב Relapse כתבו שלמרות שהחומר טוב מאד זה יותר מדי קומוניקטיבי עבורם והם לא יכולים להוציא את זה, אני הושפעתי מאד ממיסטר באנגל, ממייק פאטון, מ Pantera, זה כבר לא היה גריינד קור ולא ברוטל.

ומה קרה?
אני רציתי מאד לנסות את מזלינו בחו"ל, היתה לי את האמביציה וכשראיתי שלשאר פחות, נסעתי לגרמניה לשנה עם חבר וראיתי איך הדברים עובדים שם, כשחזרתי לארץ קבענו הופעה שפיצצה בקהל ובה מכרנו מעל מאה עותקים של Spooked עוד לפני שעלינו לבמה, זה בהחלט הראה לי שאנשים עדיין אוהבים אותנו.

העתונות והקהל הישראלי ובעיקר התל אביבי היה מטורף עליכם, כתבו עליכם בכל העיתונים וההופעות היו מלאות.
לא מתלונן, מאד פירגנו לנו ובהופעות שלנו ברוקסן יכלת לראות גם אנשים כמו אביב גפן, איפה הילד, פלסטיק ונוס ולא רק מטאליסטים, היה לנו קהל מאד צבעוני, אני זוכר שהופענו יום אחרי ההופעה של Kreator ב 1992 והייתי בטוח שלא יבוא קהל, הגיעו כמעט אלף איש לראות אותנו יום אחרי הופעה אירופאית גדולה, זה עושה לך משהו בתור ילד, מעיף את האגו שלך למעלה, לי זה עלה לראש.

במה זה התבטא? אני זוכר אותך מאז וזוכר בנאדם נחמד.
זה התבטא בתוך הלהקה, זלזלתי באנשים שסביבי, באלו שיחד איתי בנו את ההצלחה, הייתי בטוח שהכל בגללי, שאני מסמר העניין, היו באות אלי בחורות הביתה לסקס כל כמה ימים בחורות אחרות, אבא שלי חשב שפתחתי מכון ליווי... הנאיביות שלנו וחופש היצירה הם אלו שהעיפו אותנו רחוק למעלה והם אלו שהפילו את העניין בסופו של דבר, עשיתי הרבה שטויות, דברים שהיום אני מבין שלא עושים בלהקה, אלו היו שנים מאד דינמיות, התאמנו פעמיים בשבוע, היינו כל הזמן יחד, דבר חיובי שהבנתי מכל זה היה שאם אתם ילדים שהמוח שלכם עוד לא מטונף במחסומים של "זה קשה זה לא יקרה" וכולכם באותו קטע, זה יפעיל את גלגלי המציאות לטובתך נון סטופ.

מה קרה מאז הפירוק?
נסעתי להודו בסוף 1994, שם השתנה לי המוות, שם הבנתי שיש עוד דברים ונהיה לי עוד מימד למוסיקה.. רציתי עוד צבעים במוסיקה שלי, נכנסתי למוסיקה ניסיונית, תעשייתית, משם נכנסתי לכלי הקשה ולטקסיות מוסיקלית שמכניסה אווירה שמימית לגוף תוך כדי מחול ומקצבים, דברים קדומים וקטעי הקשה שנוגעים עמוק.
התעסקתי גם בפאנק, אפרו ביט ומוסיקה אלקטרונית, לנגן כלי הקשה, ואז נכנס המטאל לחיי שוב לפני כמה שנים.

איך?
שמעתי את האלבום Alien של Strapping Young Lad ונפלתי מהכסא, זה החזיר אותי לכל מה שאהבתי במטאל.
והתחלתי פרוייקט בשם "משיגענה קורפס" שזה ברוטל מטאל הומוריסטי.

אתה מעודכן במה שקורה במטאל?
הייתי בהופעה של Megadeth בארץ, נהנתי מאד, נכנסתי לפוגו כמו לפני 15 שנה והשתוללתי כמו מטורף בין הילדים ושאר המבוגרים שהיו שם, הבנתי שאם לא אשתולל ואכנס לאווירה לא אהנה מהמופע, האנרגיה שם היתה מצויינת, הם היו מעולים, אני מתעדכן במה שקורה ב Earache למשל,לייבל טוב לדעתי, יש להם גל של רטרו טראש עכשיו עם להקות כמו Evile שהם ממש טובות, אני נכנס הרבה גם לאתר של Relapse ושומע להקות חדשות, עוד דיסק מעניין שחרשתי לאחרונה זה Lamb Of God האחרון, זו להקה שהייתי שמח לראות בארץ בהופעה.

תן לי זכרון שלא מכירים מ People..
בכל פעם שהיינו נוסעים להופעות היינו כולנו באוטו אחד, מדליקים את החימום הכי חם שאפשר ומדליקים כל אחד ג'וינט כשהאוטו סגור ושומעים מוסיקה ערבית, היינו מגיעים למועדון רגועים, בכייף שלנו, מוכנים ומזומנים לתת בראש ולעשות בלאגן..., זה היה פשוט להוציא את האגרסיות בצורה הכי אומנותית שאפשר.

www.myspace.com/peopleisrael

רובי פורל

מפיק הופעות המטאל האגדי מדבר על סצינת המטאל בארץ בין 89-95 ומעלה זכרונות וסיפורים מימים עברו...

רובי פורל הקים את "פאונדינג פרודקשנס" בתחילת הניינטיז כדי לעשות הסטוריה ולהביא לישראל הרכבי מטאל מהעולם, יחד עם טיפול בענייניהם של הרכבי מטאל מקומיים האיש אכן עשה מהפכה כשהביא בימים שאפילו פקס לא היה לכל אחד להקות כמו Kreator, Carcass, Tiamat, Paradise Lost, Napalm Death ועוד רבים וטובים.., מי שחי אז בסצינה בין 1990–1995 חי למעשה בין הופעה אחת שרובי ארגן לשנייה כשכמעט בכל חג נחתה עלינו הפתעה מחו"ל..

רובי הפסיק לעבוד בתחום ב 1995 ועבר לגרמניה כשהוא מותיר אחריו חלל גדול ששנים לקח למלאו, ממקום מושבו, בפרספקטיבה של 13 שנה מיום הפרישה וכמעט 20 שנה מיום ההתחלה מספר האיש והאגדה מה היה פה בזמן אמת..

רובי, במחשבה לאחור: המופע הכי מצליח שלך היה פרדייז לוסט ברוקסן בדצמבר 1993, אתה מרגיש כמוני שאחריו היתה כבר תחושת שובע מלהקות קטנות והקהל חיכה שיגיעו לארץ הרכבים מהליגה הבכירה במטאל דאז ומשאלו לא הגיעו החלה ירידה בכמות הקהל בהופעות שהובילה בסוף להפסקה?

גם בישראל ובעולם כולו המטאל איבד הרבה מכוחו באמצע שנות התשעים, זו היתה תקופה רעה לסגנון מכל בחינה, שנת 1995 היתה שיא הנפילה, הקהל התפזר לכיוונים של מוסיקת סיאטל ואלטרנטיב ובארץ הרבה פנו לתחום הטראנס והטכנו.

רוב הלהקות נשמעו אז בשפל היצירתיות ובשיא הרוויה שלהן, חוסר יצירתיות מקיף, יתכן שלהביא להקות גדולות לארץ באותה תקופה היה עוצר את הנפילה אבל מבחינה כלכלית זה היה בלתי אפשרי.

הסצינה דאז היתה מאד שונה, היק רעב עצום ויכולת להביא כמעט כל להקה בינונית להופעה ולמלא אולם ב 700–500 איש, זה דבר שכיום לא אפשרי עקב ההיצע הענק.

גם הדילים מול המועדונים וסוכני הלהקות היו פחות מורכבים מאשר כיום, האם נאלצת להתמודד עם מקרים לוגיסטים מסובכים, דרישות במה וציוד או שרוב הלהקות פשוט זרמו עם מה שיש?

כמובן שעם הלהקות הקטנות זה היה פשוט יותר, אך עם הרכבים כמו פרדייז לוסט, קריאייטור או אקספלויטד הדברים היו מסובכים יותר, הדרישות הטכניות כובדו עד היסוד מצידי, הם ניגנו על הציוד אותו ביקשו, לא חיפפתי בדברים האלו, הבאתי גם מערכת פי אי אחרת אם היה צריך, ההרכבים הגדולים באו עם סאונד מן, בק ליינר (מנהל במה) ועובדים שלהם, מנהלי להקה, מנהלי הופעה, לעיתים זמרות רקע, הארגון היה הכי מקצועי שאפשר. לגבי המועדונים מעולם לא הייתי מעריץ של רוקסן כפי שאתה יודע, אז ניסיתי לקחת את ההפקות למקומות אחרים, וללכת גם על הקונספט של הופעות בחיפה ובירושלים.

וכשעובדים עם מנהלי הלהקות האלו ומקבלים רשימות קייטרינג כאורך הגלות ודרישות ללא הפסקה, איך התמודדת עם זה אז?

שמע, רשימות קייטרינג, מפרטים טכניים, ו"מסיבות" מעולם לא היוו בעיה, אני הצעתי את מה שיכלתי לתת והלהקה נתנה תאור של מה באמת חשוב לה ותמיד נפגשנו איפושהוא באמצע, זה נורמלי בענף, ציפיתי לכאלו דברים. בקשות אוכל מיוחדות היו כפי שאתה בטח זוכר לפרדייז לוסט ולקארקס, הבעיה העיקרית היתה ארגון החוזים, זה היה הרבה יותר קשה ואיטי מאשר בימים אלו, תחשוב על זה: אין אינטרנט, בקושי פקסים, אין טלפונים ניידים, אין סמס, כמעט הכל במכתבים.., היום זה נשמע בלתי נתפס..

גם מחירי הטיסות היו יקרים יותר ובקושי היו דילים כמו שיש היום.

ישראל היתה תעלומה עבור הרבה מהלהקות והמנהלים בתחום, הייתי צריך לשכנע לא מעט, במקרה של "דה גאדרינג" הייתי צריך לצלצל אליהם הביתה שוב ושוב לשכנע ולהסביר שהכל בסדר כאן, לדבר עם ההורים שלהם, להרגיע אותם, בסופו של דבר ההורים הסכימו בתנאי שהורה מלווה יצטרף ללהקה וכך היה.

רובי, לקחת הרבה סיכונים והבאת לארץ להקות לא גדולות כגון מקאבר, דיסהרמוניק אורקסטרה, וקאתידרל, רוב ההופעות האלו נגמרו בהפסד, מה גרם לך להביא מראש את הלהקות האלו כשידעת שזו הפקה קשה עם סיכוי כיסוי עלויות נמוך?

רוצה את התשובה הכנה: אני אישית מאד אהבתי את הלהקות האלו ספציפית, הן היו שונות, מיוחדות בעיני, לא נשמעו כמו להקות אחרות, ואני אהבתי גיוון בהפקות שלי, לנסות להביא סוגים שונים של להקות.

מקאבר היתה הלהקה הראשונה מארה"ב שהגיעה לארץ, וההופעות האלו סללו את הדרך לאירועים גדולים שעשיתי שערבבו פאנק ומטאל (אקספלויטד + קארקס ב 1993 ו דה גאדרינג עם גי בי איצ ב 1994)

תגיד חשבת פעם לחזור לעשות הפקות? להרגיש שוב את ה"חשמל באוויר"? זה מרגש אותך כיום?

התשוקה להלחיץ את עצמי כדי למלא דרישות קייטרינג ומפרטים טכנים של להקות עברה לי.., דברים אחרים מעסיקים אותי כיום, אך אם יבוא בנאדם עם רעיון שיראה מדליק ונכון כלכלית אני בהחלט אחשוב על זה, תמיד רציתי להביא את גוואר לישראל..

אחד הדברים שהכי הערכתי אצלך זה הביצים להביא להקות שאינן הליכה על בטוח תוך כדי שאתה מסכן כסף שלך, דבר שהוביל לא פעם לבעיות כלכליות כאלו ואחרות, הלכת עד הסוף עם הרצון להביא אמן ובקטע האידיאולוגי זה בהחלט שווה הרבה כבוד, במיוחד בימים אלו שהכל מחושב בעלות מול תועלת, זה היה יותר כייף מביזנס אני טועה?

תודה על ההערכה, אני זוכר בדיוק ויותר מדי טוב על מה אתה מדבר.., האמת היא שזו היתה קומבינציה של עסקים והנאה יחד, תמיד הייתי ובמיוחד אז, בנאדם מאד מקושר, אם הייתי שם רק עבור הביזנס יכלתי בקלות לעבור ולקדם אמנים ישראלים ולהתברג חזק בתעשייה המקומית.

אתה עדיין מקשיב למטאל? או שאיבדת עניין? אם איבדת עניין: למה?

אני מקשיב לעיתים ובמיוחד לדברים הישנים מהתקופה שלי, איבדתי עניין בערך מ 1995 ועד 2002, ואז זה קצת חזר לי, אני לא חלק מהסצינה, אני לא מבקר בחנויות או קונה לעצמי מגזינים, אבל יש בהחלט מקרים שאני מתגעגע לאלבומים טובים.

אתה חי בגרמניה, בירת המטאל העולמית כיום, עם רזומה כמו שלך יכלת בקלות להשתלב שם באחת החברות הגדולות בענף, זה עבר לך בראש? יש לך קשרים עם אנשים מהתעשייה שם כיום?

כשהחלטתי לעבור לגרמניה היתה לי סיבה..., נכנסתי עמוק לתכנות מחשבים ובניית מערכות, מוניטוריג, האקינג ועוד דברים בתחום, אחת הקליינטיות שלי היא הלהקה הגרמנית הגדולה ביותר כבר שנים (לא במטאל) כך שאני קצת בקשר עם אנשים מהתעשייה אבל הפקות אירועים זה לא משהו שאני רוצה לעשות בגרמניה.

דבר שאני שומע מכל מי שאני מדבר אתו והופיע אצלך: הם זוכרים את המופע, זוכרים אותך ואת ישראל, מאיפה זה בא?
אני מקווה שהם זוכרים אותי לטובה ולא לרעה... הייתי רוצה לחשוב שהזכרון מגיע מתשומת הלב האישית שנתתי לכל להקה שהגיעה לכאן.
הצגתי את זה הרבה פעמים ללהקות כ"חופשה עם הופעה" כלומר בואו לחופשה שבוע ממומנת על ידינו ותנו פה 3 הופעות, הרעיון של חופשה במקום אקזוטי גרם להרבה מהלהקות להסתכל על הדברים באופן הרבה יותר פתוח מהרגיל.
דאגתי להם לתחבורה 24 שעות נהג צמוד, לקחתי כל להקה לים המלח לירושלים ולחיפה, עשינו להם כייף אמיתי כאן, הרבה מהלהקות לא רצו לעזוב, בנדיקשן נשארו פה שבוע אקסטרה אחרי ההופעה, חצי קארקס ישנו אצלי בבית כמעט חודש... הדירה שלי הפכה להוסטל, כל מטאליסט שני ידע איפה היא, ביל סטיר ומייק אמוט מקארקס היו אצלי המון, אותו דבר עם מיק האריס וגסי פינטדו(ז"ל) מנפלם דת.

כולם מכירים את תסמונת הדרישות של הלהקות, יש מפיקים שיגידו "מה שבחוזה ורק זה" ושום חריגה, ויש כאלו שישלמו עוד כמה אלפי שקלים או דולרים כדי להחזיר את הלהקה בהרגשה טובה הביתה, איפה אתה עומד בסקאלה הזו?
איבדתי המון כסף בזה ששלחתי להקות הביתה בתחושה טובה, אבל אני מזדהה עם הקונספט הזה ואמן אוהב שמפנקים אותו ונותנים לו להרגיש מיליון דולר, אמן צריך להרגיש מיוחד ועל ידי כך להכנס למוד שיוביל להופעה מצויינת. אין לי דבר נגד זה, להקה מרוצה תרצה לחזור וגם להביא את החברים שלהם להופיע באותו מקום.

כיום אין מצב שאתה מביא להקה כמו קריאייטור ונותן להם לישן בבית של הסולן של הלהקת חימום..., איך זה קרה אז? הם היו בשיא ההצלחה...
תראה, גלעד (הסולן של אמקסז, להקת החימום) הציע את בית הוריו לאירוח, יש להם בית ענק, מאד גדול ומרווח, אני ארגנתי עוזרת שתהיה שם כל הזמן, תבשל ותנקה שהכל יתקתק כמו שצריך, אני הייתי אחראי גם על צילום קליפ שלהם במדבר יהודה, היינו כמה ימים באוטובוס במדבר, צוות ההפקה, הלהקה ואני עם כמה בחורות יפות אתנו, איזו תקופה יפה...

היה לך מונופול בשנים ההן, היום כל ילד עם עשרת אלפים דולר של אבא נהיה מפיק ושולח מאות מיילים לכל הסוכנים וכולם כמו בישראל ראש בראש אגו באגו..., לדעתך תחרות כזו יוצרת יותר נזק מתועלת?
זה סוג של טבע שלנו להתחרות, בהרבה מקרים זה מעלה את הסטנדרט ומוריד את המחירים.
הדבר הנכון הוא לשמור על הסטייל והאינטגריטי שלך ולא להתפס בתוך הלכלוך של מישהו אחר..

אתה מפיק המטאל היחיד בארץ שלקח את הלהקות להופעות גם בחיפה ובירושלים כדרך קבע, היום כולם כמעט הולכים רק על מופע אחד בת"א, מה היה הרעיון ב 3 מופעים בערים שונות?
לתת ללהקה חוויה כמו שהבטחתי, ותסתכל על הצד השני של המטבע, הצלחנו לארגן שידוור חי של שעה הופעה של נפלם דף בגלי צה"ל וזה רק כי המופע היה בירושלים, תחשוב על זה, יום שבת, שעת שיא, שעה גריינדקור בגלי צה"ל...

תן לי קצת סיפורים מאחורי הקלעים...

PARADISE LOST
בפעם השנייה שהבאתי אותם מכרתי כרטיסים מוזלים לכמה עשרות חברים, בשעת ספירת הכרטיסים אחרי המופע מנהל הלהקה התפוצץ מכעס כי זה לא סוכם מראש ואני הצעתי לשלם לו את ההפרש כדי למנוע עימות.

CANCER
ג'יימס מרפי היה פופולרי מאד באותה תקופה עקב זה שניגן עם אוביצ'וארי ודף, חלק גדול מהפרומו להופעה בארץ נבנה עליו, יומיים לפני הערב אני מקבל פקס מחברת התקליטים שמודיע שהוא כבר לא בלהקה ובמקומו יגיע גיטריסט אלמוני לחלוטין...

EXPLOITED
חבר בשם אליעד שהיה בסיסט בלהקת סקאפולד הוזמן על ידיהם לעלות לבמה לנגן אתם שיר אחד בהופעה, הוא היה מנהל הבמה שלהם מטעמי והם התחברו, כנראה שפחות עם הסולן וואטי, אישיות עצבנית שלא אהב את הרעיון הזה והחליט להחטיף מכות למתופף שלהם שהביא את הרעיון, אגב - המתופף: הוא אחיו...

DISHARMONIC ORCHESTRA
בהופעה שלהם קפצתי מהבמה על הקהל ונחתתי על הגב בכאבי תופת, זאב טננבוים וחברתו דאז היו צריכים לקחת אותי משם החוצה כמו שק, לא יכלתי לזוז, אפילו לא יכלתי להפרד מהלהקה לפני שטסו חזרה לאוסטריה.

KREATOR
כשבחנו בחורות להופיע בקליפ של קריאייטור נשאלנו ע"י בחורה שנראת בהחלט טוב אם היא תוכל להופיע בקליפ וכמובן גם לשכב עם כל מי מהלהקה שירצה... העברנו את ההצעה הלאה והשאר שייך להסטוריה....

מתי ביקרת בישראל לאחרונה? מתגעגע לדברים כאן?
לאחרונה הייתי בישראל ב 1999, אני יודע מעט על סצינת המטאל בארץ ממה שאני רואה און ליין, הקשר די אבד במרוצת השנים.

אתה יודע שאנשים כאן סוחרים בפוסטרים של ההופעות שאירגנת במאות שקלים לפוסטר...?
באמת? אני אשמח לקנות כמה דברים לעצמי שאבדו לי..., אתה בטח זוכר שחלק מהמסורת בהופעות שעשיתי היה לעלות לבמה בסוף הערב ולזרוק לקהל הר של פוסטרים של המופע במתנה, אז אם יש פה אנשים שיש להם חומר מעניין, שיצרו איתי קשר דרכיך ישי, אני מאד מעוניין בדמואים של אינקארניישן ולויטיקוס.

במחשבה לאחור, אתה גאה, פגוע, שמח, או מתוסכל?
שילוב של הכל לדעתי, גאה שיצא לי לעצב את הסצינה ולעשות דברים מאד מרשימים. שמח שיכלתי להביא את הלהקות שרציתי ואהבתי ויכלתי ליצור להרבה אנשים בארץ הגשמת חלום וטוב על הלב.פגוע, בוא נודה בזה, זו לא עבודה קלה ויכול להיות בזה המון לחץ, הרבה אנשים קינאו בי ובהצלחה ולא היו מבסוטים מדברים שעשיתי. אבל ביני לבינך לקוראי המגזין, לו יכלתי לחזור בזמן חזרה ולחוות הכל מחדש הייתי עושה זאת שוב באותה צורה וחווה את היופי והתמימות שהיו מנת חלקינו אז.

תן לי את חמשת אלבומי המטאל האהובים עליך.
זה קשה... אבל אני אנסה.
Carcass - Necroticism: Descanting The Insalubrious
Megadeth - Rust In Peace
Master's Hammer.- The Jilemnice Occultist
Pan.Thy.Monium - Dawn Of Dreams
Paradise Lost - Gothic
(אבל אני מאד אוהב גם את האלבום הראשון שלהם)

רובי, המון תודה על הראיון ועל כל מה שעשית למטאל בארץ בשנים שהיית כאן, ריספקט!
מילות סיום והפעם באנגלית:
Thanks for the interview.
It was quite a trip down memory lane for me.
I would like to take this chance and extend a big THANK YOU to all the people that supported me in the past there are too many of you to name, but you know who you are.

AMAXEZ

אבסולוט אגואיזם 1992-2008...

Who's got the right to decide, what it is to be INSANE?

בתחילת שנות התשעים היתה Amaxez ממובילות המטאל בארץ, הופעות הלהקה שהחלו במועדון הפינגווין ועברו למועדון רוקסן פוצצו בקהל, נגמרו לא פעם בתגרה והיו זכורות כיוצאות דופן, למי ששמע אז מטאל ולא התחבר לצד הקיצוני שלו היה בדיוק מודל אחד מקומי ללמוד ממנו: Amaxez.
בניגוד ללהקות מטאל רבות, העניין ב Amaxez עבר את התחום המוסיקלי, נושאי השירים של הלהקה ובעיקר הצהרותיו הרדיקליות של מתופף הלהקה ליאור שולמן יצרו באז סביב ההרכב שהגיע לשיאו בהופעות המשותפות שקיימה הלהקה עם Napalm Death ו Kreator ב 1992.
הלהקה הפסיקה לפעול ב 1994 כשהיא משאירה אחריה את הדמו הראשון Try To Smile מ 1990 שבקושי הופץ ואת הקלטת Absolute Egoism (שהיא למעשה האלבום של הלהקה) שיצאה ב 1993 על ידי הלהקה.
15 שנה לאחר הרעש והגעש אני יושב בדירה בהרצליה עם הבסיסט שימי הראל והמתופף ליאור שולמן כשאת הסולן גלעד בן עמרם היושב בארה"ב ראיינתי חודש קודם לכן, אנו חופרים בעבר ומרמזים על העתיד?

אתם עדיין מקשיבים למטאל? אם כן: לאילו דברים, אם לא: למה ומדוע?
שימי: אני מקשיב עדיין ל Judas Priest שאני אוהב, לאיירון מיידן, זה מרגש אותי, אני לוקח את המוסיקה הזו כשאני מתאמן ורץ אבל אני שומע גם הרבה מוסיקה אחרת, היתה תקופה של קלאסי, היפ הופ, הרבה דברים.
שולמן: אני כן שומע לפעמים את הדברים שאהבתי פעם, לא מזמן שמעתי את The Trooper של מיידן והם עדיין עושים את זה הכי טוב, להגיד לך שזה עובר בסטנדרט של היום הפקתית, ברור שלא, אבל גם Kill Em All של מטאליקה לא היה עובר היום. אחי... רק חשוב לי להזכיר את סיסטם אוף דה דאון, סליפנוט, משוגע, ראמשטיין ולינקן פארק כלהקות שעושות לי את זה לחלוטין!!!
גלעד: אני שומע ג`אז ועושה הרבה מוסיקה כך שאני לא כל כך מחובר למה שקורה היום במטאל.

שמעתם להקות מטאל ישראליות מהשנים האחרונות?
שולמן: לפני שנה הייתי בהופעה של Salem, היה מגניב, שמעתי גם חומרים של הלהקת גריינד הזו, Whorecore והם ממש טובים.
שימי: שמעתי קטעים של Betzefer, נשמעים מקצועיים.
שולמן: אני חייב להגיד לך שלמרות שזה לא מטאל Useless I.D נשמעים מצויין, לא מזדהה בהכרח עם הדעות החברתיות שלהם אבל הם להקה טובה מאד שמביאה הרבה כבוד לארץ.

אתם חושבים שהמוסיקה של אמקסז עמדה במבחן הזמן? רלוונטית היום?
גלעד: מבחינה הפקתית זה ישן, אבל אני מתייחס למוסיקה וכמוסיקאי ששומע הרבה דברים כשאני מקשיב לחומרים אני שומע שם הרבה Feel, רגש, זה משדר אמינות גם היום, בסוף היום מוסיקה או שנשמעת אמינה, או שנשמעת מזוייפת, אחר כך באים הפרמטרים הטכניים, במקרה הזה החומר נשמע אמין, יש קטעים יותר בוגרים ויש שפחות אבל זה בהחלט אמין.
שימי: יש רגעים בשירים, שגם היום רלוונטים.
שולמן: הקלטנו 2 שירים שאנשים לא שמעו לאחר צאת הקלטת ואני יכול לומר ששניהם רלוונטים, בקשר לשירים המוכרים, יש קטעים שהקדמנו את זמנינו ועשינו דברים יוצאי דופן לתקופה, ויש דברים שאני מקשיב להם ואומר "אנחנו אשכרה כתבנו את זה?" ולא במובן החיובי, עם השנים אתה נהיה אובייקטיבי יותר אבל גם הקטעים הנאיבים שנכתבו בגיל צעיר כמו We Are היו מאד נכונים לתקופה.

מה לדעתכם היתה הסיבה העיקרית שהלהקה הפסיקה לפעול? זה קשור ביעדים הגבוהים שהצבתם לעצמכם? השמועה ב 1993 היתה שאתם מחכים לחוזה גדול ואם לא יצא כזה לא תתפשרו על חברה קטנה, לכשזה לא הגיע: זה הוציא את הרוח מהמפרשים?
שולמן: אני לא חושב שהתפרקנו רשמית (פונה לשימי) "שימי אתה זוכר פירוק רשמי? ריב?"
שימי: לא, היו ויכוחים וצעקות כמו בכל להקה אבל זה חלק מהעניין.
שולמן: היתה לנו הופעה ב 1994 שהלכה חלש יותר,אנשים התחילו למשוך לכיוונים אחרים, אז לאט לאט העניין התמוסס פשוט.
אני חייב לומר לגבי היעדים: נכון שחיכינו לחוזה גדול ולא רצינו להתפשר, אין טעם שאלבום שהשקענו בו את החיים והנשמה שלנו יימכר באלף עותקים בחברה מזערית, השקענו את החיים שלנו בלהקה ורצינו חברה שתקדם ותשדרג את האמביציה האדירה, הלהקה היתה החיים שלנו 24/7, זה הקטע, קודם כל אמקסז ואחר כך שאר העולם.

אתה מרגיש פספוס?
שולמן: האלבום לא יצא רשמית כך שזה חבל, אני לא יכול להסתיר, אבל פספוס? עשינו הרבה דברים, הגענו להרבה הישגים וזה עיצב אותי למוסיקה שאני עושה היום ולמי שאני.
גלעד: זה לא פספוס כי כל אחד התפתח בכיוון שלו ורק התקדם באומנות עם השנים, הלהקה היתה פרק חשוב ויפה.

הזכרת את הטקסטים, יחסית לתקופה ולישראל הם היו מאד בוטים, אבל כתובים באינטלקט, שולמן: אתה אחראי בלעדי למחדל, לקחת השפעות מספרי פילוסופיה של משה קרוי וספרים כמו "מרד הנפילים" ובמקביל שחררת את דעותיך בכל מדיה אפשרית, לדעתי זה עשה לכם רק טוב, בוא תן לי ולדור שלא ידע את יוסף מעט מידע
שולמן: אכן הושפעתי מספרים הנ"ל, לא עם כל מה שנכתב שם הסכמתי, אבל היו שם דברים עמוקים שמאד עניינו והשפיעו. מעבר לשירים כמו Hospitalized שמדבר על מקרה אמיתי של חבר שאושפז בבית חולים לחולי נפש היו שירים שעסקו בי, באיך שאני רואה את העולם, את המדינה ואת כל היקום, מעבר למילות השירים עצמם אמקסז הביאה קטע של מעורבות חברתית עם דעות מוצקות שנחשבו אז חריגות.

דיברת בגלוי בתוכנית של דן שילון ב 1991 על יציאה מהצבא, על סמים קלים, על נון קונפורמיזם שלא היה מקובל, זה היה עוד לפני עידן אביב גפן...
שולמן: מעולם לא הסתרתי את הדעות שלי, לא קראתי לאנשים לא להתגייס, קראתי להם לחשוב מה טוב עבורם, כל ההצהרות בעיתונות ובמדיה הלכו יד ביד עם האידיאולוגיה שהבאתי לטקסטים, זה לא היה מזוייף, זה אני, ואת זה הבאתי איתי.

לו אמקסז היתה מקבלת את החוזה הנכסף ומשחררת את "אבסולוט אגואיזם" ב 1992, מה היה יכול לקרות? אתם חושבים על זה לפעמים?
שולמן: היינו טובעים בתוך הר של סמים ומסתבכים סביב עצמינו כמו מטאליקה...
שימי: לפחות היה לנו אז כסף בשביל זה...
שולמן: לא, ברצינות: אם היינו הולכים עם החזון ולקחים את הלהקה לאירופה או לארה"ב, מתמקמים ומתחילים לנגן עם תקליט בחוץ, אני לא רואה סיבה שלא היינו מצליחים להתברג בין להקות הטראש המובילות, הבאנו משהו אחר, מעין טוויסט שבא מזה שאנחנו מקשיבים להרבה מוסיקה.
גלעד: והנה במרוצת הזמן כל אחד מאיתנו אכן התפתח כאמן בכיוון שלו ומאד התקדם.

תמיד היה חשוב לכם לעשות הופעת במה שתעניין לא רק מבחינת השואו של חברי ההרכב והמראה שלהם אלא מהרבה מימדים אחרים, מה עמד מאחורי זה? עד היום אני זוכר המון דברים שעשיתם בהופעות..
גלעד: זה קשור להתפתחות, וזה הלך מצויין גם עם הטקסטים וגם עם ההתקדמות המוסיקלית של הלהקה.
שולמן: זה הלך גם עם ההתקדמות של הסמים, בשלב שהבמה שלנו נראתה כמו תיאטרון כבר לא היינו אנשים של סמים קלים ובירות..., רואים את

הסמים דרך המוסיקה ועיצוב הבמה, למופע ב 1994 העמדנו במה בכמה מימדים כך שהצופה לא יראה רובד אחד של כמה דמויות משתוללות אלא ארבעה רבדים שכל חבר מאחורי רובד אחר, על הבמה היו מסכות צבעוניות, וילונות, סדינים, הפרדות קרטון ועוד, הצפיה בהופעה היתה סרט, תראה את הפוסטר של המופע, אני לובש כובע ליצן ורוב הפוסטר הוא פסיכדלי, אתה רואה את זה בהשוואה לפוסטרים הקודמים ושואל את עצמך "מה לעזאזל קורה?"

עשיתם גם ביצוע אוונגרדי של 20 דקות ל Hospitalized עם כלי נשיפה ברקע והיו הופעות שאירחתם אנשים כמו ערן צור.

שימי ושולמן: אנחנו חיינו את הבועה התל אביבית כל היום כל יום, היינו בשיא הביצה התל אביבית, זה לא רק המועדונים, זה הפאבים, כמו הגלולה והמדבר שהיו מרכז, ישבו שם, עיתונאים ואנשי מדיה עם מוסיקאים, אנחנו, ערן צור, איפה הילד, כולם היו בשלב של לפני תקליט או אחרי תקליט, היה חיבור מיוחד של רוק, של פריצה, המסיבות, הטירוף, הסמים, התערבבו יחד, וכן, פירגנו לנו במדיה, בלי להיות אגו טריפר אני חושב שכל אחד בלהקה הזו היה דמות שזכרו אותה והיה לה מה לומר, היית רואה בהופעות מתחת לגיא עמיר חבורה של גיטריסטים שבאו לצפות בו.

הזכרתם את גיא עמיר, גיטריסט הלהקה, מה שלומו בימים אלו?

שימי: הוא לא מנגן חשמלית כיום, רק אקוסטית, מחפש את הצליל הטבעי, אנחנו בקשר.
שולמן: הוא הילד, מאסטר בזה, אתה חייב לקבל ממנו טיפול, כמו שהוא היה מנגן ככה הוא מטפל , בנאדם עם Feel מדהים.
תגידו: יש סיכוי למופע איחוד של אמקסז?
גלעד: לא פוסל את זה אבל אצטרך ללמוד לבצע את הקטעים מחדש; עבר המון זמן מאז כך שאני מקווה שאוכל לנגן את השירים טוב.
שולמן: מבחינתי בכיף, זה קטע מיוחד, אשמח גם להביא שיר אחד חדש שיראה איפה אנחנו היום.
שימי: אני אשמח.

הופעתם 3 הופעות עם Napalm Death ב 1992 ו 3 הופעות עם Kreator ב 1992 כשעם האחרונים בילית יחד שבוע שלם, מה אתם יכולים לספר על זה?

שימי: ההופעה עם Napalm Death היתה מטורפת..., אלימה, ראית אנשים עולים לבמה, עפים ומנתרים מכל כיוון.
שולמן: זו הופעה שגלי צה"ל שידרו בשידור ישיר, מועדון מפוצץ, ערב אגרסיבי.
לגבי Kreator, היינו אתם שבוע, הם ישנו אצל גלעד, חברי הלהקה, אנשים נחמדים, רגועים, היה ריספקט חזק וחיבור בינינו, היו לי שיחות ארוכות עם Mille, בנאדם רוחני, עמוק, זה נתן לנו הרגשה של סיבוב הופעות, של הדבר האמיתי, הופענו אתם 3 הופעות, התחברנו אתם, כייף.

היתה לכם גם הופעה יוצאת דופן בפסטיבל "רוק בים האדום" באילת ב 1992 מול 13 אלף איש...

שימי: הבת של אלי ישראלי אהבה אותנו והציעה לי להכנס לפסטיבל, לא ידעתי על מה מדובר והסכמתי, התברר שזה פסטיבל רוק ישראלי ענק שבו ינגנו על אותה במה אתנו דיוויד ברוזה ושלמה ארצי, כל האמנים היו על אותה במה ולחוף הגיעו 13 אלף איש. ניגנו והבמה ענקית, חוויה, היתה קבוצה ענקית של מטאליסטים מקדימה שעודדה את הקהל להשתולל..
שולמן: אני זוכר כמה מאות מטאליסטים משתוללים רצח ומעודדים את כולם להצטרף כבר בשיר הראשון, ותוך 10 דקות המקום הפך למעגל פוגו ענק שכמוהו לא ראיתי בחיים שלי, אני זוכר בבירור ענן אבק ענקי שהתיימר מתוך הפוגו הזה... אלפי אנשים... לא יאמן...

אתם יודעים, כשסיפרתי לחבר`ה מהסצינה של היום על הראיון הזה התגובות התחלקו לשני פינות קיצוניות, היו כאלו שקיבלו מכה של נוסטלגיה והתלהבו בטירוף והיו כאלו שאמרו "אמקסז"?? "את מי מעניין מה יש להם להגיד היום"?

שולמן: אני מסכים עם שני הצדדים, מצד אחד לא היינו פעילים ולא מעורבים כמעט 15 שנה, עברו הרבה מים בנהר ולהקות טובות חדשות נמצאות במרכז העניינים, מצד שני, מי שיש לו מה לומר יהיה לו מה לומר תמיד, מי שיש לו דעות מוצקות ועומק אישי אז תמיד יעניין לשמוע מה יש לו לומר.

מה אתם עושים בחייכם היום?

שימי: בעבר הייתי בעסקי המסעדות, כיום אני במחשבים.
שולמן: חייתי בארה"ב עשר שנים, ניגנתי והקלטתי המון אלבומים, חלקם יצאו בלייבלים גדולים, חזרתי לארץ, התקרבתי לדת ולקבלה, אני נשוי פלוס 4, ניגנתי והפקתי מוסיקלית את מוש בן ארי, ניגנתי בלהקת "שבע" ואני בהרכב שנקרא "המסיח" שזה ראפ היפ הופ נותן בראש, הוצאנו אלבום ואנחנו בדרך לשני.
גלעד: אני חי בארה"ב הרבה שנים, קומפוזיטור ומחבר פסקולים לסרטים והצגות, יש לי חברה שנקראת Everbliss, מוסיקה שכתבתי תופיע בסרט "כאוס תאורי" שיצא בוורנר.

איזו עצה יש לך לתת ללהקה חדשה שעושה את צעדיה הראשונים?

שולמן: שיהיו מקוריים, שיאמינו בעצמם וחשוב מאד שתהיה להם המון סבלנות.

תגיד, הקטע הזה של ההתקרבות לדת ולקבלה אצלך: מאיפה זה הגיע? אתה מגיע מבית חילוני לא?

שולמן: בית חילוני לחלוטין, את המכה הראשונית קיבלתי בהודו בעקבות קריאת ספרי חכמים, ואז הבתי שהכל נמצא בתוכינו, שיש מה שיאיר את דרכינו והוא משלנו, ונכנסתי לזה, אני לא כופה ולא משכנע אף אחד, אני לוקח את מה שנראה לי נכון ומקיים את זה, אם תקרא את הפרשנויות העמוקות תבין שבהחלט שואלים שאלות, אני בנאדם שכל הזמן שואל, ואני בחיים לא אקיים משהו שלא נראה לי נכון. אם תקרא תראה שיש הסברים מאד ברורים להרבה דברים, למשל בשר וחלב, יש הסבר מדעי לעניין, ויש גם הסבר רוחני שהוא הרבה יותר חשוב בעיני, הסיבה היא לא שמשה רבינו לא אהב צ'יזבורגר..., הסיבה היא התחושות שאתה כאדם מרגיש את העירבוב הזה, כשהבנתי שאני לא רוצה את הקטע הזה בחיים שלי הפסקתי לאכול בשר וחלב יחד, אני בחיים לא אבצע מצווה שלא נראית לי, אני בעד דיבור ישיר, היית פעם במטוס במצב שהמטוס מתחיל לקפץ ולעשות "באמפרים" באוויר?

כן. מה עשית? את האמת, דתי, חילוני, לא מכיר את ההסטוריה שלך, מה עשית?

התחלתי לדבר עם אלוהים. אתה רואה? גם לי זה קרה, זה הרגע שכל מי שיש בו איזו מסורת יהודית, יפנה לאלוהיו, אני מאמין שכל אחד מאיתנו גם אם הוא חילוני קיצוני ויש לי המון חברים מכל העולמות, גם החילוני הקיצוני ביותר יתחיל לדבר עם אלוהים, ואם אתה צריך יציאה שלי כי בלעדיה הראיון לא יהיה מושלם אז קבל "בשנים הקרובות אנשים יתחברו לעצמם, יבוא שינוי וגם יגיע המשיח, אתה תראה את זה, נדבר עוד כמה שנים שוב ותראה שצדקתי, אני שונא כפיה, אתה מכיר אותי, אבל הייתי שמח לחלוק את הדעות והרגשות שלי"

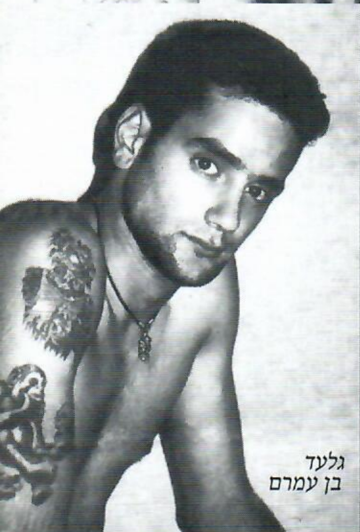
רבותי: בואו ניתן איזה פינאלה לראיון הזה...

שימי: המי ספייס שנו למי שמעוניין:
www.myspace.com/amaxez

ליאור שולמן

גיא עמיר

שימי הראל

גלעד בן עמרם

Alternative Bar

CHUBBYZ

במקום בר מרכזי בעל 40 מקומות ישיבה, שולחנות בר מסביב ושתי פינות לאונג'.

במת הופעות המארחת אומנים צעירים ובעלי שם, מוסיקה אלטרנטיבית לסוגיה תתנגן במהלך הערבים.

פתוח כל השבוע מ-21:00 עד הלקוח האחרון.

לבונטין 11 תל אביב

להזמנות: 054-2535555

JOVINO - DRAGON TATTOO

לכל קעקוע יש כתובת

הסטודיו הראשון בארץ שזכה ב-3 מקומות ראשונים בתחרות קעקועים בינלאומית שהתקיימה בעיר דנסטבול (אנגליה).

100 אחוז סטריליות, עשרות אלפי דוגמאות מכל הסוגים, מבחר עצום של עגילי פירסינג - גם בהזמנה אישית.

ציור דוגמאות ע"פ בקשת הלקוח, יעוץ אישי.

בסטודיו Jovino ניתן לחדש קעקועים ישנים ולכסות קיימים.

נשמח לראותכם

Jovino Studio שנקין 24 ת"א

טל': 03-6294270 נייד: 050-2757760

www.jovino.co.il jovinoisny@walla.com

למביא מודעה זו, 10% הנחה על כל קעקוע. 15% הנחה על כל פירסינג

WARREL DANE

מחפש תשובה ולא מוצא...

האיש בעל הקול והשיער, הסולן הכריזמטי של Nevermore, הוא אמן עם חזון או סטלן חסר תקנה? עסוק בחיפוש עצמי מתמיד או מוציא את מה שרצינו ממנו? הכל בעצם נכון..

אחרי שבעה אלבומים של Nevermore יוצא האיש באלבום סולו ראשון. כשראיתי שאת ההפקה וחלק גדול מהלחנים באלבום עשה הגיטריסט של Soilwork לא ציפיתי להרבה, הם להקה נחמדה אבל לאמן בסדר גודל של Warrel חשבתי שמגיע משהו הרבה יותר מנוסה שיעיף את היכולות שלו למעלה, לשמחתי טעיתי.

אותו פיטר ויצ`רס מ Soilwork עושה כאן עבודת הפקה לפארת ועיבודים מעולים שנותנים למוסיקה נפח ולשירה הרבה רוחב להציג את עצמה, הוא הצליח בהרבה רגישות להגיע עם Warrel למקומות שאותם רצינו לשמוע ממנו, זו מעין ורסיה רכה יותר של Nevermore וככזו היא חורפית יותר ועמוקה לא פחות.

את Praises To The War Machine שומעים במכה אחת, זה לא אלבום של להיטים, כל שיר רודף את האחר ומתפתח ממנו, הגיטריסטים האורחים ג`ף לומיס (Nevermore) וג`יימס מרפי (Death, Testament) מוסיפים מגע טכני וממלאים את האלבום בסולואים משובחים, כל זרה לא מוריד במאום מהדומיננטיות של השירה שהיא באופן טבעי מרכז האלבום.

הטקסטים ממשיכים לחפש דרך, להקרין בלבול, כאב, חורפיות ורגש, Warrel Dane הוא אלוף בזה ואלבום הסולו הראשון שלו נותן ערך נוסף הן למעריצי Nevermore והן למי שרוצה לשמוע את אחד האנשים המיוחדים ביותר כיום בתחום.

EUROPE
Live In Sweden 1986 DVD

ה DVD הזה מביא את להקת ההארד רוק השבדית בשיא הקריירה שלה במופע בסטוקהולם ב 1986 עם האלבום ששבר את העולם לחתיכות The Final Countdown, יותר מ 20 שנה מאותו מופע שתועד ב 12 מצלמות וידיאו החליטו ג`ואי טמפסט וחבורתו לשחרר את המופע למעריצי הלהקה ולתת עוד מימד להרכב שבשנים האחרונות חזר לפעילות מלאה והוציא שני אלבומי אולפן ו DVD שמתעד את סיבוב ההופעות החדש.

צפיה במופע מראה להקה צעירה מלאת אנרגיה שאבק הכוכבים נמצא סביבה בכל פינה, כל אחד בלהקה הזו הוא דמות וגאון על הכלי שלו, מקצוען על הבמה ומפוצץ בכריזמה, ג`ואי טמפסט מנהל כאן את ההצגה כקוסם המהתל בקהל צמא, הקול שלו שנדמה שלעולם לא יתקלקל ויאבד מכוחו נשמע כאן תוסס ומלא חיים, כל תזוזה שלו על הבמה מראה פרפורמר ענק בנוסף להיותו סולן אדיר.

הגיטריסט ג`ון נורום עושה עם גיטרה אחת מה ששלושה גיטריסטים יצליחו בקושי לעשות, יחד עם טמפסט הוא חוד החנית של ההרכב ועם סולן וגיטריסט כאלו די ברור שהמופע לא ייקח שבויים.

כל הלהיטים כאן: כמובן The Final Countdown, Carrie, Rock The Night, Wings Of Tomorrow, Ninja וכל ההמנונים שהפכו את הלהקה לדבר הכי חם באותה התקופה.

בשונה מהרבה להקות אחרות שהצליחו באותה תקופה בגלל שהיה להם Attitude נכון אך כתיבת השירים שלהם היתה בינונית (Ratt מלוס אנג`לס הם דוגמא מעולה) כאן יש להקה של מקצוענים טופ קלאס ורמת הכתיבה של טמפסט וחבורתו היא מהגבוהות בסגנון ההארד רוק, המלודיות שלהם כובשות ולא זולות, הביצוע אדיר, הנגינה באופן הכי מדוייק שיש, רואים להקה בהופעה מלפני 22 שנה והמופע נותן בראש כמו הוקלט וצולם בשבוע שעבר, טונות של כשרון וכריזמה, לא סתם הם היו ענקיים, מופע פצצה של להקה מעולה ולא יעזור בית דין - הם להקה מעולה.

(10)

KREATOR
At the Pulse Of Kapitulation DVD

אני לא אסתיר ולא אכחיש: יותר מ 15 שנה אני מחכה בסבלנות שהחומרים האלו יצאו ב DVD, מחכה ולא באופן פאסיבי: כבר הלכתי לאולפן וידיאו מקצועי שיערוך לי את שתי קלטות הוידיאו מהן החומרים מגיעים וייצר לי אישית DVD אחד של המופע הזה, שנה לאחר שהשקעתי 300 שקל בDVD מעשה ידי החליטה הלהקה למען כל המטורפים כמוני לשחרר רשמית את החומרים שגרמו לי לכל כך הרבה אמוציות.

מדובר במופע משנת 1990 מיד לאחר נפילת חומת ברלין, מופע מול 7000 צופים נלהבים שמגיע לאחר אלבום המופת Extreme Aggression שיצא שנה קודם, המופע מכיל חומרים מכל האלבומים שהלהקה הוציאה עד 1990, אנרגיות מטורפות, המקום מתפוצץ מרוב עוצמה שמצליחים Mille Petrozza וחברי להקתו להקרין החוצה, זו אחת ההופעות הכי מרשימות שראיתי ב 32 שנות חיי, Kreator בשיא היצירתיות וברגעים הכי יפים בקריירה, Mille מכשף את הקהל וגורם לדורות של סולנים ואני בתוכם ללמוד את תנועות הבמה שלו ולשחזר אותם, אין לי מילים לומר כמה המופע הזה מצויין, מאות פעמים ראיתי אותו ובכל פעם הראש נדפק מחדש.

בנוסף אתם מקבלים כאן את החומרים שהרכיבו את הקלטת/סרט אימה שהלהקה הוציאה ב 1992 לאחר צאת Coma Of Souls, סרט אימה בכיכובה של הדמות "דוקטור ואגנר" שמצליח לשלב מציאות משרת אימה וויזואליות מוסיקלית של טירוף, פשוט נפלא.

ולסיום: יש מהדורת Limited Edition שמכילה גם את דיסק האודיו של כל המופע כדי שתוכלו לקבל בראש גם בנגן אם פי שלוש...

בקיצור, לא מעניין אותי מצבכם הכספי, לא אם אתם קונים או מורידים, ולא אם אתם בקטע או לא: רוצו טוסו עופו לקנות את ה DVD הזה, הוא ייסב לכם שנים של הנאה, יש דברים שערכם לא נמדד בכסף, זה אחד מהם.

- LIVE IN EAST BERLIN 1990 -

(10)

GRAVE

קמים לתחייה

Grave היו קבורים עמוק בבור הזיכרונות של המטאל, למרות שההרכב היה פעיל בשנים האחרונות הוא זכה להד קטן מאד שלא לומר כמעט ולא קיים, התקשורת המשיכה להתייחס רק לשני האלבומים הראשונים Into The Grave מ 1990 ו You Will Never See מ 1992 וכל אלבום שההרכב הוציא השווה מיידית עם אותם קלאסיקות ויצא כשידו על התחתונה.

Death Metal ואקסטרים מטאל עבר הרבה שינויים מתחילת שנות התשעים, ההפקות נעשו יותר ויותר מלוטשות, הנגינה יותר מדוייקת ומתוחכמת, נושאי השירים יותר עמוקים ובוגרים ובכל שנה הוצגו סטנדרטים חדשים בתחום, אם היו אלו Vader שהלכו עם הקידמה בהפקה, Behemoth שעקפו אותם בסיבוב, Nile שהביאו את האוריינטליות או Hate Eternal ו Krisiun שנתנו פירוש חדש למונח אקסטרימי, של לדבר על Dying Fetus ודומיהן שהכניסו גרוב של הארדקור לתוך התחום.

Grave לא עושים אף אחד מכל אלו כי הם לא יודעים ולא רוצים, אצל Grave עדיין מדברים בטלפון עם חוגה ושומעים מוסיקה בפטיפון או גג בדיסקמן, נגן אם פי 4? איי פון ? תשמרו את זה ל Aborted או ל Job For A Cowboy...

Grave נשמעים באלבומם השמיני כאילו המוסיקה שלהם באמת יוצאת מהקבר וזו מחמאה, Death Metal שמגיע מסוף העולם, לא מסה של ברוטליות וקטעי גריינד בסאונד הייטק ובהפקה של בית מרקחת אלא מסה של ריפים חצי איטיים, כבדים כמו טנק בהפקה של שדה קרב, Grave ממחישים את האותנטיות של הז`אנר יותר מרוב הלהקות שמנגנות פי 4 יותר מהר ומדוייק. וזה לא מוזר, זה אפילו טבעי, כשנותנים לך לאכול יותר מדי פלסטיק אתה מחפש את הבשר ותפוחי האדמה, Grave חוזרים לפשטות, למבנה האורגני של Death Metal בצורה הגולמית ביותר שלו, שתי גיטרות שנשמעות כמו מטען חומר נפץ, בס ברוטלי ונותן נפח, תיפוף ללא טריגרים וסימפולים שמרסק לך את הפנים וסולן מגרגר בעל קול עמוק ורוטן, הכל נשמע טבעי ב 2008, זו תוצאה של עומס והמאסות של ההפקות החדשות? לא רק, החלק השני במשוואה הוא ש Grave כל כך טובים במה שהם עושים שאי אפשר להשאר אדיש.

ואל תבינו לא נכון: הם כנראה טובים רק בזה, אבל מי צריך יותר? הם ממלאים את המשבצת של הרכב ה Death Metal שלא התמסחר ולא יישר קו עם האופנה, ממלאים את המשבצת עד שאין מקום לאחרים, התקליט הזה כל כך מלא כובד, אטרף, ברוטליות ואורגניות שכל להקה אחרת שתשים אחד כך ומנגנת משהו דומה תשמע קטנה כמו זבוב, ניסיתי, שמתי את Nile החדש, זו תחושה שאחרי שעמדו מולך ארבעה טנקים מאובקים ומאסיבים מישהו בא ויורה בעוזי, Grave מעיפים פגזים.

A World In Darkness פותח את הסערה, מתחיל בפידבק ותוך עשר שניות אנחנו בתוך העסק, Fallen ממשיך במקצב איטי יותר וכבד, ארטילרי משהו, Stained By Hate הוא היהלום שבכתר (האוצר שבקבר) שיר Death Metal אמיתי, אופף כמה שהתגעגעתי ללהקות כאלו, Dismember נמצאים לא רחוק משם אבל האלבום האחרון שלהם לא המשיך את הקו החזק של קודמו, Bolt Thrower הם כאלו, גם Grave, האלבום הזה לא רואה ממטר את שני אלבומי הבכורה של ההרכב, הוא לא מציג חידושים כי לא צריך, עצם זה שמנגנים היום Death Metal בצורה כזו גולמית זה כבר חידוש.

ואלבומים כאלו מפיחים בי רוח חיים לגבי ה Death Metal וצודק מי שאמר פעם שיש משהו נצחי בסגנון הזה ולכן הוא לא ימות, השנים האחרונות מביאות לאור הזרקורים סגנונות ששואבים את הכבדות מ Death Metal אבל לוקחים את זה למקום ססגוני וקומוניקטיבי יותר, Grave באים להניף את הדגל של הסגנון כמו שהוא באמת, זה היופי שבו, זה מה שגרם למיליוני אנשים להתאהב בו לפני 20 שנה, Grave מסרבים להכנס לקבר, ההסטוריה לא תמחק אותם, ההפך, בראי ההסטוריה כמו שהוא נראה כעת הם רק מקבלים יותר ויותר כבוד, כזה הוא ה Death Metal, והוא לא ימות לעולם.

בלאק מטאל: פרפורי גסיסה או שבירת מסגרת?

בלאק מטאל, כן רובכם כבר עושים פרצוף ורוצים להעביר דף, אז רגע, אני רוצה רגע שתעצמו את העיניים ואני אקח אתכם לעולם דמיוני של ממש...מוזר...לא הגיוני...עולם שבו הכל אותו דבר כמו פה, אבל, בדיוק אותו דבר, אותן הלהקות, אותן המלחמות, אותם פסיכים שמטיילים ברחובות ירושלים ובטוחים שהם הגלגול של ישו, רק מה......In the Nightside eclipse יוצא היום, כאילו...רק עכשיו, מבלי כל האלבומים של אמפרור, אמרתי עולם לא אפשרי...אבל תנסו רגע. עכשיו, א' הולך לחנות וקונ...רגע....א' מוריד את האלבום מהאינטרנט ושומע את המשפט הבא: As the darkness creeps over the Northern mountains of Norway and the silence reach the woods, I awake and rise...

הוא מעביר הלאה...ורואה שאחד השמות זה: Cosmic keys to my creations & times ואז הוא נקרא מצחוק ומיד מחליף למשהו אחר. הרי מי כותב ככה היום? רק אלא שאנחנו כולם קוראים להם מתלהבים, כאלה שבאים להופעות עם איפור בעיניים ומשתכרים בחוץ ומפספסים חצי הופעה, אבל בחסות האפלה של החדר שלהם הם אמני בלאק מטאל עם שמות של שדי הערפל, לא?

אז ככה: חפרו וחפרו בעבר את הנושא הבא אבל אף פעם לא מצאו משהו שווה למוזיאון, כי אף אחד לא רצה להגיד את זה, הכל למען הפוליטקלי קורקט. בשביל ליצור בלאק מטאל אמיתי צריך את הרצון לשבור את המסגרת, צריך את הסלידה ואת הגועל מהנורמה שתוקפת את האמן, אותה נורמה יכולה לבוא מהמיקרו-קוסמוס ו/או מהמאקרו, אבל חייבת להגיע.

שורשי הבלאק מטאל ניזונים מהתנגדות, מהצורך בלהשיב מלחמה, דבר שהיום כבר לא מתבטא באמת במטאל, שאכן היה זה הז'אנר המוסיקאלי היחיד שעשה זאת באמת. מדוע זה כך? אני אגיד לכם למה...ציניות! כן כן, איבדנו את ה"תמימות" המסוימת שהייתה בעבר, אם פעם ללבוש שחור וחגורת ניטים וקורפס פיינט מינימלי היה עושה את העבודה והיה נותן לאמן את הכוח להופיע באומנות ההתנגדות, אז זה התחלף בתחפושות ובניטים ענקיים עד כדי גיחוך על המגפיים המסורבלות גם כן.

פעם המוסיקה הייתה סוג של רעש לבן שבתוכו מתחבאים החלפות אקורדים ותנועות מוסיקליות, זה התחלף בדיבורים על סאונד ווירטואוזיות ללא רגש. ומה זה בלאק מטאל? בלאק מטאל ייצג בשבילי לפחות את האידיאל של מות הגוף והתעלות הנפש, לא במוות פיזי של הגוף אלא בתפיסה של אין האדם יכול להתקיים בעולם שמייצג את ה"נכון לעשות" תמיד וכל דרך שעוברים בה צריכה להיות כמו של האחר, ואם אין אתה הולך באותה הדרך הרי אתה אינך שייך. מות הגוף ייצג בדיוק את זה, את הדרך השונה, אם אני לא שייך ומת בשבילכם הרי אני חסר גוף, ולכן יש יותר מקום להתעסקות בנפש, ובייסורים שלה בן טוב לרע, הרי מושגי הטוב ורע, שהם דיון לשם עצמו, הם המניעים אותנו פיזית ורוחנית תמיד, בהחלטות שלנו מילדות, מה טוב מה רע, ילד טוב, ילד רע, ומשם כנוער, מה נכון לעשות, האם מה שאנחנו מרגישים נכון לעצמנו הוא טוב בעייני הורינו, בעייני החברה, או רע ומזיק, מזיק לנו או לחברה, למה שהחברה רוצה לייצג, וכן הלאה, טוב ורע הולכים איתנו יד ביד כל הזמן, והבלאק מטאל בשבילי יצר תמיד את הפלטפורמה לבחירה.

היום כולם יודעים שאנשי הבלאק מטאל הם לא מכשפים אפלים שחיים בטירה אפלה, הם אוכלים במבה ושותים חלב בדיוק כמוכם, ורוב להקות הבלאק מטאל שקיימות היום אין להן את זכות הקיום בעיניי מכוון שהן עדיין מנסות לגרום לי לחשוב שהאופל מסתתר כאן בפינה.

אני הבנתי, אין אפלה מסתתרת, ושדיי הגהנום יחכו לי רק במותי, אבל עכשיו יש אפלה אחרת שצריך לדבר אליה ואף אחד לא מדבר, וזאת הסיבה למה בלאק מטאל נכון להיום מת. אמרנו ציניות, אז בגללה הכל, כן?!?! כשליגיון סולנה לשעבר של מארדוק יושב בבית ומקשיב לסאקסון, האם זה נותן לו לגיטימציה למוסיקה שהוא עושה? ואם Tchort אחד מאמני הבלאק מטאל החשובים בעולם מוציא אלבומים של מוסיקה אחרת לחלוטין הופך אותו לאחד שנטש את הבלאק מטאל? כאשר שמעתי שליגיון יושב בבית ושומע להקות מטאל והרד רוק ישנות, וגם לא מטאל רק הערכתי אותו יותר, פעם בעבר הלא רחוק של המטאל, אנשים לא היו מספרים שהם שומעים עוד דברים חוץ ממטאל, כי זה היה מפדח, הרי אם אתה מטאליסט אז תשמע מטאל...רגע אם אני אוהב סאדו-מאזו אז אני רוצה שיפוצצו אותי מכות גם כשאני הולך למכולת? אבל ככה זה היה, והיום זה "כאילו" שונה, כאילו...כולם כבר שומעים גם דברים אחרים...כן?!?!?!?! אבל את אותם דברים! אני רוצה לראות את המטאליסט שדווקא אהב את האלבום של נינט, לא אכפת לי הסיבה למה הוא או היא אהבו, ככה, ישב להם נחמד באוזן...שיבוא עכשיו ויגיד לי!!! נו??? אין! אף אחד לא יבוא, כי אם לא מטאל אז טראנס, או גות'י, או אלקטרוני, או שקר כלשהו! מה שקרה לבלאק מטאל זה שהכריחו אותו למות, הבלאק מטאל רצח את עצמו! כי אם לא מדברים על שטן אז מדברים במתוחכם על שטן ואז אומרים "אנחנו לא מדברים על שטן", ובאותו זמן מדברים על סאונד וכמה המתופף הזה מפלצת, כוח, כוח, כוח, אבל אם זכור לי נכון כוח היה של הדת' מטאל....כי אין מסגרת שסוגרת...הכל לגיטימי, אמא ואבא יודעים שיש מאבטחים בהופעה ושזה מסוקר בYnet ושזה בחסות מותג מזון כלשהו אז זה בסדר, הרי היום הכל הצגה. בנורווגיה כבר לא שורפים כנסיות, המלחמה שם מתבטאת בהמון להקות סוג זין שצצו כמו פטריות אחרי הגשם, סטיריקון חתמו בסוני ומשחקים בנחשים, להקות הבלאק מטאל החדש שעשו רעש חיובי בעבר כשזה היה להקה או שתיים שהתעסקו באלקטרוניקה כואבת בשילוב עם הבלאק המסורתי.

דארקתרון עזבו את הבלאק מטאל לפי דעתי לא מסיבות אחרות אלא כי הם יודעים שאין מי שיבין את הבלאק מטאל יותר, היום זה כבר לא בלאק מטאל, זה מיליון הגדרות אחרות.....,Black death metal, Melodic black metal, modern black metal, symphonic black metal, חרטה בלאק מטאל!!!!

בלאק מטאל זה בלאק מטאל, זה רגש, זה הצואה הרגשית בצורתה הטהורה ביותר ואין לה מבין היום! חבל לי על ונום ועל בטורי, להקות אלו נתנו לנו מתכון מנצח, אבל היינו חייבים לדחוף לו תוספות, עוד ועוד עד שאיבדנו את הטעם.

אז אני אומר אז זה: בלאק מטאל מת, הוא מת כשמייהם עשו את Grand declaration of war הם רצחו את הבלאק מטאל בצורה מחושבת, מודעת, לפי דעתי גם מההבנה שאין מבין יותר. מאז, בטיפשות, כולם חורשים את הסגנון שלהם הזה, בצורה זו או אחרת, אם במוסיקה, אם בטקסטים ואם ברוח הדברים, וקוראים לזה בלאק מטאל, אבל בלאק מטאל נשאר בקבר. המטאל נהיה זמין, וכאשר הוא זמין מידיי הוא לא יכול לשמש כמפלט, ובלאק מטאל אמור להיות סוג של מפלט, לכן הוא מת, אבל כמו ערפדים של קריידל אוף פילת' גם הוא מחכה להתעורר, גם הוא יכול עוד לקום וללקט לו חסידים.

זה ברור, ואף חובה, שהוא לא יהיה כמו פעם, הרי המסגרות השתנו, והכי מעצבן אותי בעולם שדווקא פה בארץ יש את ההזדמנויות ליצור את הבלאק מטאל המושלם, אבל גם פה הציניות חוגגת, כבר אין גיבורים, כבר אין פתוס. אני אקבע משהו פה, יש דת' מטאל ויש גם דום, למזלנו גם הטראש נשאר וטרו מטאל הבי מטאל קיים חי ובועט, בלאק מטאל הפך ל"אקסטרים מטאל" ככה למשהו כללי אגרסיבי, זה בסדר. בוא נסכם שאין כבר להקות בלאק מטאל כי אין להם מה לשבור, אין התנגדות, יש השענות על העבר בסאונד חדש. ואם ישנה שאלה כמו האם לבלאק מטאל יש זכות קיום היום? אז התשובה היא שיש! אבל כנראה שאותן מסגרות המוכרחות להישבר שאני מדבר עליהן נסתרות מהעין הכוללת.

לא חושב שאני כבר יתרגש מהדברים החדשים האלה אם יגיעו אי פעם, כי אני קיבלתי מהבלאק מטאל את מה שהייתי צריך, ואני שמח שיכולתי בתקופה שהוא פרח, אני מקווה שיש את אלו שמוכנים לשבור את המסגרת, לתת התנגדות, ולתת לדור שצריך את הסחורה הטובה, אחת שתמלא אותו, שתלמד אותו על עצמו, שתוביל אותו לרצונות שלו כי בלאק מטאל היה כזה, נתן את זה ככה, בלי מסכות יופי, בלי הקצבים הגרובים, בלי הליטופים, נתן את זה ככה, מלוכלך, כואב, צורח, כי כשאני שומע אמפרור אני לא חושב על היערות של נורווגיה, כי המוסיקה מעבירה את התחושה למפלט שלי, בטקסטים אני יכול לקחת לעצמי את הנחוץ לי, ככה זה עם שוברי מסגרות, הם שוברים מסגרת אחת אבל נותנים את הכוח והרוח לשבור בעצמך את המסגרת שלך, ולא, אמא ואבא לא אהבו את זה, וגם הרבה מהחברים, אבל זה מה שאני הייתי צריך, בלאק מטאל זאת לא מרדנות, זאת התנגדות של האינדיבידואל, ואם ה"בלאק מטאל" ישאר רק המכונת מהירות והסאונד שהוא היום...אבוי.

אין אני בא לתת תוצאה סופית, אין אני רוצה בזה!

Lets leave this sinking ship together
The water of life will fill your lungs Drink till you bleed
When contradictions fail to soothe

Fenriz - Darkthrone

SOCIETY FAILED TO TOLERATE ME

U.F.O One place for everything

מחלקות מטאל ופרוגרסיב מהחזקות בארץ,
אלפי דיסקים חדשים במחירים מיוחדים.

מבצע מיוחד: 3 אלבומים ב-120 ש"ח

- ★ T-shirts
- ★ Lonsleeves
- ★ Merchandise
- ★ דגלים ★ Patches ★
- ★ תיקים ★ פוסטרים ★

כל הלהקות - כל המידות ניתן לבצע הזמנות מיוחדות.

מבחר ענק של מטאל:
Neurosis, Dillinger Escape Plan, Ulver
Agalloch, War From Harlot's Mouth
Liquid Tension Experiment, Opeth
Sleepytime Gorilla Museum
Antimatter, Epica, Arcturus
& Thousands of others

music UFO
רוק ואופנה אלטרנטיבית
(972) 3-5257666
Dizingoff center, gate 6, Tel Aviv
דיזינגוף סנטר, שער 6 תל אביב

U.F.O, דיזינגוף סנטר ת"א,
03-5257666

קופון זה שווה
10 ש"ח הנחה
בכל קניית דיסק!

מיוזיק-שופ
המרכז המיקצועי למוסיקאים

www.music-shop.co.il
דיזנגוף 78 ת"א, טל: 03-5254161

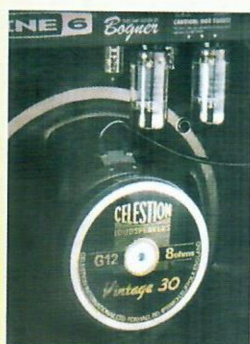
LINE6 - המגברים הנמכרים ביותר בעולם

החברה המובילה בטכנולוגיית המגברים בעולם מציגה מגבר מנורות מהפכני בשיתוף עם BOGNER, האחראית למגברים של Evenessence, Steve Vai, Joe Satriani, Tool, Korn Cradle Of Filth, Rammstein, Anthrax, Slayer, Helmet

SpiderValve הוא ספינת הדגל של קו המגברים של Line6.

מגבר מנורות אמיתי, בעוצמה של W40 (השקולה ל W100 - במגבר רגיל) המאפשר בחירה בין 12 סוגי מגברים, וכולל שלושה אפקטים בו־זמנית. למעשה - 12 מגברי מנורות מעולים, כל אחד שונה, אחר ואיכותי בפני עצמו. ניתן אף לשלב פדל שליטה בגדלים וברמות שכלול שונות.

צד אחורי

כרטיסי קול

כרטיסי קול במגוון עצום ממיטב החברות בעולם.

LINE 6 | tc electronic | RME | E-MU

מיקרופונים, מוניטורים, מקלדות שליטה, אקוסטיקה.

גיטרות ואפקטים

גיטרות חשמליות, אקוסטיות וקלאסיות, VARIAX

גיטרות איכות של חברת PEAVEY

קדם מגברים מסדרת ה־POD LINE6 ואפקטים מעולים.

- המורים הטובים ביותר
- טכניקות הוראה מתקדמות
- צבירת ניסיון מעשי רב במהלך הלימודים
- יחס אישי ורציני לכל תלמיד
- כיתות קטנות
- תרגול מודרך
- פיקוח מתמיד על התקדמות התלמיד

ושוב, החשוב ביותר:

צוות המורים הטוב ביותר בעלי קרדיט מוכח בתעשייה.

בין בוגרי המכללה:
לואי להב
שם טוב לוי
גיל פלדמן
אזקס סינדרום
פסיכוטיק מיקרו
וקטרו אלקטרו
סרוקסט
חן טוכנר
דאלי
דוד לוריא
איתמר אליאסי (כלא 6)
ארז יפה (ITP)
ראובן חיון (OOVE)
ומאות תלמידים נוספים

רח' ריב"ל 4, ת"א
טל. 03-6871007

WWW.RESONANCE.CO.IL

NIFELHEIM

Envoy Of Lucifer

הדימוי הכי טוב שאני יכול לתת להאזנה לתקליט של Nifelheim הוא נגיעה בפצע מדמם, אתה מניח אצבע נקייה (במקרה זה: האוזן) על עור חשוף, מדמם, ומבעבע המפריש מוגלה ותוסס.
נשמע מלוכלך? נשמע וולגרי? נשמע ישיר ואולי דוחה? או אולי נשמע לכם כואב או אף מרתק? זה רק אומר שהדימוי נכון, זו בדיוק התחושה כשמקשיבים ל Nifelheim.
הלהקה השבדית שבמרכזה שני אחים משחררת בימים אלו את אלבומה החדש והרביעי במספר Envoy Lucifer.
למי שאינו בקיא נספר כי אלבומם הראשון יצא לפני יותר מעשור והלהקה עובדת בקצב שנוח לה, אלבום כל כמה שנים.
אבל כל זה לא חשוב, לא רלוונטי, לא מה שנותן כאן את הטון, מה שחשוב הוא ש Nifelheim לא סתם נחשבים ללהקת Cult מטורפת (בעבר ניגן עמם כגיטריסט שני Jon מ Disection) ולא סתם נחשבים להרכב הכי אקסטרימי שיצא מסקנדינביה, זו להקה שרוח המטאל זורמת לה בורידים כמו הרואין בוריד של נרקומן, כל להקה קיצונית טוענת שהיא לא שמה פס על אופנות ונאמנה לעצמה, כל להקה טוענת - במקרה שלפנינו זה גם נכון ויש בסיס לטענה, זה ההרכב הכי טוטאלי שיש כיום במטאל הקיצוני, למה? תקשיבו ותבינו לבד.
נכון שרעיונית Nifelheim משוייכת לזרם הבלאק מטאל, בהרבה מובנים זה נכון קונספטואלית, מוסיקלית למרות הקו המנחה שמאד אפל, יש כאן להקה שבעיני היא פשוט Dark Evil Primitive Thrash Metal, מעין ורסיה מרושעת הרבה יותר של Pleasure To Kill האגדי של Kreator מ 1986 או של Obsessed By Cruelty של Sodom, יש ל Nifelheim הרבה יותר מהמשותף עם אלבומים כאלו ואפילו עם Hell Awaits של Slayer מאשר עם Dimmu Borgir או עם Emperor.
Infernal Flame Of Destruction, שיר פותח, שלוש ומשהו דקות, וזהו, אתה מבין שזה אלבום שהולך לפתוח לך את הצורה, יש אלבומים שאחרי שיר אחד מבינים שעומד לפנינו משהו ייחודי, עם כל שיר זה רק מתגבר, יש כאן עשרה שירים אכזריים, רצחניים, סופר אגרסיבים, מלוכלכים, טראשים עם נגיעה בלאקית ברברית, אתה שומע את האלבום הזה ומרגיש כמו בטקס, זו מוסיקת שוליים במובן הכי גולמי פרימיטיבי ומקסים שלה, Nifelheim באמת שמים קצוץ על מה שרץ כיום, מטאלקור? קטעים טכניים? אינדסטריאל? גותיק מטאל? אנחנו לא מכירים חיה כזו, סורי תודה אבל לא תודה.
במדף הדיסקים שתמיד אני חוזר אליו כשנמאס לי ממוסיקה פלסטית המונעת משיקולים מסחריים יש כמה אלבומים שיושבים כבר 15 שנה ויותר, The Return של Bathory הוא כזה, Rotting של Sarcofago הוא כזה, האלבומים הראשונים של Kreator, Sodom, Venom ו Slayer הם כאלו, למדף הזה נכנסים רק אלבומים מיוחדים, כאלו שיבעירו בי את האש גם בעוד 15 שנה.
על המדף הזה ישבו שלושת האלבומים הראשונים של Nifelheim ואל המדף הזה מצטרף עכשיו Envoy Lucifer, חובה.

HEIDENVOLK

Walhalla Wacht

להקת הפולק מטאל מהולנד באלבומה השני, מוסיקה של כייף ושכרות והרבה מצב רוח אפיינה את הלהקה מאלבומה הראשון שיצא ב 2005, עם האלבום השני מגיעה ההתפתחות המבורכת, צמד הסולנים שההרכב מתברך בו משלימים זה את רעהו ויוצרים שירה של אחוות לוחמים אפופי בירה ועשן..
על השיר הראשון Saksenland ברור שיש כאן להיט רחבות מטאל חזק, הבתים הסוחפים וצעקות הויקינג מטאל בפזמונים ("הייי.. הייי..." במקהלה..כולנו פה אחד) מרימים גם את אחרון האדישים, זה שמח כמו Korpiklaani ושיכור כמו Finntroll.
שירים כמו Wodan Heerst ושיר הנושא ממחישים את הכוח של הלהקה: שירים לא מהירים במיוחד אבל כאלו שסוחפים מאד את כל מי שמחפש כייף והנאה במטאל שלו, נראה מה יקרה אתם בשנים הבאות, בינתיים יש כאן אלבום חביב, לא עמוק כמו Kampfar או Falkenbach אבל לא זו הכוונה מלכתחילה, החבורה באה לעשות כייף ועשתה.
(7)

Through The Gates Of Hell

אוסף מטאל ישראלי בדיסק כפול - 29 להקות! מי ומי בעסק:

PREY FOR NOTHING

השפעות נעות בין Arch Enemy, Carcass ו Death, אלבום הבכורה הקולט בדנמרק לפני שנה והלהקה מחפשת חוזה הקלטות בימים אלו, חומר מאד מרשים ווירטואוזי.
www.myspace.com/preyfornothing

CROSSFIRE

הרכב הגלאם/הארד רוק שעושה בת"א של 2008 את ארה"ב של 1986, שיער נפוח, שירים על סקס והרבה כייף, אלבום הבכורה יצא בשנה שעברה והלהקה מחוזרת על ידי כמה חברות גדולות להוצאת אלבום שני, את השיר באוסף מיקסס מפיק העל ביאו היל שעשה גם את Ratt ואת Europe.
www.crossfire.co.il

BELAGROR

פרוייקט מטאל עתידני וייחודי של המתופף גלעד ערמה בו הוא מותח את גבולות הז`אנר למימדים חדשים ומשלב שלל נגיעות היי טקיות במוסיקה אפלה באופן שלא נעשה מעולם בעבר.
השפעות: Samael, Depeche Mode, Front 242, Emperor
www.myspace.com/belagror

THE AFTERLIFE

הרכב המשלב פרוגרסיב מטאל עם Power Metal ועם סולן כריזמטי ועוצמתי, הלהקה עובדת על האלבום הראשון לאחר דמואים בשנים האחרונות, הרכב עם הרבה פוטנציאל ואיכות.
השפעות: Symphony X, Evergrey
www.myspace.com/afterlifeisr

THE FADING

ההרכב הזה מתחיל מהנקודה בה Dimension Zero הפסיקו, טראש-דת` מטאל נותן בראש ולא מתפשר עם נגיעה קלה של מטאל מודרני, אינטנסיבי ומלא אנרגיה וכעס.
השפעות מוסיקליות: Dimension Zero, At The Gates, Darkane, Eucharist
www.myspace.com/thefadingmetal

BREORN

ההרכב עם יוצאי Eternal Gray מביא את טקסס והמטאל הדרומי לרחובות ת"א, הם מנגנים כבד כמו טנק ומלאי עוצמה וכוח, אחת הלהקות היותר חזקות בהופעות חיות שיש בארץ וניכר שהם בקטע לחלוטין, הרבה ויסקי זורם להם בורידים...
השפעות מוסיקליות: Pantera, Black Label Society, Down
www.myspace.com/breorn

ACROPOLIS

הרכב ה Power Metal הסימפוני עם הסולן יוחאי דוידוף והגיטריסט הוירטואוז דניאל וורפולומייב בשיר מתוך המיני אלבום הראשון, השיר מוסטר באולפני Finnvox בפינלנד ע"י המפיק שעשה את Stratovarius, Nightwish ועוד, הלהקה מחפשת דיל לאלבום.
השפעות: Sonata Arctica, Gamma Ray, Yngwie Malmsteen
www.myspace.com/acropolismetal

GEVOLT

הרכב פולק מטאל עם אינדסטריאל מטאל עם גותיק וים של השפעות מעניינות, הביצוע באוסף הוא לשיר העממי "טום בלליקה" שנשמע כנלקח מעולמו של סולן ראמשטיין, להקה סופר מקורית עם הרבה מאד ייחוד וסטייל.
www.myspace.com/gevolt

VIPRESS

ההרכב מביא אותה במטאל עכשווי של שנות האלפיים, כועס, מדיף ריח של זעם על מודרניזציה והרבה אמירה אישית המגובה בטקסטים עמוקים שמשקפים את המחאה שההרכב מביע.
השפעות מוסיקליות: The Haunted, Pantera, Meshuggah
www.myspace.com/vipress1

SHORCHTSECHAYE

ההרכב הירושלמי הותיק נותן בראש כבר למעלה מעשור, טראש מטאל עצבני ואגרסיבי עם הרבה זעם כנגד המנגנון ומחאה חברתית, עושים את המטאל העצבני שלהם הרבה שנים בלי להכנע לתכתיבי האופנות בתחום, ריספקט.
השפעות מוסיקליות: Kreator, Anthrax, Slayer, Nuclear Assault
www.myspace.com/shworchtsechaye

M.I.A

להקה צעירה עם הרבה פוטנציאל, מנגנת מטאל עדכני, שילוב של Death מלודי בריפים ושירה נקייה ועדכנית שמשלבת קטעים כבדים וגראולינג עם שירה מרגשת, מאד עדכניים.
השפעות מוסיקליות: In Flames, Killswitch Engage, Soilwork, Avenged Sevenfold
www.myspace.com/mialoud

SPAWN OF EVIL

איך שלא תסתכלו על זה תגיעו לאותה מסקנה: מוטי רוקח סולן השרצים הוא הפרפורמר הכי טוב שיש בארץ לאקסטרים מטאל, נקודה סוף פסוק, האיש על במה מקרין Death Metal בכל רמ"ח איבריו, נראה כאילו יצא מפלורידה של 1993 וסוחף אחריו את הקהל באטרף.
השפעות מוסיקליות: Deicide, Benediction, Cancer, Cannibal Corpse
www.myspace.com/shratzim

BIRTH

הרכב ירושלמי מבטיח שצד לנו את האוזן מהרגע הראשון, הם מביאים אותה בהארדקור מאד זועם בסגנון הניו יורקי הבועט, נשמעים קרוב ל Madball מבחינת השירה אבל קצת יותר מלודים.
השפעות מוסיקליות: Sick Of It All, Madball, Slayer
www.myspace.com/birthband

REQUEIM FOR DAWN

הלהקה מכפר סבא בראשות הסולנית נופר עשתה הרבה רעש בשנתיים האחרונות, לא מעט בזכות הרבה הופעות שזכו לביקורות מצויינות מקהל, ההרכב מנגן ניו מטאל עם סולנית בועטת וכריזמטית, אחת ההבטחות היותר גדולות שיש בארץ

From The Gates Of Jerusalem

בתחום, השפעות מוסיקליות: Lacuna Coil, Killswitch Engage, In Flames, Foo Fighters
www.myspace.com/requiemfordawn

AFTER GERV
הצד המלודי והרוקי יותר של האוסף, הלהקה מנגנת שילוב של רוק קלאסי סטייל לד זפלין עם נגיעות הארד רוק בלוזי כשבחזית העסק סולנית..
השפעות מוסיקליות: Led Zeppelin, Lacuna Coil, Primus
www.aftergerv.com

ALTHARIA
הלהקה על אף גילה הצעיר משחררת חומר מאד מרשים מבחינת הכתיבה ומשקף בגרות מוסיקלית והרבה רגש מתפרץ, הדמו שלהם שיצא השנה קיבל המון שבחים.
השפעות מוסיקליות: Nightwish, Epica, After Forever
www.myspace.com/altharya

ARALLU

השדים מירושלים, להקת הבלאק מטאל הותיקה בארץ והקיצונית בארץ שאף נתנה את השם לדיסק האוסף, ההרכב מסיים בימים אלו את ההקלטות של האלבום החדש ומופיע בסרט הבינלאומי Global Metal שיוקרן בכל רחבי העולם.
השפעות מוסיקליות: Nifelheim, Slayer, Sarcofago, Venom
www.arallu.com

BARTHOLOMEUS NIGHT
לאחר הפסקה ארוכה חוזרת להקת הבלאק מטאל לפעילות לקראת אלבומה השני, יש כאן סנונית ראשונה מהחומר החדש והאלבום שבדרך.
השפעות מוסיקליות: Abigor, Old Man's Child, Dimmu Borgir, Darkthrone
www.myspace.com/bartholomeusnight

ETERNAL DECAY
הלהקה הזו פועלת הרבה זמן בשולי הסצינה, נאמנה לעצמה ועושה את הדברים בקצב שלה בלי להתחשב בכלום, החומר שלהם משלב Death אפל ובלאק מטאל ונכנס לקטגוריה היותר אגרסיבית של התחום.
השפעות מוסיקליות: Dark Funeral, Dissection, Naglfar, Lord Belial
www.myspace.com/eternaldecayisrael

SMFH
פרוייקט היחיד של T.K.O.R הירושלמי שמנגן גם ב Arallu וגם ב Bartholomeus Night.
כאן הוא משתולל, יורה רפש, נותן בראש ומקיא על האנושות זעם ברמה מאד קיצונית, המוסיקה היא הכלי המזקק את הכעס והתיעוב כלפי המין האנושי.
השפעות מוסיקליות: Gorgoroth, Sigh, Carpathian Forest
tkor.smfh@gmail.com

MOCUS SCROTUM

בלאק מטאל מחתרתי ונותן בראש, הלהקה פעילה מאד בשנים האחרונות ומתקדמת צעד צעד בתוך הצד השולי והאקסטרימי של המטאל, מאחוריה עומד בחור בשם עופר שמנגן גם ב Bartholomeus Night.
השפעות מוסיקליות: Darkthrone, Gorgoroth, Judas Iscariot
www.myspace.com/mucosscrotum

DAGOR DAGORATH
הרכב הבלאק מטאל בשיר מתוך המיני אלבום Times Of Distress, הלהקה עושה בלאק מטאל מלודי אך ברוטלי שמאד מזכיר את מה שנעשה בנורבגיה בחצי הראשון של שנות התשעים.
השפעות מוסיקליות: Tartaros, Emperor, Enthroned, Dimmu Borgir
www.myspace.com/dagordagorath

INFERNAL NATURE

עוד הרכב אקסטרימי שלוקח את הבלאק מטאל חזרה לימי המחתרת וה Underground, אין כאן התפשרות ולא לרגע, זה אחד ההרכבים הכי מיוחדים שיש כאן.
השפעות מוסיקליות: Bethlehem, Carpathian Forest, Darkthrone, Khold
www.myspace.com/infernalnature

PEOPLE TO BURN
הלהקה פעילה כיום תחת שם אחר וחומר זהה, גריינדקור סוטה ובועט, מהרגע ששמענו אותם הפוטנציאל היה ברור, הם מגיעים מחיפה:
השפעות מוסיקליות: Devourment, Exhumed, Aborted
www.myspace.com/peppletoburn

KNAAN

ההרכב מנהריה מנגן Death Metal מלודי וסוחף עמו הוא מופיע כבר לא מעט שנים על כל במה אפשרית בכל רחבי הארץ, הסולן אדיר משפריץ אנרגיה והלהקה נחשבת לתקוה בין דור הלהקות הצעירות יותר, השפעות מוסיקליות: At The Gates, Dark Tranquillity, Arch Enemy, Slayer
www.myspace.com/knaan

IMMATERIAL
הרכב שהופיע הרבה בשנים האחרונות, משלב נגיעות של Death מלודי בסגנון ה"שבדי" בהרבה מובנים עם טראש מטאל ועובד בימים אלו על סקיצות לאלבום הראשון, השפעות מוסיקליות: In Flames, Dark Tranquillity, Soilwork, Ebony Tears
www.myspace.com/immaterialband

EPIDEMIC
הלהקה מצפון הארץ מציגה כאן חומר חדש שיופיע באלבומה הראשון, לאחרונה התבשרנו על צאתו של ההרכב למספר הופעות בחו"ל שאנו מקווים שיביאו להם הכרה ואולי אף חוזה לאלבום ראשון.
השפעות מוסיקליות: Malevolent Creation, Death, Disincarnate
www.myspace.com/epidemiconline

HATE CORPORATE
הרכב חדש בשיתוף מיכאל מ Salem, גל מ Lehavoth וגלעד ערמה ההרכב מנגן מטאל אגרסיבי, אחת הלהקות שיתנו את הטון.
השפעות מוסיקליות: Fear Factory, Scorn, Lamb Of God, Nevermore
www.myspace.com/hatecorp

THY MESMERIZED
הצמד ישי שורץ ומאור אפלבאום בשיר מהאלבום הראשון שכולו שואה וגהינום של צעקות שבר, דיוויד וינסנט סולן Morbid Angel כתב "המוסיקה שלכם מוציאה ממני רגשות קשים וכואבים, זה פסקול אימה של התאבדות...." להרכב אלבום שני מוקלט ולא ידוע מתי יצא.
www.myspace.com/thymesmerizeddarkness

AXXIS
Doom Of Destiny

יש להקות (ולא נזכיר שמות) שאתה שואל את עצמך "למה הם? איך יתכן שדווקא הם מצליחים כ"כ? מה יש בהם?" ולא מצליח לענות ולמצוא הסבר, יש לעומתם להקות שאתה שואל את עצמך את אותה שאלה במהופך "איך לעזזל הם לא להקה ענקית? איך לא שומעים אותם מאות אלפים?" וכיו"ב.. כפי שאתם בטח משערים, המקרה של Axxis זה המקרה השני, אני עדיין לא מבין איך הם לא גדולים כמו Helloween או Stratovarius לפחות, זו להקה אדירה עם אלבומי מופת כמו אלבום הבכורה Kingdom Of The Night מ 1990 (מה שאומר שזו גם להקה עם ותק) וטונות של נסיון במה והקלטות, שני האלבומים האחרונים שלהם Time Machine מ 2004 ו Paradise In Flames מ 2006 היו חזרה חזקה לעניינים והביאו להם המון מעריצים חדשים בעולם.

Doom Of Destiny לא רואה את שניהם ממטר, את האמת? הוא גם לא רואה את Kingdom Of The Night ממטר, אחרי כמעט 20 שנות קריירה מגיעה Axxis באלבום הזה לפסגת היצירה שלה, לאלבום הכי טוב שלה ולאלבום שעוד ידובר עליו רבות בעתיד.
כל שיר כאן טוב מאד עד מצויין, ההפקה מתאימה למוסיקה בול, גורמת ללהקה להשמע מצויין, רענן ומשכנע.
יש כאן מקהלות, קלידים, גיטרות תוקפניות ואקוסטיות, שירה מדהימה וסוחפת של הסולן המצויין ברנרד וייס, סולואים חזקים לגיטריסטים שבינינו, תיפוף מלא עוצמה וסטייל, זה מחבר את כל האלמנטים הכי טובים במטאל המלודי למקשה אחת של איכות.

בלהקות? יש כאן Queensryche. Symphony X, Nightwish, Helloween, Iron Maiden, Kamelot ומה לא, Axxis עם האלבום הזה הולכים לדפוק על כל דלת של מטאליסט ולהעיר אותו מהסרט שבו הוא חי, אתם מחשיבים את עצמכם כאלו שאוהבים מטאל מלודי איכותי? אל תפספסו את זה!!!
(9)

HELLOWEEN
Gambling With The Devil

זה לא יהיה הימור גדול מדי לומר ש Helloween מגמגמים כבר כמה אלבומים, אני לא משווה את החומר העכשווי לימי Keeper העליזים ולא חוטא בגעגועים לסולן הקודם מייקל קיסק אלא מנסה להיות הוגן ולהשוות את החומר לאלבומים הטובים שנעשו עם אנדי דריס כגון Master Of The Rings או Time Of The Oath ועדיין, ב 2001 יצא The Dark Ride, אלבום אפל ועמוק שחברי הלהקה לא אוהבים והמכירות שלו היו חלשות אך לטעמי הוא אלבום נפלא ומהטובים ביותר של הלהקה, לא הרבה חשבו כמוני, ב2004 יצא Rabbit Don't Come Easy שהיה נחמד אבל רחוק מלהיות שפן מהכובע ולמרות שהיה יותר שמח לא הצליח להחזיר עטרה ליושנה, שני החברים שהועפו מהלהקה קצרו הצלחה גדולה עם Masterplan ו Helloween הלכו לצעד מיותר ומתיימר והוציאו אלבום כפול ובינוני בשם הממוחזר Keeper Of The Seven Keys 3, ובכן, הם רק ביישו את שני האלבומים הראשונים ועוד הגדילו לעשות ושיחררו DVD של אותו אלבום לא מבריק...

ולמען הסר ספק: אני חושב שהם להקה מבריקה עם פוטנציאל אדיר שפשוט מפוספסת בשנים האחרונות, אנדי דריס סולן אחלה, מרקוס גרוסקאף בסיסט ענק, מייקל וייקאט גיטריסט מעולה וההפקה מצויינת, מה לא עובד שאלתם? השירים.

שירים בינוניים ללא הניצוץ של תקופת דריס שהיה בשירים כמו Salvation או Kings Will Be Kings שהיו מצויינים, לא יודע למה מתפספסים כאן דברים אבל התחושה היא של פספוס גדול וחבל כי מדובר בלהקה שיכולה הרבה יותר.
(6)

STUCK MOJO
Southern Born Killers

הרכב ההארדקור-היפ הופ מארה"ב שזכה להצלחה ענקית בשנות התשעים המאוחרות בעיקר בזכות האלבום המצויין Rising חוזר לאחר הפסקה ארוכה באלבום חדש, הלהקה הוציאה את האלבום בהתחלה להורדה בתשלום באינטרנט וכעת לאחר כמה חודשים האלבום יוצא בחברת Napalm Records האוסטרית שמנסה עם הלהקה כיוון חדש וקהל חדש.

אין ספק שהחבורה הזו מוכשרת, הם נשמעים משהו בין Clawfinger לביוהאזרד, פחות עצבניים ויותר ראפיים אבל הגיטרות שלהם בהחלט כבדות ומה שהופך אותם ליותר רלוונטיים לקהילת המטאל אלו הסולואים הארוכים והמטאלים בעליל המלווים את האלבום לכל אורכו, הם מציגים כיוון מקורי ללהקה ואין ספק שיש כאן מקצועיות מלהקה שיודעת מה היא עושה וטעמה הצלחת ענק לפני עשור, נכון שהם לא הפכו ל Machine Head או Rage Against The Machine הבאים אבל הם בלי ספק להקה נותנת בראש, שילוב טוב של מטאל, הארדקור והיפ הופ, תנו בראש חברים.
(7)

DEICIDE
Till Death Do Us Part

גלן בנטון קשיש העדה יירשם בספר דברי הימים של המטאל כזיקית עם תעודות, שטניסט או אלוף הגימיקים? סטלן בלי תקנה או מוסיקאי רציני שנשאר נאמן לעצמו? והלהקה שלו Deicide תמשיך את אותו קו, פתיח מדהים של ארבעה אלבומים מעולים, אלבום הופעה מזעזע, שני אלבומים חסרי מעוף ומשעממים ולפני שנה היה קאמבק באלבום The Stench Of Redemption בו העיף בנטון את האחים הופמן והביא שני גיטריסטים פצצתיים שהכניסו אנרגיה חדשה בהרכב, התוצאה היתה בהתאם: אלבום מעולה שמחזיר את הלהקה לימי הזוהר שלה מתחילת הניינטיז.

רף הציפייה שלי לאלבום החדש היה גבוה אם כך, אך שוב הכה בי בנטון באלבום פשוט גרוע, דומה שקולו לא סוחב וגם ממוקם הרבה מעל כל הכלים במיקס, מרגישים ששומעים אלבום של סולן עם להקת ליווי מאחורה וכשהסולן הוא לא בדיוק להיט התוצאה עלולה להיות מביכה כמו במקרה הנ"ל.

כל היופי שהיה באלבום הקודם שנבע משילוב הנגנים החדשים בלהקה - נעלם כלא היה, אין לי מושג מה גרם לאלבום להשמע ככה אבל הפרשנות לא מעניינת אותי, האכזבה לעומת זאת כן, בנטון הצליח לקום מהקרשים ועם הדיסק הזה הוא מחזיר את הלהקה שלו לימים בהם היתה רק שם מהעבר שלא רלוונטי להיום וחבל: יש להרכב הנגנים הזה פוטנציאל חזק, כאן הוא פשוט לא ממומש לחלוטין, למכורים בלבד.
(5)

PARADOX
Electrify

כש-Angel Dust ו-Metal Church בראו באמצע שנות ה-80 את הספיד מטאל המלודי, שהיה האיזון המוחלט בין ה-NWOBHM לבין הת'ראש המטאל הכוחני, איש לא העז להתייחס אליהם בביטול. כיום, כאשר להקות פאוור מטאל מריצות את המשחק, הת'ראש המטאל מנוהל רק על ידי ענקיות הז'אנר, ולא שמענו שום דבר באמצע מזה שנים, חוזרת Paradox להרביץ לנו בדיוק במקום ששכחנו שיש לנו. אלבום מלודי ואיכותי, קולע ונוקב, ממלא את החסר שנשאר מאז ש-Blind Guardian החליטו שאת המטאל שלהם צריך לגשת עם תוספת בלעדית של מקהלה. לא רק שהאלבום מצליח לחלחל בדיוק במקומות בהן Annihilator התכוונו והחטיאו לפגוע בעשור האחרון, עושה Paradox בשכל וגם לוקחת נושאים רלוונטים לאלבום. הניתוק והניכור של האינטרנט מלווה את כל הקאמבק הנוכחי של Paradox ומציג להקה בוגרת, שאחרי כמה שינויים קוסמטים בליין-אפ, התוצר מתעלה אולי אפילו על המקור. אלבום מקסים שמומלץ לכל חובבי המטאל באשר הם.

ציון: 9 .

נכתב ע"י **יותם אבני**

VESANIA
Destructive Killusions

הסטיקר על עטיפת האלבום מדבר על Symphonic Black Metal בסגנון Arcturus שעל המלאכה מופקד ידידינו Orion מ Behemoth, מספרים שזה האלבום השלישי שלהם, נשמע מבטיח? מעניין? למוד נסיון אני בד"כ סקפטי לגבי אלבומים כאלו, לפעמים אני טועה.

מבט בעטיפה הפנימית מראה מחשבה אומנותית שונה, מסכות, פנים מעוותות ועומק מורבידי אך תיאטרלי מרכיבים את האריזה החיצונית של האלבום, המוסיקה מתחילה ואני באמת מופתע, זה נשמע כמו Arcturus מהיר יותר עם שירה סטייל Behemoth, ההפקה נקייה ועדינה ובהחלט עושה חשק לשמוע את האלבום שוב ושוב, יש כאן אינטלקט מוסיקלי ללא ספק, ההגשה מאד מהודקת, שירים דרמטיים וזורמים, סולואים מעניינים ותיפוף פרוגרסיבי, Vesania הוציאו כאן אלבום מאד מיוחד שאני מקווה שלא יסתיים כפרוייקט צד אלא ימשיך הלאה, אלבום נהדר, מפתיע, מיוחד, מי שאוהב להקות כמו Emperor ו Arcturus ייטרף על זה.

(8)

CAVALERA CONSPIRACY

כשמם, הינו פרויקט של האחים קבלרה שהתאחדו והשלימו אחרי ריב של כמה שנים (אותו ריב שבגללו מקס עזב את sepultura ולפי השמועות ניתק את הקשר עם אחיו איגור). לפני השמיעה ישר עלה לי בראש עוד דיסק של soulfly, שזה לא דבר רע בכלל, רק שאם כבר האחים משלימים הציפיות הן לדיסק sepultura איכותי מינימום ולא לעוד soulfly. התוצאה הסופית? טירוף.

מהסוף עד ההתחלה החבר'ה הוציאו פצצת ת'ראש-הארדקור שזיעזעה לי את הגולגולת. מארק ריזו הגיטריסט המוביל (שמנגן גם עם מקס בsoulfly) מפציץ בסולואים שלא נראו על ידו עד כה ועוזרים להדק עוד יותר את ההרכב הסופר מהודק הזה. אם לתאר את המוסיקה של החבר'ה במילים זה לקחת את האגרסיות של soulfly ו sepultura ביחד עם המון לידים מלודיים מפלצתיים וקצב של ת'ראש-מהיר/הארדקור פאנק. הטקסטים, כמו תמיד אצל מקס, עוסקים במלחמות, יאוש, פרנויה, שנאה ופחד.

למי שאי פעם שמע ספולטורה ונדלק, למי שאוהב את סולפליי ושאר הפרויקטים של מקס או לכל מאזין ת'ראש-הארדקור שמחפש איזה פיצוץ לפנים הדיסק מומלץ בחום.

(8)

נכתב ע"י **דני אחירון**

AVENGED SEVENFOLD

Avenged Sevenfold יכלו להיות הישועה של הז'אנר אשר עלה על שרטון, אבל החליטו ללכת בדרך חתחתים. לאחר שז'אנר המטאלקור הגיע למצב של עומס יתר, ואף הלהקות המובילות בתחום בחרו לנטוש כמו Trivium ו-Mendeed, חלק סגרו את הבאסטה, חלק פשוט החליפו סגנון - בחרה Avenged Sevenfold להתמתן בדרך הנוראית ביותר שהיה אפשר לדמיין לה. הלהקה לקחה את כל מה שהפנימה בהצלחה האדירה של אלבומה הקודם City of evil, שהיה אלבום הבי-מטאל עם ניחוח של פאנק-רוק ואימקור, שבוצע בצורה בינונית לעומת גדולות הז'אנר, אך הכניס רוח חדשה למפרשי המטאל - ועשתה את אותו הדבר, רק בלי אוויר בגלגלים. השיר היחיד שאפשר לזקוף לזכותו של האלבום הוא Almost Easy הסליזי על גבול הגלאם-רוק, אך Scream מצד שני טורף את הקלפים בחזרה ומשאיר אותה הרחק מאחורה מבחינת הצלחה מוזיקלית. Avenged Sevenfold שהיו באלבומם השני הלהקה שהייתה צפויה להיות המשיח של המטאלקור, כי סולנם Mr. Shadow היה הדבר הכי קרוב לג'יימס הטפילד רק עם צרחות של תומס לינדברג לעתים, הפך לבדיחה של עצמו כי פקע איזשהו נים בגרון.
חבל שלא פרשו כשעוד הייתה להם ההזדמנות, ואם אלבומם הבא לא יהיה יצירת מופת, הם צפויים להיות הבדיחה של הז'אנר, כפי ש-Limb Biztkit הפכו במהירה לבדיחה המייצגת את הניו-מטאל.

ציון: 5

נכתב ע"י **יותם אבני**

THEY: SWARM
The Mundane Corruption

עוד לא התרגלתי לשינוי השם מ Whorecore ל They: Swarm והחבורה התקיפה אותי בדיסק חדש המכיל חמישה קטעים ברוטלים מתמיד ועטיפה פצצתית שתגרום לכל אחד לא להוריד ממנה את העיניים.

Sven מיודעינו מ Aborted וג`ונס מיודעינו מהמאפיה חולקים שירה יחד ומשלימים זה את זה, החגיגה מתחילה על השיר הראשון, מה השתנה כאן לעומת הדיסק הקודם Protection אתם שואלים? כמה דברים די משמעותיים. אחד: הגיטרות של ערן סגל וניר דולינר נשמעות דומיננטיות יותר, בסאונד ברור ומופק יותר ומחזיקות קיר דיסטורשן מתואם להפליא וזה לא קל בחומר עם רמת אינטנסיביות כזו.

השינוי השני - השירה, הדינמיות של תפקידי השירה הרבה יותר בולטת, רצה לאורך כל השיר ושומרת על מתח גבוה ועניין, הקול של Sven עמוק יותר, של ג`ונס יותר חד, יחד הם חותכים בבשר כמו שני קצבים ומצטרפים לגיטרות בתור שני השדרוגים העיקריים באלבום.

עוד משהו שניתן לציין כאן זה אלמנטים של להקות שלא שמענו בעבר מההרכב, יש כאן נגיעות של Today Is The Day, Pig Destroyer ואפילו שמעתי כמה קטעי Voivod פה ושם, הקו הכללי נשאר Death/Grind ברוטלי וחזק אבל יש כאן קצת יותר מקום לאקספרימנטאליות שהופכת את החומר למעניין יותר ומוסיפה לו עוד רובד.

עם הדיסק הזה הלהקה שידועה בהופעות הבמה העוצמתיות שלה צריכה לצאת מישראל ולקבל הכרה מעבר לים, אני מאמין שזה יקרה השנה.

BREORN
Prepare My Vision

Breorn מגיעה מהשוליים הדחוקים של המטאל הישראלי, היא הוקמה ע"י רועי חן וגיל בן יעקב, האחד היה מתופף ב Eternal Gray, השני עדיין חבר בה, לחבורה הצטרף הסולן בעל קול הפחם ישי אמיץ בשירה וגיטרה והטריו יצא לדרכו.

דיסק הבכורה שיוצא להם בימים אלו מכיל שבעה שירים סופר אמינים, חצי שעה של פריקת עצבים, אני מאמין להם, מאמין לכאב ולתסכול שלהם, מאמין לכתיבה, הכל מוגש יחד כל כך מאוחד ומגובש שקשה להאמין שהלהקה עוד נמצאת בשלב של להקה חדשה.

על השיר הראשון The Mechanism Of A Prison מתחילה התראפיה, הדימוי של החברה לכלא הירככי מאד מצא חן בעיני ש Breorn מפעילים גם את שרירי השכל ולא רק את הצואר, מאד אוהב את הטקסטים כאן.

אוהבי הסטייל הדרומי, Crowbar או Pantera המאוחרים יאהבו אותם, מה זה יאהבו? אני כבר מעריץ את ההתמדה והעקביות שלהם, הם כאן, עובדים, מופיעים, ומשחררים שירים, המתופף רועי חן עבד מלהיות "גריינדיסט" (מלשון Grind) ללהיות מתופף רוק פצצתי סטייל ג`ון בונהם או טומי לי, כמה כוח יש לו בנגינה, תענוג.

אני שמח לתמוך בלהקה הזו, הגיע הזמן שהם יתנו בראש, כל טיפת הצלחה מגיעה להם, הם באמת באו מלמטה ואני גאה להיות זה שמביא את ההרכב קדימה לידיעת קהל רחב יותר, תקנו את הדיסק הזה - תתמכו !! ככה זה בכלא...

THE TESTICLES

לא שמעתי על ההרכב הזה עד שלא הזדמן לידי דיסק הבכורה שלהם שיצא לאחרונה ונקרא ! Sucks, החבורה הישראלית מנגנת שילוב של הארדקור ניו יורקי עם פאנק בועט ואגרסיבי והחומר שלהם רחוק מלהיות סאקס, ההפך, שומעים את האנרגיות מהרגע הראשון.

First Front שפותח את האלבום נותן תזכורת לימים שבהם פאנק היה בועט ועצבני עם להקות כמו Conflict, U.K Subs ואפילו Misfits בתקופת Earth A.D, האנרגיה מגניבה, יש להקות ששומעים אצלן אמינות מהריף הראשון, הנה מקרה כזה, ברור שהאנשים בהרכב אוהבים את המוסיקה הזו והיא באה מהלב.

Had Your Time נותן גוון יותר הארדקור, סטייל Sick Of It All הישנים (בעיקר בשירה) ומדגיש נגינת בס דומיננטית שבולטת גם במיקס הכללי. Smackdown חוזר יותר לפאנק, שירה קבוצתית, טקסט על שתייה, פארטייה והכייף שבחבורות, המסיבה של Testicles ממשיכה ב 1 שהוא השיר החזק בדיסק לטעמי, הארדקור בסגנון Agnostic Front ואפילו טיפה Madball בשירה, טקסט בועט על הליכה בקו שלך בלי לשים זין על מה הסובבים אותך חושבים או מבקרים, אהבתי.

בכלל מה שהדיסק הזה מעביר זה כייף, אנרגיה, תקשיבו לשיר הסוגר Tuesday In The Pub ותבינו את רוח הדברים, כייף של דיסק, אנרגטי, בועט ומלא רוח Rebellion כמו שפאנק צריך להיות, אחלה !!

קוX
כי רוקנרול זה הכל + בחורות עם גיטרות

דיסק הבכורה של ההרכב הישראלי הצעיר + האלבום החדש, את שניהם קיבלתי השבוע..,

השם אומר קוקס? או קו אקס? שאלה ראשונה מני רבות שהדיסק מעלה בי. חברי הלהקה בני 22–18 ומגנים גלאם רוק בועט ולובשים פאות ותחפושות, זה מעלה שאלה שנייה: זה רציני או סוג של בדיחה? כאילו, אם זה רציני אז לכו אם זה עד הסוף ולי בהחלט אין בעיה עם שיער נפוח ולבוש גלאמי, אבל אם זה בדיחה זה לא יצא מצחיק, לא אותי שגדלתי על Ratt, Motley Crue ו W.A.S.P ועד היום הם האבא והאמא שלי.

הצד החיובי ובהחלט יש כזה: הסולן נשמע בקטע לחלוטין, יש לו קול שנשמע בין מארק סלוטר לטום קיפר מ Cinderella וזה בהחלט קומפלימנט, מה שכן, הוא עדיין נשמע ילד ואני מאמין שעוד שנה שנתיים הוא יישמע פיצוץ, הילד הזה יכול להיות כוכב רוק על באמת.

הטקסטים משתמשים בכל קלישאות הגלאם האפשריות, זה לא הגלאם המלוכלך של ניקי סיקס וטרייסי גאנז אלא כיוון תמים יותר שעוסק בעיקר בשירי אהבה נאיבים, לזכות חברי הלהקה יאמר שהם באמת ילדים כך שהנאיביות הזו חמודה, הייתי מת לראות אותם הולכים עם הקטע עד הסוף, יענו מלא גסויות, מלא לכלוך בטקסטים, מלא זימה, אם אתם נותנים לי גלאם, אל תפחדו - תנו בראש..

הקטע העיקרי שמעורר תחושת כבוד כלפי הלהקה הוא הסגנון שהם בחרו לנגן: גלאם הארד רוק בעברית לקהל ישראלי, כייף לראות להקות שמאמצות את הקטע ועל לקיחת הכיוון הזה אני מרים כוסית לחיי החבורה הזו, נכון שהם בוסר, נכון שצריך לתת להם גוון כעוס יותר לחומר ומיני יותר לטקסטים אבל אחרי הכל הם מנסים לתת קטע של אייטיז גלאם בעברית לקהל האטום בארץ ועל זה אני חייב לתת ריספקט, מצפים לראות מה יתפתח מההרכב בשנים הקרובות בינתיים זו התחלה יפה והשיפור בין שני הדיסקים בהחלט ניכר.